

พญายม

เชิดชูบ้าน

สตรีผู้สามารถ ของ ว. วุฑฒิตย
ใจเมืองแบกคัก ของ ห. สุนทรวารุณ
กัย

แก่นคณกรีกูล่า (ตอนใหม่)

และ

๑ ๑ ๑

กุมภี.

๒๔๖๗

ระเบียบการของหนังสือรายเดือน "ไทยเชรม"

กำหนดเวลาออกของ "ไทยเชรม"

หนังสือ "ไทยเชรม" จะออกในวันที่ ๑๕ ของเดือนทุก ๆ เดือนไป หากกระดาษ
เคลื่อนไปบ้างโดยอุปสรรคต่าง ๆ คณะก็ตั้งใจว่าจะพยายามไม่ให้เกินกว่าวันที่ ๒๕ ของ
เดือนนั้น ๆ

ฉะนั้น ท่าน ผู้ใดที่เฝ้าหรือรับชำระหนังสือ "ไทยเชรม" ยังไม่ได้รับหนังสือ "ไทย
เชรม" ภายในกำหนดเวลาที่แจ้งไว้ข้างบนนี้แล้ว ขอได้ โปรดเตือนไปยังสำนักงานด้วย

อัตราค่าบำรุง

๑ ปี (๓๒ เล่ม) เป็นเงิน ๑๐ บาท

๒ ปี (๖ เล่ม) เป็นเงิน ๕ บาท

การบอกรับ

ถ้าไม่สะดวกที่จะส่งคนไปขอรับที่ สำนักงาน "ไทยเชรม" เลขที่ ๓๕๘
ถนนนำพระลาน พระนคร โปรดเขียนจดหมายแจ้งความประสงค์, นาม และคำขอที่อยู่
ให้ชัดเจน ส่งไปยังบรรณาธิการ ณ สำนักงานที่ใดกล่าวไว้ข้างบนนี้แล้ว โดยทางไปรษณีย์

ส่วนเงินค่าบำรุงจะส่งโดยทางธนาคารไปพร้อมกับจดหมายขอรับที่เดียวกันได้ ถ้า
จะส่งมาภายหลัง เมื่อได้ รับหนังสือ ๓ เล่มแล้ว ก็ได้ ถ้าท่านอยู่ใน กรุงเทพฯ จะให้ไป
รับที่ธนาคารก็ได้

อัตราค่าลงแจ้งความ

ก. ในแผ่นกระดาษหลังปก พิมพ์ด้วยหมึกสี เต็มหน้า บัลดะ ๖๐ บาท
ข. ในแผ่นกระดาษสีต่าง ๆ มีสีเขียว, เหลือง, แสด, ชมพู, แดง ตัวพิมพ์
สีคำ สดอยู่ภายในเล่ม เต็มหน้า บัลดะ ๕๐ บาท ครึ่งหน้า บัลดะ ๓๐ บาท

การบอกลงแจ้งความ

ถ้าท่านมีความประสงค์จะลงแจ้งความในหนังสือ "ไทยเชรม" ตั้งแต่เล่ม ประจํา
เดือนใด หรือ เมื่อลงแจ้งความแล้วต้องการจะเปลี่ยนแจ้งความในเล่มหน้าต่อไป ขอให้
ท่านแจ้งไปยัง สำนักงาน "ไทยเชรม" ภายในวันที่ ๗ ของเดือนนั้น

ส่วนเงินค่าลงแจ้งความจะเก็บเมื่อใด แล้วแต่ จะได้ กระทบความตกลงกัน.

รำพรรณพิลาป	นำ พิเศษ
พระโอวาทปาฏิโมกข์	ฉ.ล. พิชยญาติ และ พระมหาสุตชน ,, (๒)
มาศานุสร	“พวงทอง” ,, ๑๖๔๕
ทัยทิมของเจ้าน้เคซแห่งยอกซ์เชอร์	“ป.บ.” ,, ๑๖๕๐
สตรีผู้สามารถ	ร. วุชากิตย ,, ๑๖๕๕
เพลงยาว	“นารีโสด” ,, ๑๖๘๐
มหีสถาสถาคณัถ	ฉ.ล. พิชยญาติ ,, ๑๖๘๒
เรื่องสั้น ๆ (เรื่องที่ ๒)	“นายผลข้างพลาย” ,, ๑๗๐๐
โจรเมืองแบกกัท	ห. สุนทรารชุน ,, ๑๗๐๑
พทธภาสีกานุสรณ (ต่อ)	“อุบลวรรณ” ,, ๑๗๒๐
เทยวงานฤกษหนาว	สุข ทิมศิลป์ ,, ๑๗๒๒
ของขวัญ	“วาสนา” ,, ๑๗๓๐
กวนศักร์เหล็กนาฬ (ต่อ)	“อายันโหมย” ,, ๑๗๓๔
หมายเหตย์เค็กเค็ก	ร. วุชากิตย ,, ๑๗๖๒
แก่นคณแตรกุด่า (ต่อ)	“สระ” ,, ๑๗๖๕
วิชชานารี	ป. ชมโชติ ,, ๑๗๘๗
กวีของไทยเขมม	“หลานแม่ควรวัวปาก” ,, ๑๗๘๕
สารเขมม	 ,, ๑๗๘๕
ขวิคณางเวียน	“เกศะแพทย์” ,, ๑๗๘๕
อันควาทิ	 ,, ๑๘๐๗

รำพรรณพิลาป

วสันตดิถีฉันท ๑๔

ยินข้าวระต่ำกมลเพ็ช
อศัตุลกระหม่อมพระอชฎา

ข้าวน้ำสีอาตุรทเวศ

โทยหวลกระครวญอุระพิลัย

ด้วยไธ้เป็นพระรथा-

มาทรงประชรชนมศูนย์

ย่อมชวนฤทัยตนอุดู

เร้าร้อนระลึกคุณะกนึ่ง

ไ้ให้ทรงพระปรีช้อตุลย์วิทย์

รอบรู้กระหู่พิชิตสาร

อาร์คณานิกรทรง

ชาวชนแถลงวณชม

นับวันฉวาระนพกุมภ

ทกสิบและเศษสปดสร้อย

ความโสรกวิโยคนิกรดล

เวงใจหทัยตุจประดิง

โอ้อั้พระชนมดตัง-

น้อยหน่มิควรจะนิรไกล

ข้าฯ ขอถวายบรรสนอง

ขอให้เสวยสุกพิมาน

กอบปรีด้วยกุศลสุผลนำ

สู่อินทราดิลกคง

อรุณที่พินาสปาง

ชทิวงคตาลัย

นรเทศสยามใน

วิปโยคอาตุร

ยทะเลศสยามยุร

ชเสด็จเบ่หึ่ง

สติพนพิกลรัง

บมิเว้นทิวาวาร

วรพิทยาญาณ

ธสมรทวโรดม

ฐระเกื้อนิยมสม

พระมหากรุณดอย

พ.ศ. สอง และสร้อย

ณน้ามุสิกยัง-

บมิพินระแวงวัง-

ประทะท่มดเทรวงใน

สประวังประเวศไว

กิมลายพระชนมาน

ตนปองประสาทสาร

ปรโลกณแมนสรวง

ธจรัสสุกพวง

ณสุพิศดังส์ เทอญ.

พระโอวาทปาฏิโมกข์คาถา

ของ

ฉ.ล. พิชชญาติ

ศุภมตฺถ

สพฺพปาปสฺส อภณฺ
สจิตฺตปริโยทปนํ
อปาํทำบาปทั้งหมค
ชำระจิตต์คนให้ผ่องแผ้ว

กุสลสุสฺสสพฺพทา
เอตํ พุทฺธาน สาสนํ
บำเพ็ญกุศลให้สมบุรณ
พุทธพจน์ ๓ ข้อนี้

แปลคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

วันเพ็ญแห่งมาฆมาสในวาระเดือนกุมภาพันธ์นั้น นับเนื่องในกิตติพุทธศาสนิกชน
ทั้งหลาย นิยมว่าเป็นสมัยลม้ายคล้ายกับวันท้องกัสมเค็จพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า
ทรงแสดงพระโอวาทปาฏิโมกข์ ย่อมนสกลศาสนาลงในหลักธรรมสามประการ ใน
ท่ามกลาง พระวิสุทธิสงฆ์ องค์พระอรหันต์ ๓๕๐ ล้าน เป็นผู้ ทรงอธิบาย อันยอดเยี่ยมอยู่
พรหมจริย ทั้งได้รับเอกลิขิตอุปสมบทเสมอกันจากพระบรมศาสดา แลพระอรหันต์
เหล่านั้นอยู่ในที่ต่างทิศก็มาประชุมพร้อมโดยมิได้นัดหมาย ทั้งวันนั้นเป็นวันเพ็ญมาฆ
มาสอุกมฤกษ์ราศี ประชุมนั้นนามว่าจาตรงคสันนิบาต ประชุมอย่างประหลาดพร้อม
ด้วยองค์ ๔ ประชาชนผู้ มีความนบิถือพระพุทธศาสนา มาค่านึงถึงเหตุมหัศจรรย์
อย่างนี้ หวังจะบำรุงกุศลภาควิในอันอนุศรพระรัตนตยาธิคุณให้เจริญโดยลำดับ จึง
กระทำการบูชา ด้วย สรรพวามิย แลนอบน้อมด้วยกายวาจาจิต อุตทิศต่อพระรัตนตรัย
เพื่อเป็นพิศัยนคานประโยชน์สุขแก่พุทธบริษัทตามสมควร

ต่อไปนี้ระบรรยายพระพุทธานุติคาถา ที่ยกมาไว้ละเบงคณว่า

๑. อปาํทำบาปทั้งหมค
๒. บำเพ็ญกุศลให้สมบุรณ
๓. ชำระจิตต์ของคณให้ผ่องแผ้ว

พุทธพจน์ ๓ ข้อ เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

ข้อ ๑ มีอธิบายว่า ความชั่วทุกอย่าง ที่ทางโลกก็ทำทางธรรมก็ทำนั้นลงว่าเลว ไม่เลือกว่าเลวมากหรือน้อย เรียกว่าบาปทั้งสิ้น ยามนี้ใครๆ อย่างพึ่งทำทางกาย คืออย่าฆ่า อย่าลัก อย่ายักยอก อย่าเบียดเบียนเขาเป็นต้น อย่างพึ่งทำทางปาก คืออย่าพูดมุสา อย่าพูดส่อเสียดยุบยง อย่าพูดหยาบคายเป็นต้น อย่างพึ่งคิดทางใจ คืออย่าคิดอิริยาฎฐยาพยายาทเป็นต้น กล่าวรวมความคืออย่าทำชั่วด้วยไตรทวาร เหตุใดท่านจึงห้ามไม่ให้ทำความชั่วเสียเลย เพราะความชั่วย่อมมีผลชั่ว เช่นไฟตามธรรมคาเป็นของร้อน จะถูกต้องน้อยหรือมาก ก็ต้องร้อนอยู่นั่นเอง ความชั่วที่ทำลงไปแล้ว ผลอย่างนั้นก็ทำให้เกิดความรู้สึกในใจ ว่าใจของคนชั่ว เพราะฉะนั้นท่านจึงห้ามว่าอย่าทำเสียเลย เมื่อไม่ทำชั่วแล้วย่อมเป็นผู้ดีขึ้น

ไต่ ในพุทธพจน์ข้อ ๒ ว่าบาปบุญคุณศีลคือความดี คำว่าผู้ดีในที่นี้หมายความว่า ผู้ประพฤติดี ผู้บำเพ็ญประโยชน์ตนแก่ท่านตามสามารถ เช่นประพฤติตนให้บริสุทธิ์ ด้วยคุณสมบัติ มีมรรยาทอ่อนน้อมถ่อมตน มีใจโอบอ้อมอารี ตลอดจนบำเพ็ญประโยชน์สู่สาธารณะทุกประเภท เหตุเหล่านั้นย่อมทำความเป็นผู้ดีขึ้นเต็ม ให้เป็นผู้ที่ยิ่งขึ้นตามขั้น เรียกว่าบำเพ็ญกุศลให้ไพบูลย์ ถ้ายังรู้สึกบกพร่องอยู่เพียงใด ก็ให้ตั้งใจบำเพ็ญอยู่เพียงนั้น เหตุใดท่านจึงเตือนให้ทำแต่ความดี เพราะความดีย่อมมีผลดี เช่นน้ำตามธรรมคาเป็นของเย็น จะถูกต้องน้อยหรือมากก็รู้ สักเป็นอยู่นั่นเอง ความดีที่ทำลงไปแล้ว ผลอย่างนั้นก็ทำให้รู้ สักในใจว่าใจสบายเพราะฉะนั้นท่านจึงเตือนให้ทำแต่ความดี เมื่อตั้งใจบำเพ็ญความดีคอกุศล ย่อมเป็นผู้มีใจดีขึ้น

ไต่ ในพุทธพจน์ข้อที่ ๓ ว่าชำระใจตนให้ผ่องแผ้ว คำว่าผู้มีใจดีในที่นี้ หมายความว่าผู้ฝึกฝนทำความดี ผู้ฝึกเมตตากรุณาในมนุษย์และสัตว์ทั้งหลาย หรือคิดแต่จะนำสุขประโยชน์มาให้เพื่อนร่วมเกิดร่วมตาย ตลอดจนหมั่นชำระใจให้ห่างจากกิเลสเครื่องกวนใจ ให้เป็นจิตผ่องใสมีชุ่มฉ่ำ ถึงความเป็นจิตบริสุทธิ์ เหตุเหล่านั้นย่อมกระทำความดีมากขึ้นเต็มให้ดียิ่งขึ้นตามขั้นเรียกว่าชำระใจให้ผ่องแผ้ว ถ้ายังรู้สึกว่าชุ่มฉ่ำอยู่เพียงใด ก็ให้หมั่นชำระอยู่เพียงนั้น เหตุใดท่านจึงเตือนให้หมั่นชำระใจ เพราะ

ใจักายวาทักักักวัย เช่นนายกแห่งหมู่ เป็นผู้ คัดพร้อม อนุชนผู้อาศรัยก็ย่อมติดตาม เพราะกายวาทอยู่ ในอำนาจ ของใจ ความก็ครึกครื้นคิดลงแล้ว ผลอย่างนั้นก็ทำให้ รู้จักในใจว่าใจสำราญ เพราะฉะนั้นทั้งเดือนให้ชำระใจให้ผ่องแล้ว ใจความแห่ง ๓ พระคาถามิถยโดยสังเขปก็จบเรียบร้อยมาคณ สัมเด็จพระชินสีห์ลงมาสมพุทธเจ้า ผู้เป็น เอกอรรคมหานายก แลเป็นองค์ไข้อย่างยิ่งเห็นขวแห่งใจอย่างประเสริฐของพุทธบริษัตก ชัน ทวีตวิธวรมศาสนาธรรมคำสอนทั้งสิ้นลงในพระโอวาททั้ง ๓ ประการทั้งนี้ แลตรัส ว่าพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ย่อมทรงสั่งสอนด้วยโอวาททั้ง ๓ นี้ด้วยกัน ทั้งว่าเป็นธรรม สำคัญคือเป็นหัวใจแห่งพระพุทธศาสนา ครั้นถึงวันปรุณมีแห่งมาฆะมาสเป็นมงคลประเสริฐ สมัย ประชาชนผู้เลื่อมใสในพระศาสนา ต่างมีจิตปรารถนาปฏิบัติบำเพ็ญการบูชา อนุสรพระรัตนกถยาอีกดลให้เจริญขึ้นในจิต แลบำเพ็ญตนให้สละกิเลส ในกุศลความงาม ความดี เพื่อเป็นพินัยมาซึ่งสุขประโยชน์ทุกประการแล

พระปาติโมกข์กัณฑ์สอง

ของ

พระมหาสุตถน

นมต.ธ. สุกต.สุล

ขณฺธิ ปรม ตโป ตีติกขา

นิพพาน ปรม วาณฺติ พุทฺธา

น หิ ปิเยชฺชิตฺตํ ปุณฺณมาตี

สมฺมโน โหตี ปรี วิเหฐยนฺโตตี

พระธรรมเทศนาโอวาทปาติโมกข์ซึ่งจะแสดงต่อไปนี้ มิชอบสนธิด้วยถ้อยคำกัณฑ์ ของ ฉ.ล. พิชยญาติ ซึ่งแสดงในสมัยคล้ายกับวันประทานพระโอวาทปาติโมกข์แห่งพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า ในเทศการมาฆบูชา เพราะฉะนั้นก็ไม่ว่าเหตุในอันตรัสเทศน์พระ โอวาทปาติโมกข์ให้ชัดกัน ก็เริ่มพรรณนาความตามพระคาถาข้างต้น พอเป็นเค้าแห่ง ความปฏิบัติของพุทธศาสนิกชนทีเดียว

ในพระคานานันแปลว่า ชินดีคือความอดกลั้น เป็นธรรมเผื่อความชั่วเสียหายไป
 ก็อย่างนี้ ท่านผู้รู้ทั้งหลายกล่าวพระนิพพานว่าประเสริฐยิ่ง ท่านผู้ทำร้ายคนอื่นไม่
 ชื่อว่าเป็นพรพชิต ท่านผู้เบียดเบียนคนอื่น ไม่ชื่อว่าเป็นสมณะดังนี้ ๑

ในที่นี้ก็ไม่อธิบายความอดทนต่อเหตุอย่างอื่น ก็อธิบายเฉพาะแต่ความอดทน
 ความโกรธแค้นความให้ร้ายของผู้อื่นเท่านั้น ชินคนผู้มักโกรธง่ายไม่รู้จักยังใจของคน
 เมื่อเห็นการงานที่คนอื่นทำให้ ไม่ต้องใจ หรือเขาทำให้คนอื่นข้างจะเป็นที่ต้องใจอยู่แล้ว —
 แต่เฉื่อยช้าไปเสียไม่ทันใจ หรือมุ่งจะให้เขาประพฤติให้เหมาะแก่ความประสงค์ แต่
 เขาทำไม่ได้อย่างไรโดยขาดความรู้ ในข้อนั้นยังรู้เท่าไม่ถึงการข้าง ก็ชักใจเอาไว้ ไม่
 อยู่ปล่อยให้ความโกรธเจริญใหญ่ไพศาล บางท่านก็กลับช่วยปรองให้มากขึ้น โดยนึกถึง
 ความผิดที่ล่วงแล้วมาผสมเข้า ความโกรธก็ไ้ซ้องเจริญมากขึ้น ไล่ล่อออกจากกาย
 กลายเป็นประทุพริกประทุรกันบ้าง ไล่ล่อออกจากกายกลายเป็นคำเท็จคำส่อเสียดแค้นคำหยาบ
 คายบ้าง ครั้นความโกรธสงยลงได้ความรู้ สึกว่าคนทำผิดพดพิชิต แต่ก็ส่ายเกินเวลา
 เสียแล้ว ด้วยความโกรธได้ทำให้เป็นรอยแห่งความเสียหายไว้แล้ว เข้าในนิพจน์ของ
 สมเด็จพระมหาสมณะเจ้าว่า สิ่งที่ทำแล้วทำคืนไม่ได้ ในที่สุดก็ตกเป็นคนมีรอยเสียชนิด
 นั้นประจำตนจนตลอดชาติ

อีกประการหนึ่ง เมื่อได้ยินถ้อยคำที่ผู้อื่นให้ร้าย หรือได้สัทย์คำหยาบคาย
 เสียดร้อนจากผู้อื่น แล่น ก็ยังไม่ได้ตอบแทนแก่กันด้วยถ้อยคำเช่นเดียวกัน หรือใช้
 ถ้อยคำแรงกว่านั้น เพื่อให้สมแก่กัน ในที่สุดก็กลายเป็นคนเสียด้วยกันทั้งสองฝ่าย ความ
 เสียหายทั้งนั้นทั้งนี้ไม่ใช่อันไกลไกล คือ ความไม่รู้รู้จักอดกลั้นต่อความ โกรธแค้นความให้ร้าย
 ของผู้อื่นนั่นเอง เพราะฉะนั้นผู้ที่จะล่วงพ้นความเสียหายดังกล่าวแล้ว พึงยึดชนิดเป็น
 หลักสำหรับใจ เอาไว้ต่อสู้กับความโกรธแค้นความให้ร้ายของผู้อื่น ถ้าความโกรธเกิด
 ขึ้นด้วยเหตุดังกล่าวแล้ว พึงพิจารณาสำรวจตรวจดูให้รู้แน่แก่ใจเสียก่อนว่า ใครเป็นผู้ผิด
 ประเดี้ยวก็จะได้ว่าใครเป็นคนผิด เมื่อจับได้ ฝ่ายคนเป็นคนผิด จะโกรธเขาก็ไม่ต้อง
 ด้วยทำนองคลองยุติธรรม ถ้ายังฝันโกรธก็ไ้ชื่อว่าทำความผิดเป็นครั้งที่สองนั่นเอง
 ทางที่ที่ควรหมั่นทำความอดใจด้วยวิธีสำรวจดังกล่าวแล้ว จึงจะล่วงพ้นจากโทษนั้น ๆ ได้ ๑

เมื่อรับได้ว่าฝ่ายเขาเป็นคนผิด ก็ไม่ควรโกรธอีกเหมือนกัน ถ้าโกรธก็จะเป็นคนผิดเป็นบุพการีสอง ทางที่ควรบำเพ็ญขึ้นดีให้มันจะได้ช่วยเผ่าความโกรธแค้นความให้ร้ายของคนอื่นให้อันตรธานไป เพราะเมื่อไม่เป็นคนโกรธว่าภัยอันตรายมันอยู่ ย่อมได้อันสิ่ง ๕ ประการ คือ ๑ จะเป็นรักใคร่ของคนเป็นอันมาก ๒ จะเป็นคนไม่ก่อเวรให้มาก ๓ จะเป็นคนไม่มีความผิดเสียหาอันเนื่องด้วยความโกรธ ๔ จะเป็นคนไม่ล้มลงมัวเมาในเวลาชั่วที่ชั่วขึ้นกล่าวคือเวลาจะทำกาลกิริยา ๕ ครั้นทำกาลกิริยาแล้วก็ไม่มีความจะไปมาอยู่มาอยู่คนใดคนนั้น จันนี้เป็นธรรมเผ่าความโกรธแค้นความให้ร้ายของคนอื่นได้ดังนี้

ข้อสอง ท่านผู้รู้ทั้งหลายกล่าวพระนิพพานว่าประเสริฐยิ่ง ท่านผู้รู้ในถิ่นแอกออกเป็น ๓ พวก คือท่านผู้รู้โดยลำพังพระองค์แลสอนคนอื่นให้รู้ตามได้ เรียกว่าพระพุทโธเจ้า ๑ ท่านผู้รู้โดยลำพังพระองค์แต่สอนคนอื่นให้รู้ตามไม่ได้ เรียกว่าพระปัจเจกพุทโธเจ้า ๒ ท่านผู้ฟังคำสั่งสอนของพระพุทโธเจ้าแล้วรู้ตามแลชักสอนคนอื่นให้รู้ตามได้เรียกว่าสาวกพุทโธ ๓ ท่านเหล่านั้น ย่อมกล่าวสรรเสริญพระนิพพานว่าประเสริฐยิ่ง ๒ ความกบิไฟกล่าวคือกองกิเลสได้สิ้น ความกบิไฟกล่าวคือกองทุกข์ได้ ไม่มีเศษเหลือ เรียกว่านิพพาน ๑ กิเลสคือราคะ โทษะ โมหะ เรียกว่าไฟเป็นของร้อน พระผู้มีพระภาคตรัสแสดงกิเลส ๓ พวกนี้ว่าเป็นไฟโดยภาษิตว่า ไฟกล่าวคือราคะ ย่อมเผาสัตว์ ซึ่งกำหนดกินก็มีมัวเมาหมกมุ่นอยู่ในกาม ไฟกล่าวคือโทษะ ย่อมเผานรชนซึ่งพยายามฆ่าสัตว์ โดยไม่มีเมตตาปราณี ไฟกล่าวคือโมหะ ย่อมเผาบุพการีหลงไม่ฉลาดในธรรมของพระอริยเจ้า ดังนี้ ๑ แดทรงแสดงธรรมสำหรับกบิไฟ ๓ กองนั้นดังนี้ คือราคะ ทรงแสดงให้เห็นด้วยขอสลัสสัญญาคือความกำหนดหมายว่าไม่สวयงาม โทษะ ทรงแสดงให้เห็นด้วยเมตตากาณานาคือการแผ่เมตตาริक्तทั่วไปในสัตว์ทั้งสิ้น โมหะ ทรงแสดงให้เห็นด้วยปัญญา ๑ ชาติขวามรณะ เป็นอันเรียกว่าไฟกล่าวคือกองทุกข์เพราะสัตว์ทนได้ยาก ๑ ราคะ โทษะ โมหะ เป็นไฟกล่าวคือกองกิเลส ชาติขวามรณะเป็นต้น เป็นไฟกล่าวคือกองทุกข์ ๑ ธรรมชนิดหนึ่งกบิไฟกล่าวคือกองกิเลสแลกองทุกข์เหล่านั้นได้ ท่านเรียกว่าธรรมนั้นว่า พระนิพพาน ๑ พระนิพพานนั้นแยกออกเป็นสอง คือกิเลสนิพพาน ๑ จัน

นิพพาน ๑ ก็เลิกละหลายกัณฑ์เหมือนกันเหลือแต่ขันขี้ ที่เป็นส่วนขริฐก็บอกว่าคืออรรถกถาผล
เรียกว่า กิเลสนิพพาน ๑ กองทุกขก็กล่าวคือขันขี้ ที่เป็นส่วนขริฐที่นั้นด้วยไม่เหลือ เรียกว่า
ขันธนิพพาน ๑ พระนิพพานนั้นจำเพาะมีอยู่ แต่ในพระพุทธศาสนาเท่านั้น ไม่มีใน
ศาสนาของศาสนาอื่น ศาสนาอื่นสั่งสอนกันอย่างสูงก็เพียงสุคติสวรรค์ แต่แท้จริงพระ
นิพพานนั้นก็มีอยู่ แต่ไม่เป็นวิสัยของศาสนาอื่นจะรู้ได้ เพราะฉะนั้น เมื่อพระผู้มีพระภาค
ตรัสรู้ใหม่ๆ จึงได้ทอดพระทัยในการที่จะทรงสั่งสอนในทางพระนิพพาน แต่หากพระ
ภิกษุทั้งหลายมาเชื่อแต่ใจจึงได้ตรัสเทศนา ๑ ท่านผู้รู้ทั้งหลายกล่าวว่าพระนิพพานว่าเป็น
ธรรมอย่างยิ่ง คือ เป็นที่สันโดษแห่งราคะ เป็นที่สันโดษแห่งโทสะ เป็นที่สันโดษแห่งโมหะ
แล้วเป็นสุขอย่างยิ่ง เพราะหมกกิเลสอันเป็นเหตุก่อให้เกิดทุกข์แล้ว จึงจักเป็นธรรมอย่าง
ยิ่ง นี้เป็นอธิบายข้อสอง ๑

ในข้อสามว่าผู้ทำร้ายคนอื่นไม่ชื่อว่าปวชวี ๑ คำว่าปวชวีก็คือผู้เว้นกิจของ
ฆราวาส ออกประพฤติพรหมจรรย์ด้วยวิสัย ๑ และเมื่อปฏิบัติดีพอควรแล้วจึงจะ
ตน แลเป็นที่นิยมมิได้กรวยไหว้สักการ จำต้องปฏิบัติตนให้สมแก่เพศ อย่าให้
บกพร่องในธรรมของตน ต้องมีเมตตากรุณาแก่ผู้อื่นทั่วไป ถ้ายังมีเบียดเบียนผู้อื่น
อยู่ หาชื่อว่าปวชวีไม่ได้ เพราะขาดธรรมเป็นเครื่องอยู่ของตน เมื่อประพฤติ
ตนก็ทำร้ายผู้อื่น จึงเป็นหน้าที่ของผู้เป็นปวชวีที่จะต้องรักษาความนอบถ้อย
ไว้ด้วยการประพฤติธรรมของตน แม้ท่านผู้นั้นถ้อยคำก็ต้องเลือกอย่างระมัดระวัง ถ้า
ไม่เช่นนั้นปวชวีผู้ไม่ไว้ในธรรมของตน จะใช้ของเข้าทำลายพระศาสนาให้เสื่อมไป
ทั้งผู้ทำร้ายก็จะพลอยมีโทษไปด้วย จึงควรที่จะเลือกบรรพชิตสำหรับทำร้าย นี้เป็นอธิบาย
ในข้อสาม

ข้อสี่ ท่านผู้เบียดเบียนผู้อื่นไม่ชื่อว่าสมณะ ๑ คำว่าสมณะแปลว่าผู้สง
หมายความว่าสงกายสงวาจาสงบใจ เมื่อยังมีเบียดเบียนผู้อื่นก็ไม่ชื่อว่าสมณะ เพราะ
ยังไม่จักเป็นคนสงบได้ คือไม่เบียดเบียนผู้มีเมตตากรุณาแก่สัตว์ทุกชนิด มีกายวาจา
จิตบริสุทธิ์ครบไตรทวาร จึงได้นามไฉนว่าสมณะ ๑ ธรรมของสมณะกล่าวแต่โดย
ย่อ ได้แก่ศีลสมาธิปัญญา การรักษากายวาจาให้พ้นจากความผิด ได้แก่กัณหาสุวัช

๓ ประการ คือไม่ฆ่าสัตว์ ๑ ไม่ลักทรัพย์ ๑ ไม่ประพฤติผิดในกาม ๑ นี่เป็นส่วนกาย ๔
 วิสัริท ๔ ประการ คือไม่พุกปุก ๑ ไม่พุกส่อเสียด ๑ ไม่พุกหยาบ ๑ ไม่พุกเหลวไหล ๑
 นี่เป็นส่วนวาจา ชื่อว่าศีล ๑ ความตั้งมั่นนั้น ได้แก่ภาวนาสกในทางมกัณเฑียร ใน
 ทางมุงคิกที่ผู้อื่น แลในทางนำให้คลายความหลงทำให้หนึ่ง นักแต่อย่างเดียว ภาวนา
 ในกิจอยู่ในข้อที่ตนนั้น ชื่อว่าสมาธิ ๑ ความรอบรู้ ในกองสังขารตามความเป็นจริง คือ
 ความจริงมีอยู่เท่าไร รู้เท่านั้นไม่ยิ่งแกลไม่หย่อนกว่าความจริงออกไป ชื่อว่าปัญญา ๑
 สมณะผู้ตั้งอยู่ในศีลสมาธิปัญญา ย่อมไม่เบียดหาเบียดพิชิตอื่น สัมควรเป็นผู้เคารพนบนิยถือ
 กราบไหว้ อาอาณวยผลกัแก่ ผู้เคารพกราบไหว้ ทุสลายอุทกธารา ฉะนั้น ย่อมเป็น
 อธิบายข้อที่ ๔

ธรรม ๔ ประการนี้แลเป็นพระโอวาทที่สมเด็จพระผู้มีพระภาคทรงแสดง ในขุม
 นวมสาวกสงฆ์ล้วนแต่เป็นเอหิภิกขุอุปสัมปทาแลเป็นพระอรหันต์อยู่ ขุพพมหารวบรวมทั้งสิ้น มี
 ชื่อเรียกว่าโอวาทปาติโมกข์ ทั้งแสดงมากด้วยประการอื่น ๆ

มาศานุสร

กุ่มภาพันธุ์

อตุโก เชน ชีเน โกธํ อสํชํ สาธุนา ชีเน
ชีเน กทริยํ ทาเนน / สหุเนนาสิกวาทีนํ

๑๒
๑ ชานะโกธชชีเวณโกธช ทุชโทษตุชชอทำ
ชานะชัวชิกอชกรรม สุกกิสตุททชเทน
ชานะชนคระทนีไชวี อนให้บชาคคคณ
ชานะปวงอศักคว์แสน ชีระน้าเพราะคำวียง

“พวงทอง”

บทที่ ๑

๑ ของเตาไฟเตาหนึ่งเห็นบอกรับบอกร

ของ

“ป. บ.”

ขบวนรถไฟ กำลังแน่นเต็มเต้า
จากชุมทางเฟรมแซมระไปยังสถานอื่นที่เมื่
จำพวกคนโดยสารในรถ ขบวนนี้ ไม่สู้ น้อยนัก
แต่ถึง กระนั้น ในรถชั้นที่ ๑ ปรากฏว่ามี อยู่
เพียง ๓ คน ในขณะนั้นคนโดยสารชั้นอื่น ๆ
กำลังปล่อยอารมณ์ชมรมมีภาพที่รถไฟผ่านไป
ข้างที่ นั่งปราสัย ชั่งกัน แลกัน อยู่อย่างเพลิน
ข้างที่ มุ่งกระทำกิจธุระ ของคนไป ความเรื่อง
บุคคลเหล่านั้นดูเหมือนจะไม่ มี ผู้ใดใด นึกได้
ฝนถึงเสียเลย ว่า ในเวลาอันสงบเป็นปรกติ
เช่นนั้นจะมีเหตุการณ์ออกฉกรรจ์อันใด ยังเกิด
ขึ้นบ้าง

เวลาที่กล่าวนี้ ในรถชั้นที่ ๑ มี คนโดยสาร
กำลังได้ยงกันอยู่สองคน คนหนึ่งรูปร่าง
ลำสัน คนหนึ่งรูปร่างสันทัดแต่ไม่ผอม แต่
เล็กกว่าคนแรกมาก คนรูปร่างใหญ่โตนั้น
ภายหลังปรากฏว่าชื่อเคนแฮม แลคนเล็ก
ชื่อแบชเชต

ความเคี้ยวเรื่องที่เขาได้ได้ยงกัน ประกอบ
ด้วยลักษณะของคนทั้งสองนั้น พอคาดได้ว่า ไม่
ใช่เรื่องดี มูลเหตุเกิดจากการแก่งแย่งผล
ประโยชน์อันใดมาจากความทุจริตของเขาทั้ง
สองคนนั่นเอง เมื่อได้ได้ยงกันอยู่เป็นเวลา
นานแลไม่เป็นที่ตกลงกันได้แล้ว เคนแฮม
ก็ลุก ขึ้น ยืน ยึด ตัว ยก กำบัง ขึ้น ชู ตรง หน้า
แบชเชต

เคนแฮม “ข้าขอพูดเป็นครั้งสุดท้าย ว่า
ข้าจะไม่ให้เจ้าได้ รั้งเกินกว่าที่ ได้แบ่งให้แล้ว
เป็นอันขาด เพราะว่า กิจการ ทั้งหลายได้
สำเร็จมาถึงเพียงนี้ ก็เพราะ กำลัง ของข้าคน
เดียว ที่ข้าแบ่งให้เท่านั้นมันก็ควรจะให้เจ้า
อยู่แล้ว เมื่อใหญ่ มัน ควร เป็นของข้า จึง
จะถูกต้อง”

เขาพละพละเอามือฉลวงลงในกระเป๋าลือ
คลำคหิพที่มีเม็ดใหญ่ แล้วขมเป็นเชิงเปาะ
เมื่อได้ รับคำขาคเช่นนั้น ในชั้นคันแบช

เขาค้นพบอยู่ครั้งหนึ่งด้วยความจำนน เพราะ
ทราบอยู่ทั่วว่าเคนแฮมไม่ใช่คนที่ชอบสนุกสนาน
แล้วรู้สึกว่า ถ้าคนระชืดขึ้นไปที่ คงจะเอาชนะ
เคนแฮมไม่ได้ แต่ในที่สุด ความโลภแล
ความ เสียดาย ทริพย์ อัน มี ค่า ประกอบ ด้วย
ความ น้อยใจ ที่ เสียเปรียบในการ แข่งขัน
ส่วนนั้นเอง เป็นเหตุที่ทนให้แมชเชตมี
มานะจน จนความกลัวหายไปหมด

“ข้าก็ชอบยกเป็นคำจากเหมือนกัน”
แมชเชต ขึ้นเอามือออกนอก อก พก ด้วย เสียงสั้น
กระโอ “ว่าถ้าเจ้าไม่ให้มีค่าใหญ่แก่ข้าแล้ว
ข้าจะต้อง คอย แทน ความ คด โกง ของ เจ้า
เพราะข้าเป็นผู้ออกความคิด แล แนะนำช่องทาง
ให้เจ้า ๆ ไปถึงเป้าหมายได้”

พอสิ้นคำพูดแมชเชตก็รีบมือไปจับคอเสื้อ
เคนแฮมไว้ มือหนึ่ง อีกมือหนึ่งพยายามล้วง
ลงไป ในกระเป๋าสีเสื้อเคนแฮม ที่ ทัณฑ์ม บรรจุ
อยู่ แต่ก่อนที่มือแมชเชตจะลงวิบัติก็ต้อง
การ เคนแฮมได้ก๊อญถูกหน้าแมชเชตอย่าง
เต็มกำลัง ทำให้แมชเชตเซไปติดฝาตู้
หนึ่ง แต่แมชเชตก็มีกำลังความพยายาม
กลับโถมเข้าถอกเคนแฮมไว้แน่น ต่างปล้ำ
กันล้มลุกคลุกคลานอยู่พักใหญ่ ในที่สุดแมช
เชตเห็นว่าถ้าจะต่อสู้อยู่อย่างนั้นคงแพ้ จึง
ใช้อาวุธชนิดหนึ่ง ซึ่งมีรูปคล้ายขวานฟาดถูก

ศีรษะเคนแฮม ๒ ครั้ง เคนแฮมเซลดอยหลัง
ไป ๒-๓ ก้าว แล้วก็ล้มลงนอนเหยียดยาว
อยู่บนพื้นโดยไม่เคลื่อนไหว แมชเชตยืนคั่ง
ทำคอรยับปรบกันอยู่ ครั้นเห็นผลิตภัณฑ์
ก็มาถึงพิจารณา

“เสร็จแล้ว? ง่ายดายจริง” แมชเชต
พก ฟัน อยู่ ในลำคอ เสียงสั้นกระโอ ด้วย
ความประหลาดและความที่ใจระคนกัน เมื่อ
ได้ตรวจดูเห็นว่าเคนแฮมสิ้นลมหายใจแน่นแล้ว
แมชเชต จึงเริ่มตรวจสอบหาช่องทาง ที่จะปกปิด
การกระทำของตนต่อไป

เขานั่งก็นึกอยู่สักครู่หนึ่ง ในชั้นต้นก็จะ
เอาศพทิ้งเสียข้างทางรถไฟ แต่ครั้นได้
นำร่างออกไปดูเห็นว่าในหัวไม่ถึงครึ่งอกไหน
ก็จะถึงสถานีอันที่มีบรรจุอยู่แล้ว ขณะนั้นรถไฟ
ก็ใกล้ถึงสถานีให้เขาลงมาก ในที่สุดความ
คิดที่จะ ทิ้งศพ ทาง นำร่างรถไฟ เป็น อันต้อง
ระงับไป เขาจึงผลักดันให้เข้าไปเสียใต้ที่
นั่งพอจะลี้ภัยจากคนได้บ้าง แลใช้มือกวาด
รวบรวมทัณฑ์มที่ตกเกลื่อนกวาดอยู่นั้นเข้าเป็น
กองเดียวกัน พลางเพ่งตาที่ทัณฑ์มเม็ดใหญ่
ซึ่งเป็นสาเหตุแห่งการวิวาทนั้น ด้วยความมึน
มึนก็อย่างสิ้นพันธุ์

ในเวลานั้นรถไฟหยุด ที่สถานชลาสถาน
ขึ้นก็เรียบร้อยแล้ว แมชเชตจึงรีบขึ้นหน้าข้าง

เสียจนมิกล้าคิด เหลือवलัษย์ไปกุศเพนแถม
แลเลือกที่กองอยู่จนพรมสีแดงดำอีกครั้งหนึ่ง
เห็นว่าพอจะรอกพ้นจากความสังเกตของผู้อื่น
ได้แล้ว เขาจึงกระวีกระวาดลงจากรถไป

พอทำก้าวลงจากขรรไกรถ แขนซ้าย
หวนคิกขึ้นมาได้ว่าตนเป็นคนโดยสสารชั้นที่ ๑
แต่คนเคียวในรถช้วนนี้ เพราะอีกคนหนึ่ง
ก็ไต่ค้ำไปแล้ว เขาจึงเกรงว่าพนักงานเก็บ
ตัวจะจำ หรือคง ระ นึกเค้าหน้าของ ตนได้ ใน
เมื่อทราบเหตุมาฏกรรมนั้น เพราะฉะนั้น
ทางที่ทุกทีก็ควรเลี่ยงไปเสียทางอื่น ครั้น
ตรองดูจนเป็นที่ตกลงแล้ว เขาจึงหลบไป
เสียให้ พันหมื่นคนโดยสสาร แล พนักงานรถไฟ
ที่เดินไปมาขวักไขว่อยู่ชานชาลา ทางที่
เขาจะ เดิน ผ่านไป ให้ พันใด นั้น มีอยู่ แต่ทาง
เคียวก็เหลืออยู่มีรถทุกคันหนึ่งมาออกขวางเสีย
เหลือช่องไว้แคบแคบที่ ถึงกระนั้นเขาก็ยัง
อดสำที่เล็ดลอดไปตามช่องนั้นจนเกือบจะไต่
ตลอดอยู่แล้ว แต่เป็นคราวเคราะห์ของเขา
หรือจะเรียกว่าผลกรรม มาตามสนองก็ไม่ผิด
ถึงไต่หนึ่งมันมสคยรร อยู่ เค็มไต่ ล้มตกลง
มาจากรถทุกที นานนมเปรอะเยื้อนเสื่อผ้าเขา
ข้างเล็กน้อย

เสียถึงตกกระทำให้พนักงานคนหนึ่งซึ่ง
อยู่ใกล้ ๆ เหลือมา เห็น แขนซ้าย ทำสิ่งพยา

ยามเล็ดลอดไปให้พันรถคันอยู่นั้น

“อ้าว! นั่นท่านจะไปไหน ทางนั้นมัน
ไม่ใช่ทางออกคอกยะ เชิญ ทางประตุนั้น
แน่” พนักงานคนหนึ่งร้องบอก โดยเข้าใจ

ว่าแขนซ้ายไม่รู้จักทางออก แต่มีไต่สังสัย
กิริยาพิรุธของแขนซ้ายแต่อย่างใดเลย ทั้ง
นี้เป็นเพราะไม่มีสิ่งใดที่จะเป็นเครื่องล่อให้
เขานึกไปไต่ถึงเหตุการณ์นั้น การที่ แขน
ซ้ายพ้นจาก ความ สงสัยของ พนักงาน มาได้
เช่นนั้นเพราะเคราะห์ยังคอย แต่ก็มีผลร้าย
อยู่ข้างกล่าวคือ เหตุเล็กน้อยที่เกิดขึ้นนั้น
อย่างน้อยที่สุดก็คงเป็นเครื่องทำให้พนักงาน
ผู้เก็บ ตัว ซึ่งไต่ เห็น เหตุการณ์ นั้น จำเขาได้
แม่นยำยิ่งกว่าที่ควรจำได้

แขนซ้ายนั้นก่แข่งค่าตนเอง อยู่ในใจ ที่ทำ
การโดย ปราศจาก ความ ระมัดระวัง เช่น นั้น
แต่ทั้งใจ ที่ระแ กะ ไข้อย่างหนึ่งอย่างใดก็ไม่มี
ไต่ ในที่สุดจึงตกลงใจว่าจะไปเสียให้ พัน
สถานที่นั้นให้ ไกลที่สุดที่จะไปไต่

ในขณะที่เขากำลังข้ามสะพานข้าง ๆ สถานี
นั้น เขาเหลียวไป ตระ ดัน ที่ เขาซ่อนศพ
เพนแถมไว้ อีกครั้งหนึ่ง สิ่งที่เขาเห็นกระทำ
ให้เขา ต้องหยุด ขึ้นนั่ง ประคอง ถูก ครึ่ง ดิกกัย
สะพาน แล้วเขาไปเอามือเกาะลูกกรงไว้แน่น
ผิวหน้าซึ่งเคยแดง เค็ม ไป ค่อย เลือด ผาปก

กลับซีกประตูทราศพิศ ทั่วสิ้นระริกแลหัว
ใจเกือบจะหยุดเต้น ทั้งนี้เป็น ด้วยเขาเห็น
พนักงานรถคนหนึ่งเข้าไปในรถคันนั้น เขา
ขึ้น จ้องดู อยู่ ครู่หนึ่งใน ที่สุด ถอนใจ ออกมา
อย่างเต็มแรง เมื่อใดเห็นพนักงาน คนนั้นกลับ
ออกมาโดยปรกติ แลเห็นอ่านหนังสือพิมพ์
ไปทางอื่น ซึ่ง ส่อให้เห็นว่าเหตุการณ์ ทั้ง
หลายได้ผ่านพ้น ความ สิ้นยุค ของพนักงาน
คนนั้นไปได้

เขยเซตผลสะออกจากลกกรงศพาน หยิบ
ผ่านซีกหน้า ขึ้นมาเช็กเหงื่อ ที่ เเกะเต็มอยู่บน
หน้าผาก แลพุดออกมาด้วยเสียงแผ่วเบาว่า
“ผ่าซึก! เคะวะหยังก้อย เจ้าคนนั้นมันเดิน
เลื้อยเกินไปหน่อย” เขาเดินพลางคิดพลาง
จนกระทั่งถึงโรงรถเข้าแห่งหนึ่ง ที่ โกลัฯ ขริ
เวณนั้น เข้าได้โรงจักรยานคันหนึ่ง เขาริ
บขึ้นขี่ไปตามถนนใหญ่

เขานึกขอบพระคุณพระผู้เป็นเจ้า ที่ โปรค
ประทาน ความสามารถในการขี่จักรยานให้
แก่เขาเป็นพิเศษ เขารวบรวม กำลังจิตใจไป
ด้วยกำลังเร็ว ความร้อนใจทำให้เขาลืม
ความเห็นแก่เห็นอหยา

เมื่อคิดจะมาถึง โกลัพอควรแล้ว เขา
ลบกะโหลกให้เขาลงข้าง ในทันทีนั้น เขาได้
ความคิดใหม่อันหนึ่ง จึงหยุดแล้วเข้าไป

นั่งพักอยู่ไ้ร่วมไม้ ถึงแม้ ร่างกายเขาจะ
เหนื่อยหอบอยู่ก็จริง แต่สมองเขากำลังใช้
ความคิดอย่างลึกซึ้ง

“โอ! อ้ายรถ ขยวนนี้ยังระ ค้องกลับไป
เฟรนแซมในตอนบ่ายวันอีก แต่กึ่งคงไม่มี
ใครพบศพจนกระทั่งรถถึงสถานโน้น” เขา
พุดออกมาด้วยเสียงอันดัง แต่ ทันทีเป็น
สิ่งที่ไม่มีผู้คน “สมมุติเอาว่ารถขยวนตก
รางเสีย ใครจะมาส่งเสียใครเมื่อพบคนนอน
ตายอยู่ ได้การละ มีเวลาพอที่เกียจ”

เขาคิดแล้วจึงขึ้นขี่จักรยานไปตามทางลัด
ตัดตรงไปยังทางรถไฟทันที ในชั้นแรกเขา
คิดจะเอาหินก้อนใหญ่ๆ หรือขอนไม้วางบน
ราง แต่ครั้นมาถึงทางรถไฟซึ่งไม่ไกลจาก
ทางร่วมเฟรนแซมนัก เขาเห็นรถงาน ๑๐
กว่าคัน มา รอ คอยขยวน รถงานที่จะมาจาก
สถานอินคัมเบียร์ในตอนเย็นวันนั้น แลออก
อยู่ในรางแยกวิมทางใหญ่ เขาเปลี่ยนความ
คิดทันที โดยเห็นว่าถ้าแม้คนขี่เห็นขอนไม้
หรือก้อนหินแลอยู่ครดเสียทันที อย่างที่ใดจะ
วางไว้ มีเสียไปสิ้นหรือ สู้ทำให้ชนกับรถงาน
เหล่านั้นไม่ได้

“เคะวะห้ค้อคร้งหนึ่ง” เขานึกเมื่อใด
ตรวจดูทั่วแล้วแลไม่เห็นมี ผู้คนอยู่ในแถบนั้น
เลย มีหมาตัวยังมีพุ่มไม้ เป็น ห่ออม ๆ

เหมาะสำหรับกำบัง การกระทำของเขาได้ เขาก็มีลงพิเคราะห์ดูรางทองที่ แยกออกไป นั้นโดยดีถ้วน เห็นว่ามีก้อนเหล็กขาวๆ หลาย ก้อน ก้อน หนึ่งไว้สำหรับ เป็น เครื่อง ยัด เหนียวรางให้แยกแฉกต่อกัน เพื่อให้รัดแน่น เข้าวางแยกได้ ในเวลานั้นรางได้แยกออก จากกัน อยู่แล้ว เพราะขบวนรถใหญ่จะไป ทางตรง เขาจึงกลับไปทอดทิ้งรถยานซึ่งซ้อน ไว้ ใกล้ๆ กันนี้ กันได้ก็อยู่แฉกอื่นหนึ่ง ซึ่ง เผื่อมี คึกคักมา ด้วยใน กระเช้า เครื่องมือ เขาจึงมือ คลายเกลียว นอต ๖ อัน ซึ่ง เชื่อม ท่อนเหล็กกันไว้

นอกเหล่านี้ได้ ใส่ไว้นานนักด้วยเวลาเป็น ปีๆ จนสนิทแน่น ทั้งเครื่องมือของเขมร เขาก็เป็นเครื่องมือสำหรับจักรยาน จึงเป็น การยากที่จะคลายออก เขาพยายามทำอยู่ ด้วยความลำบากสัก ๓ ชั่วโมงก็เคย จึง คลายเกลียวนอตตัว สุกท้าย ออกได้ แล้ว ท่อนเหล็กก็หลุดออกจากกัน แฉกรางแยกก็ กลับมาต่อกับรางใหญ่ ซึ่งถ้ารถแล่นมาถึง ตรงนั้นก็จะเลี้ยวเข้าไปในรางแยกทันที

ครั้นเสร็จแล้วเขมรก็ถอยออกมา คอยอยู่ข้างฟุ่ไม่ ทิ้งรถจักรยานไว้ ซึ่ง ไม่สู้จะไกล รางรถ ก็มากน้อย เผื่อ ความพินาศของรถไฟตามประสงค์ของตน

ขบวนรถ ๓ นาฬิกา ๓๓ นาทีหลังเที่ยง คือ รถที่แยกเขตได้ ซ้อนศพคนแฉมไว้ นั้น ออก จากสถานขึ้นคัมเบอร์เข้าไปหลายนาที จึงต้อง เร่งฉีกให้เร็วฉีกกว่าธรรมดา เพื่อให้ถึง ทางร่วมเฟรนแฉมตามกำหนดเวลา ส่วน แฉมเขตนั้นคอยอยู่ด้วยความตั้งใจ พอ เห็นรถไฟใกล้เข้ามาจนกระทั่งรางแยก เขา จึงยกมือไม่กระพริบตา เวลา ๓ ชั่วโมงก็ถูก เหมือนนานเท่า ๓ ชั่วโมงก็หา เขาจนกระทั่ง ใน ที่สุดรถแล่น เข้าวางแยก ฟุ่งตรงไปยังรถ งานที่รอคอย

ในทันทีนั้นผู้ขับได้ยุดเครื่อง แฉกห้ามล้อ เพื่อให้รถหยุด แต่หมกความสามารถที่จะให้ หยุดได้ เพราะรถได้ วิ่งมากับกำลังเร็ว แฉก ไม่ทันรู้ตัวว่าจะมีเหตุอาเภทเช่นนั้นขึ้น

เปรี้ยง! เสียงรถจักรชนรถงานคันแรก กระเด็นออกจากราง รถจักรกระดอนขึ้นแต่ ก่อนที่จะตกจากรางได้ ชนรถงาน คันที่ ๒ เข้า อีก แล้ว ตกลง จากรางพร้อมกับ รถพ่วง คันอื่นๆ

เสียง รถชนกันดัง สั่นหวั่นไหว ไป ทั่ว บริเวณนั้น ต่อมาก็มีเสียงร้องครวญคราง ของผู้เขมรไป แฉมเขต แทนที่จะมีใจ สงสารมนุษย์เคราะห์ร้ายเหล่านั้น เขากลับ บินที่ ได้ เห็น รถคัน ที่ ชนรถทุกศพ นั้นพังอยู่

ข้าง ๆ ราวสามความมุ่งหมายของคน แล้ว
จึงลอบขึ้นจักรยานหนีกลับไป

๐ ๐ ๐

“อะไรกันนี่! จนบ้านนี้แล้วรถยังไม่มา
ถึงอีกหรือ มันควรจะมาถึงตั้งครึ่งชั่วโมง
แล้ว ผ่าซี! น่ากลัวจะเกิดเหตุอะไรขึ้นสัก
อย่างเช่นแน่” เสียงมีศเคอร์เบรอนสาวรัก
แขวงแห่งกรมตำรวจ บ่นพึมพำใน ขณะที่เดิน
ไป เดิน มา อยู่ บน ซาน ซลา สถานี ทาง ร่วม
เฟรนแชม

“อ้าว! ท่านไม่ทราบยกหรือว่ารถขบวน
นี้ชนกับรถรางเมื่อสักครึ่งชั่วโมงนี่เอง” นาย
สถานีผู้ซึ่งยืนอยู่ใกล้ ๆ ที่นั่นพูดขึ้น

“ชนกันที่ไหน” เบรอนหันมาถาม
“ฉันมาถึงนี่ช้าไปหน่อยจึงไม่ทราบ”

“ไม่ไกลจากที่นั่นสักหรอก”

“อ้อ! แล้วมีใครบาดเจ็บบ้างไหม”

“มีบาดเจ็บ ๖ คน แลตายคนหนึ่ง พัง
เอาศพมาไว้ในห้องนั้นเอง” นายสถานีตอบ
แล้วชี้มือไปทางห้อง ๆ หนึ่ง

เบรอนเข้าไปใน ห้อง นั้น พร้อม ด้วย นาย
สถานีแลพนักงานอีกคนหนึ่ง เห็นศพอยู่บน
โต๊ะตัวหนึ่งมีผ้าคลุมไว้ มีคชิก เขาเขี่ยผ้า
คลุมออกแล้วลงมือชันสูตรศพ

“ฉันไม่เคยรู้จักคน ๆ นี้เลย” เบรอนพูด

ขึ้น “มีหนังสืออะไรในตัวของตายบ้างไหม”

“ไม่มีเลย สิ่งที่คนใด ในกระเป๋าคือ
ก็มีอยู่เท่านั้นแหละ” นายสถานีตอบพลางชี้
ไปที่วัตถุต่าง ๆ ซึ่งกองอยู่บนโต๊ะ อีก ตัวหนึ่ง
ในห้องนั้น

เบรอนมองวัตถุเหล่านั้น แต่ผาด ๆ โดย
ไม่มีใครเอาใจใส่สัก แล้ว ขยับ จะออกจาก
ห้อง ก็พอดีเหลือบเห็นสิ่งหนึ่งซึ่งเป็นเครื่อง
สักใจเขา

“แปลกมาก” เขาร้องด้วยเสียงอันกัง

ในขณะที่เขาหยิบตัวโดยสรวลไพเราะของผู้ตาย
ขึ้นมาดู “ตัวนี้มันจากทางร่วมเฟรนแชม
ถึง สถานี ชินคัมเบอร์ แค รถไฟ ชนกัน

ระหว่าง ทาง จาก ชินคัมเบอร์ จะ มา เฟรนแชม
ท่าทางมันซอบกลอย” แล้วเขาก็ เข้าไป

ตรวจดูศพด้วยความพิเนิจิเพราะที่อีกครึ่งหนึ่ง

“คุณซี” เขาชี้ให้นายสถานี ดู แผลที่
ศีรษะ ผู้ตาย “ท่านได้ สังเกตแผลนี้บ้าง
หรือเปล่า”

“อ้อ! นั่นมันเป็นแผล ที่ ถูกกระเຈก่น่า
ทางขากเอานะ” นายสถานีตอบ

“เห็นจะจริงครับ ผมเห็นกระเຈกหลาย
ชิ้นตกเกลื่อนกลาดอยู่ในรถคันนั้น” พนักงาน
ที่เข้ามาอยู่ในห้องด้วยสอกลง

“ที่จริงที่น่าจะเป็นดังท่านว่า” เบรอนพูด

กษัตริย์ “แผ่นดินเป็นแผ่นดินต้องเส้น
เลือกใหญ่ขาดออกจากกันที่เคียว แลถึง
แม้ฉันจะไม่ใช้หมอกก็ ฉันเคยได้รู้ว่า
ถ้าตัดเส้นเลือกใหญ่ให้ขาดแล้ว เลือกจะ
ไหลพุ่งออกมาโดยแรงแลออกมากด้วย แต่
ถ้าทำนุที่ แผ่นดินแลที่ ผสมของ ผิดตายแล้ว
ท่าน จะเห็นได้ว่าไม่มี เลือกเขื่อนประอะ อยู่
มากนัก นี่เป็นเพราะเหตุไร ฉันคิดว่าผู้
ตายได้ขาดใจหายในทันทีเมื่อถูกยาพิษ”

ทุกคนนั่งเงียบอยู่ครู่หนึ่ง เสรียนจึงพูด
ขึ้นอีกว่า “ถ้าจะให้ดี เราควรไปทุก ๆ เกิด
เหตุด้วยกันจะเหมาะสมกว่า”

ต่อมาไม่กี่นาทีเขาก็มาถึงที่ ๆ รถไฟชน
กัน ในขณะนั้นคนงานกำลังขนเครื่องสลัก
หักพัง ชิ้นเล็ก ๆ น้อย ๆ ขน รถมาน เพื่อส่งไป
ซ่อมแซม รถคันที่มีผู้พบศพนั้นเป็นรถพ่วง
คันที่ ๒ ซึ่ง ตกวางลง ไป ตะแคงอยู่ข้างทาง
ด้านหนึ่ง

เขื่อน ขนขึ้นไปข้างบนแล้วค่อย ๆ หย่อน
ตัวลงทางประตูซึ่งหักยับเยินไม่เป็นชิ้นเป็นอัน

“ท่านอยากเข้ามาที่เจ็ดชีวิต” เขื่อนร้อง
บอกนายสถานีเมื่อได้เข้ามา อยู่ในรถนั้นแล้ว
“ดูออก จะมีค่าเงินอันแปลกปลากสักหน่อย”

พอ นายสถานี เข้าไป ถึง เขื่อน ก็ ลงมือ
ตรวจ สักครู่หนึ่ง เขาชี้ให้นายสถานี ดูเลือกที่

จวนแห่ง ชนาคโค สักเท่า จานกินข้าว ดิคนั้น
อยู่ บนพรม สีแดงแก่ ก่อนไป ทาง ประตู
ด้านหนึ่ง

“รถคันนี้ตกวางลงมา นอนตะแคงจนพ่น
ทั้งชิ้นเช่นนี้” เขื่อนเริ่มค้นอธิบาย เลือก
กองนี้ควรจะไปทางยาวตรงไปทางประตู
ข้างล่างนี้ แต่มีหน้าเป็นเช่นนั้นไม่ กลับ
เป็นวงเกือบกลม นี่แสดงให้เห็นว่าเลือกไหล
แผ่ไปเท่า ๆ กันทุกด้าน เพราะฉะนั้นเวลาที่
เลือกไหล พ่นรถคันนี้ต้องได้ระคายพอก”

ในตอนนี้ นายสถานี รู้สึก เอาใจใส่ ในคำ
อธิบายอันสมเหตุสมผลของเขื่อน ยิ่งขึ้นกว่า
คราวก่อน แล้ว รู้สึกว่าความเข้าใจของตนที่
ว่าผู้ตายได้ ตาย เพราะถูก กระสุนนำทางขาด
ศีรษะนั้นผิดถนัด

“โดย เหตุ ผลทั้งหลาย ที่ ได้ อธิบายมา
แล้วนี้ ฉันลงความเห็นว่าผู้ตายได้ ถูกทำ
ร้ายก่อนที่เหตกจะรถชนกัน” เขื่อนอธิบาย

ต่อไป “แล้วโดยสารที่ได้บอกให้ท่านดู
เมื่อครู่ แสดงว่าได้ถูกทำร้าย ในขณะที่รถ
แล่นจากเฟรนแชมปะไปอินคัมเมอร์ เมื่อเขื่อน
แล้วเจ้าคนร้ายได้เอาศพขึ้นไว้ ที่นั่นตรง
นั้น เพราะมีรอยเลือกเขื่อน อยู่ หนึ่ง
ผ่าซีก! เพราะหมื่นคนมากที่ไม่มีผู้พบศพเลย
จนกระทั่งรถกลับมานอีก”

เขารับช็อคแล้วหือไม่ ช็อคไฟออกมาก
ทุกยหริทศ

“เอ๊ะ! นั่นอะไรกันแล้ว” เขาร้องขึ้น
เมื่อเหลียวไป เห็นทัมม ชนาคของเมคหนึ่ง
ตกอยู่ในรอยพรหมยัน “ฮัลโล! นม
ทัมมของเคาน์เตสแห่งยอกซ์เฮอโร ที่ถูก
ชะโมยไปเมื่ออาทิตย์ก่อนนังยังโล่ง แน่เทียว
ท่านเอ๊ย ท่านยังสงสัยอยู่หรือ ไม่ผิด
เลยๆ ลืมมิเหตุผลพอที่จะเชื่อมั่นได้ว่ามันไม่
ใช่ของผี อย่างแน่นอน ทนถืพอคากคเค
ไค้แล้วว่า สาเหตุของการฆาฏกรรมวายน
เกิดจากอะไร”

เขารับตรวจหาเค้าเงื่อนต่อไปอีกจนเห็นว่า
ไม่มีอะไรที่จะเป็นประโยชน์แก่การสืบสวนอีก
แล้ว เขาก็ออกเดินทางตรงไปสถานีซินต์
แมย์รันทท์

๐ ๐ ๐ ๐ ๐

“วันนี้มี คน โดย สาร-ชั้นที่ ๑ ๓ คน”
เขารับถามพนักงานเกี่ยวกับ ที่สถานีซินต์แมย์ร
เมื่อไค้อธิบาย ความประสงค์ให้เป็นที่ เขาไ
กันแล้ว

“ผมจำได้ว่ามีคนเคยมาที่นั่นแหละครับ
เขามา ถึง โดยรถเข้า” พนักงาน เก็
ทัวตอบ

“คนนั้นรูปพรรณอย่างไรจำไค้ไหม”

“ไค้ครับ ก่อนข้างลำลึกหน่อยแลไม่สูง
นัก หนวกเขรไม่มีเลย อ้อ! นั้นแน่ครับ
เขายืนอยู่นั่นแน่” คนเก็ทัวชี้ไปที่แบชเซค
ผู้ซึ่งเข้าใจว่า เหตุการณ์ ทั้งหลายไค้ สงบลง
แลคงไม่มีผู้ใดสงสัยคนแล้ว จึงทวนกลับ
มาจนเครื่องเดินทางทั้งไ้ว ในสถานนั้น

เสียงพนักงาน เก็ทัวดังเกินกว่าที่ผู้พบ
คังไ้ กระทำให้แบชเซคตึงตังทุกตัว พอ
หันมาเห็นนายตำรวจรูปร่างทั้งสูงทั้งใหญ่เกิน
ตรงมายังเขา ซึ่งพอจะคาดไค้ว่าไม่ใช่มาคิ
เมื่อเห็นการจวนตัวเข้เช่นนั้น เข้างย่าย
หน้าออกวิ่งหนีโดย เติม ฝเท้า มุ่งตรงไป
ยังทางรถ ซึ่งในเวลานั้นมีรถไฟกำลังแล่น
มาช้าๆ

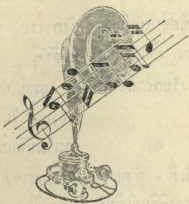
เขารับเป็นคนรูปร่างใหญ่โต แลก่อนข้าง
จะฉ้วน ไม่ไค้ระสันทักในการวิ่ง จึงคิด
ตามไม่ทันแบชเซค

แบชเซค เห็นหมกทางที่จะหนีไปไค้นอก
จากวิ่งผ่านหน้ารถไฟที่กำลังแล่นมานั้นเท่า
นั้น เข้างกระโดด ข้าม รางโดย สุกกำลัง
แต่โดยความวิบรอนเกินไป จึงไม่ทันระวังตัว
เขาสลุดควักสิ่งหนึ่งข้างๆ รางนั้น ทำให้เขา
ล้มหงายลงที่ขางรถอยู่ ก่อนที่เขาจะขยับตัว
ลุกขึ้นไค้ รถจักรไค้ แล่นทั้กลางตัวเขาพอไค้
ร่างกายก็แหลกอยู่ภายไค้ล้อรถนั้นเอง

ทันใดนั้นโค มี อาตม สัตว์ญา ให้ รดอยค
รตก็อยู่ภายในเวลาครั้งนาที่ แต่เป็นการ
ช้าเกินไป เพราะว่า ชีวิต ของ แะเซต ได้
ออกจากร่างไปเสียก่อนแล้ว

เขรอัน คั้นกระเข้า เลือกลาง เกง ของ แะเซ
เซต ซึ่ง เกอประหาชนัก ไม่ ไ้ ครัน โคทิม
คอบตามจำนวนที่ ต้องการ แล้ว เขาจึงหันมา
พูดกับนายสถานี ซึ่งในเวลานั้น ได้ ออกมาก
เหตุการณ้อยู่ด้วย

“ที่จริง เขาก็ฉลาดพอใช้ เคะระที่ร้าย
มาก ถ้าไม่เป็นเพราะตัวโคโดยสรวินั้นแล้ว
เขาจะไม่ถูกสงสัยเลย นั่นแหละ! คนเรา
มักชอบเสี่ยงชีวิตเข้าหาอันตราย เพื่อประ
สงค์ทรัพย์อันมีค่าเช่นนั้นเสมอ” เขรอัน พุก
พลางล้วง กระเข้า เลือ สัมผัสทิมมีเม็กใหญ่
อันเป็นสาเหตุให้ คน ถึงแก่ ความตายไปแล้ว
ถึง ๒ คน แล้วก็มีมอญนำให้ตำรวจทางสถานี
อินค์เมียวจัดการกับศพต่อไป

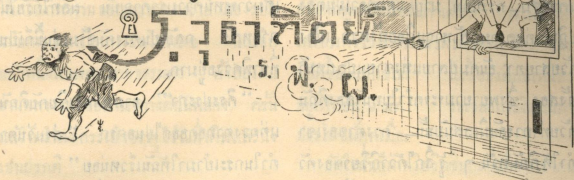

๕๔. คนมีใจต่ำมักเสียผลที่มุ่งหมาย
หลักแหล่งไม่ได้.

ผลที่สุดตนของคน จะทำตนให้เป็น

ของ ผ. ล. พิชชญาติ

พิธีพิฆาต

ธรรมเนียมเมื่อผู้ต้องการกินนมโคสด
ได้เสียเงินให้แก่ผู้ขายโดยราคาแพง เพื่อ
กินนมโดยวิธีที่ไม่เจ็บจนทำให้นมเสียรส
และความบริสุทธิ์อาจจะทำให้กลายเป็นโทษ
แก่ผู้กินได้ แต่ผู้จำหน่ายได้นำนมสดซึ่ง
ไม่บริสุทธิ์โดยได้เจ็บแล้วออกขายให้แก่
ผู้ต้องการโดยราคานั้นมีสมควร ก็ย่อมกระทำ
ให้ผู้ซื้อได้รับความสะดวกไม่พอใจนัก ด้วย
อุปมาอันเกี่ยวกันนี้ ก็เหมือนกับผู้ที่ได้ซื้อ
ตัวรถไฟโดยที่นั่งชั้นที่ ๑ อันเป็นราคาแพง
เพื่อหลบหลีกขบวนรถผู้โดยสารชั้นต่ำ ไม่
ต้องการความสะดวกเสียแก่ผู้อื่น แต่
เป็นการทรงกันขำ ด้วยขณะที่ขึ้นโดยสาร
รถไฟมาจากรถปฐมโดยชั้นที่ ๑ กับสหาย
สาวของภคินอีกคนหนึ่งนั้น พอมาถึงสถานี
บ้านคันสำโรง ก็มีชายสองคนหน้าคาน่า
เกลียด รูปร่างลำสันผิวเนื้อดำเกรียม ส่อ

ให้เห็นว่าได้ทราบข่าว ต่องานหนักในกลาง
แดดกลางฝนมานาน แต่ท่าทางประเปรี้ยว
เครื่องแต่งกายก็ฉวมกฉวมสกปรก เกริ่น
มานั่งอยู่ข้างกับภคินคนละมูมรด ชายทั้ง
สองคนนี้อายกไล่เลียดกัน คือดว่าไม่เกิน
กว่า ๓๐ ปี ผมเผ้ายังเหียงสแดงให้เห็นว่า
ไม่มีโอกาสจะได้พักผ่อนสักวันสักคืน พอเขา
ขึ้นนั่งเรียบร้อยแล้วรถก็เคลื่อนขบวนแล้ว
เขาทั้งสองก็เริ่มร้องคุยกันอย่างไม่ว่างคา
ล้ายกับภคินเป็นคนแปลกที่สุดซึ่งเขาเพิ่งเคย
เห็นเป็นครั้งแรกในชีวิตของเขา จึงอยู่
แม้ภคินจะเคยได้ชื่อว่าเป็นอย่างที่ไม่เคยมี
ความฉลาดทวาทเลี้ยวต่อผู้ที่อันตรวาทใด ๆ
ทั้งที่กำลังเฉลียวอยู่และที่กำลังจะมาต่อไป
เป็นอุปนิสัยประจำอยู่ในสันดาน จนเป็นที่ไว
วังใจของทุกคน พ่อ-นายพันโท พระณรงค์
คำแหง ผู้บัญชาการกรมทหารม้าที่ ๑๐ และ

ผู้อำนวยการโรงเรียนพันคาพทธารณจังหวัด นครปฐม—กระนั้น ก็มาขึ้นคิดเงินจำเป็นต้อง ปฏิเสธข้อความกล่าวหาญเกือบทั้งมวล เนื่อง ด้วยสายตา อันคมปลายแห่งชายแปลกหน้า ทั้งสอง ซึ่งพยายามจะจําโดยหน้าของกิดัน ด้วยท่าทางอันมีเล่ห์แน้น— ดวงตาของเขา ทำให้กิดันหวั่น ๆ รู้สึกได้ว่ากิริยาของตัว เองก็คล้ายสนิทสนมกันยิ่ง เป็นความ สักยั้ง คอลดทั้งแต่เยาว์จนเกือบจะรวมเป็น เวลาถึง ๒๑ ปีมาแล้ว กิดันยังไม่เคยเห็น มนุษย์คนใดมีแววตาอย่างน่ากลัวเป็นที่ประหลาด ใน การ ที่จะเคลื่อนไหว อิริยาบถ ของ ตนเอง เหมือนเจ้านั้นเลย ใช้แต่บุรุษปลาคงสองคนจะ มองดูกิดันแต่อย่างเคียดแค้นหาไม่ ชั่ว ๆ นาน ๆ เขาก็ก้มกระซิบอะไรกันเขา ๆ เพิ่มความ ประหลาดใจให้กิดันทวีขึ้นอีก ยิ่งนางสาว อารณสวัสดิ์เสีย สหายรักร่วมทางของ กิดันด้วยแล้ว สังเกตดูเธอค่อนข้างจะคันคั่ง อยู่มาก เธอไม่กล้ามีเชื่องกับสายตาของ บุคคลทั้งสองได้นานเลย มาครั้นว่าชายทั้งสอง จะไม่มีกิริยาพิรุณทำให้เป็นที่น่าหวาดเสียว กล่าวคือเขานั่งอยู่เป็นปรกติเช่นนั้นก็ดี ก็ดู ไม่เป็นที่น่าไว้ใจเลย และความวิงววนะ ของชายทั้งสองนี้ สมควรนั่งอยู่แต่เพียงใน

รถชั้นที่ ๓ ก็เหมาะอยู่แล้ว อันความคั่งใจ ก็มิใช่เพราะเห็นความร่ำคาญนั้น ผลที่ได้รับใน ภายหลัง กลับเป็นตรงกันข้ามเช่นนั้นก็เป็น ที่น่าพิศวงอยู่มาก.

“ศิระประภา” อารณณ์กระซิบกับกิดัน แต่ดวงตาทอดออกไปนอกรถ “ส่งแว่นตา ทำในกระเป๋ามาให้ฉันเร็วหน่อย”

กิดันเปิดกระเป๋าใส่สิ่งที่จะต้อง การให้เธอ เพราะเข้าใจได้ก็ว่าอารณณ์ต้องการโล่ห์กำบัง สายตา สำหรับกิดันเองก็หีบเคืองป้องกัน ตัวเข้ซุกไว้ในระหว่างคอก ทั้งรู้ สักว่าพอจะ แจกให้กับศัตรูได้คนละ ๑ นกถึง ๗ คน การ กระทำของเราทั้งนี้เรียกว่าทำได้โดยสนิท เชื่อว่าบุรุษแปลกหน้าทั้งสองไม่ทันสังเกต เห็นและจับพิรุณได้เลย.

เวลานั้นอารณณ์ขยับเข้ามานั่งใกล้ กิดัน จนเกือบจะเรียกว่าเขี้นก คู่มือการกระดัย กระส่ายมาก เมื่อทำการเป่าก้ามพ่นส่นาเงิน ซึ่ง ขวรุ ษณัตร์แปดพันบาทเศษไว้แน่น แม้ ว่าเธอจะแสวงหันหน้าออกไปทางหน้าต่างรถ ก็ดี แต่คงยังลอบชำเลื่องดูชายทั้งสอง มิไคร่วันแต่ละนาที

รถไฟไต่ผ่านมาถึงถึงสองสถานี แต่จะ ปรากฏว่าชายทั้งสองนั้นวางตาไปจากเราก็

หาไม่ ในคราวนี้คนรูปร่างผอมและผมหยิก
ได้ล่องกระดานออกมาจากกระเช้าสองฉบับ
ฉบับหนึ่งดูเหมือนจะเป็นโทรเลข และอีก
ฉบับหนึ่งเป็นจดหมายธรรมดา ทั้งสองคน
อ่านพลางเหลียวตามาทางทิศหลัง ครั้น
แล้วก็นำลงกระเช้าบรรจุไว้ณที่เดิมและนั่ง
เป็นปรกติ

“หมายความว่าอะไร ศีระประภา?”
อาจารย์กระซิบถามศิษย์ “อ้อศาสตราจารย์
ก่อนข้างจะชอยกลอยู่มาก เธอเห็นเป็น
อย่างไร?”

“เฉยๆ ไว้ก่อน เธอระวังตัวให้ดีๆ”
ศิษย์เตือนสติ “เธอไปนั่งใกล้ฮาร์ดดิสก์ดูงาน
นั่นหน่อย เมื่อฉันบอกให้กระซิบเธอต้อง
กระทำทันที”

อาจารย์ทำตามคำแนะนำของศิษย์ คือ
เธอนั่งอยู่ใกล้สายโซ่สำหรับให้ซิกแนลประจำ
รถ ในขณะที่เมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นจะมีโอกาส
ได้ใช้ทันทีทั้งนี้ ในคราวนี้เราต้องหันหน้า
หากัน ศิษย์เป็นผู้ที่หลังกับมนุษย์ลึกลับ
สองคนนั้น แต่ทว่าอาการของบุคคลทั้งสอง
นี้ใช้ระลอบสายคำของศิษย์ไปไม่ได้ ด้วยภาพ
คงปรากฏอยู่ใน แฉกตาของ อาจารย์ เสมือน
รูปภาพยนตร์นั้น

เราทั้งสองคงสงสัยเสียกันอยู่ ไม่ได้
ปรึกษาพวกมันเลยจนคำเคียว กระนั้นก็ได้
เตรียมตัวไว้พร้อมสรรพเพื่อผจญต่อภัยที่จะ
พินาศขึ้นในทกขณะ นวซของศิษย์เห็นว
อัยที่โยน ๗ นาที รอเวลาที่ไซมันทำ
ประโยชน์ทุกเมื่อ

บัดนี้มันก็เกิดวิปริตขึ้นกล่าวคือ เจ้าคน
ผอมลึกลับขึ้นเคียวเก้งมาทางศิษย์ แล้วก็กลับ
นั่งลงที่เก้าอี้ติดศิษย์ไป ดวงตาของมันทอด
ตรงไปยังจุดกึ่งมัยหัยมัยฮาร์ดดิสก์ แล้วก็
กลับมองดูคัมภีร์ที่ศิษย์สวม สักครู่ก็หันไปยิ้ม
กับอีกคนหนึ่งพลางพูดว่า “ทางไม่สะดวก”

ศิษย์นั่งเมื่อใด ยืนค้ำ อาจารย์เองก็มี
อาการอึดอัดเหลือ แต่ต่างก็ได้พยายาม
สงบวิธีบายฉะให้ ต้นเค้นงนออกหน้ามัน คง
เตรียมตัวคอยเวลา ‘ทางสะดวก’ ของมัน
ในภายหลัง

ขณะนั้นเขยวนรถได้ผ่านสถานีไปอีกแห่ง
หนึ่ง เจ้าคนผอมที่นั่งอยู่แถวเคียวกับศิษย์นั้น
หันไปถามเพื่อนของมันว่า “สถานีอะไร?”

“ชุมทางคลังสิน” เจ้าเพื่อนมันตอบ
“บางระมาดกับยางกอนันต์ ใกล้เข้ามา
แล้ว ทางสะดวกยัง?”

เจ้าคนผอมหันมาทางศิษย์แล้วโกล้งคิ้วจะ

ไม่คอยว่าอะไรหมด เวลานั้นใจคอของ เรียบ ๆ ว่า

“ประทานโทษเถิดครับ พงษ์นี้มีแข่งม้า ที่ไหนไม่ทราบ?”

นางสาวสวัสดิ์เสวี่ มองตาภิลินและ พยักหน้าเป็นเชิงให้ท้อใจเขา

“ที่สนามราชตฤณมัย ถนนพหลโยธิน ไร่” ภิลินตอบรู้ลึกว่าหัวใจเค้นแรงและเร็ว ลึกปรกติ

“คุณนายมีม้าที่จะเข้าแข่ง ชัน ด้วยฤ ภัย?” มั่นถามต่อไป

“มี” และเป็นม้าที่ฉันเชื่อใจแล้ว”

ภิลินคอยพยายามซ่อนอารมณ์โดยขมขื่นเข้มนัย ด้วยสังเกตเห็นว่ามันจึงคุกมือภิลินอย่างไม่ วางคา แล้วและรุกสรว้อยเพ้อรำไปไว้เสีย เกือบถึงข้อศอกทั้ง ๓ สาย เพื่อย่อถั้น

อินทรายในการที่มีนระกระซางไว้ชั้นหนึ่งก่อน

บุรุษประหลาด ยึดตัว ตรง ถอนใจยาวไม่ พักอีกต่อไป เมื่อใดที่เหลียวดูเพื่อนของตน แล้ว ก็เอนกายลงพิงพนักหลังคาเป็นเชิง ตรึกตรอง สักครู่หนึ่งมันจึงเคียวไปนั่งกับ สหายของมัน ซึ่งภิลินมิได้หันตามไปดู

เห็นอาการกิริยาที่มันกระซิบกระซาบกัน ได้ จากเงาในแว่นตาคำที่สวัสดิ์เสวี่สวมอยู่อย่าง ชัดเจน

ไม่คอยว่าอะไรหมด เวลานั้นใจคอของ เรียบ ๆ ว่า

“ประทานโทษเถิดครับ พงษ์นี้มีแข่งม้า ที่ไหนไม่ทราบ?”

นางสาวสวัสดิ์เสวี่ มองตาภิลินและ พยักหน้าเป็นเชิงให้ท้อใจเขา

“ที่สนามราชตฤณมัย ถนนพหลโยธิน ไร่” ภิลินตอบรู้ลึกว่าหัวใจเค้นแรงและเร็ว ลึกปรกติ

“คุณนายมีม้าที่จะเข้าแข่ง ชัน ด้วยฤ ภัย?” มั่นถามต่อไป

“มี” และเป็นม้าที่ฉันเชื่อใจแล้ว”

ภิลินคอยพยายามซ่อนอารมณ์โดยขมขื่นเข้มนัย ด้วยสังเกตเห็นว่ามันจึงคุกมือภิลินอย่างไม่ วางคา แล้วและรุกสรว้อยเพ้อรำไปไว้เสีย เกือบถึงข้อศอกทั้ง ๓ สาย เพื่อย่อถั้น

อินทรายในการที่มีนระกระซางไว้ชั้นหนึ่งก่อน

บุรุษประหลาด ยึดตัว ตรง ถอนใจยาวไม่ พักอีกต่อไป เมื่อใดที่เหลียวดูเพื่อนของตน แล้ว ก็เอนกายลงพิงพนักหลังคาเป็นเชิง ตรึกตรอง สักครู่หนึ่งมันจึงเคียวไปนั่งกับ สหายของมัน ซึ่งภิลินมิได้หันตามไปดู

เห็นอาการกิริยาที่มันกระซิบกระซาบกัน ได้ จากเงาในแว่นตาคำที่สวัสดิ์เสวี่สวมอยู่อย่าง ชัดเจน

ภิลินยิ้ม ใน ความ มั่นใจที่ ภิลินพูด เจ้าคนผอมพังภิลินพูดแล้ว ก็หันไปทักตา กับเพื่อน ในที่สุดก็หันมาทางภิลิน แล้วพูด

“ฉันรู้สึกแปลกใจมาก” อารณ
กระซิบ “มันเป็นใครและมีเจตนาอะไร
ในเรา?”

“นั่นเป็นความรู้ที่เราจะได้ในภายหลัง”
กิดันตอบ “แต่ในชั้นตอนนี้เราต้องพิจารณา
พฤติการณ์การกระทำของมันเป็นเสียใหม่เสียก่อน”

“เป็นข้อหาและความลับที่ซับซ้อนซ่อน
เงื่อนอยู่มากนัก คีร์ปะระภา” อารณพูด
พลางชำเลืองตาผู้ชายลึกลับทั้งสองซึ่งกำลัง
สนทนากันอยู่ “ฉันพยายามในความ
ประสงค์ของมันเป็นไปไม่ได้เลย”

“คามทางสันนิษฐานของคุณแบ่งออกเป็น
สองประเภท” กิดันพูดเอื่อย ๆ ประเภท
ที่หนึ่ง มันอาจจะเป็นอย่างสำคัญ
คณะหนึ่ง ซึ่งเมื่อเร็ว ๆ นี้ปรากฏว่าได้เกิด
เปลี่ยนผู้ โดยสำรวจไฟฟ้าเป็นเวลา ๓ ก.ท. ขึ้น
ที่เลยค่ายลัทธิลัทธิธรรมศัพทมาหน่อย แต่
อัยยผู้ร้ายทำการไม่สำเร็จโดยการบื้อกันอย่าง
พร้อมเพรียงของผู้ โดยสารและเจ้าพนักงาน
เคียวร่วร่วมมือกัน คนหนึ่งในคณะของมัน
ถูกเจ้าพนักงานเคียวร่วยิงตายคาที่ ประเภท
ที่สองฉันทวนคิดดูอีกทีว่า ที่ตัวมันมีกฎหมาย
และโทรเลขอยู่สองฉบับตามที่มันเอาออกมา
ดูเมื่อใด ใ้ความในกฎหมายและโทรเลข

คงพากันมาถึงตัวฉัน ฉา เธอ ฉา เราทั้งสอง
อย่างใดอย่างหนึ่ง ขอนักพิศมน์ได้จากคณะ
ที่มันอ่านกฎหมายและโทรเลข มันไม่ได้
เว้นจากการร้องทวงเอาเลขลัทธิที่เคียว
จะมีเลขสลับเคลือบคลุมอยู่ก็ได้ แต่มันเป็น
คนฉลาดทั้งคู่ เมื่อเข้าใจว่าเรารู้ ลึกตัวกัน
ไหวทันพริบมัน ความมุ่งหมายของมันจึงยัง
ไม่เคียวไปถึงทุกแห่งความสำเร็จ มันเป็น
‘คนลึกลับ’ ที่เรายังหยั่งไม่ถึงว่ามันมี
ความต้องการอะไร และเหตุใดมันจึงขู่ข่มยาม
เข้ามาในนี้ โดยไม่เห็นนายตำรวจเข้ามาตรวจ
ตัวจากมันเลย ข้อสำคัญที่สุดเราจะมีโอกาส
ไปขอยกนายตำรวจอย่างไร ก่อนที่มันจะถึง
สถานข้างนอกน้อย?”

สวัสดิ์เสวน้องฟังกิดันพูดจนจบ ครั้น
แล้วจึงพูดว่า “ถ้าเราต้องกระตือรือร้น
สัญญาเด้นให้รอดหยุดสแกงว่าเกิดเหตุขึ้น
แต่เหตุมิได้เกิดขึ้นจริง แล้วเราขอมเสียเงิน
สัก ๑๐ บาท ตามข้อบังคับของเขาตาม
ซุกซนมือไว เธอจะเห็นเป็นอย่างไร?”

“ก็ักเหมือนกัน” กิดันว่า “เท่ากับ
เรียกเจ้าพนักงาน ตรวจ ตัว มาโดย ขอมสละ
เงิน ๑๐ บาทให้”

เมื่อพูดากันเป็นที่ตกลงแล้วก็พากันไป

ข้ามคลองในท้ายลงมาระมาก คิฉินจึงกระตุกสายโซ่ลัญญวนขึ้น เจ้าชายแปลกหน้าสองคนลุกขึ้นยืนเบิกตาโพลงอย่างตกใจ เพราะรถโคเชลล์ออกวิ่งอย่างรวกเร็วที่สุด มันทั้งสองฉวยหัวผ้าวิ่งออกไปท้ายรถ คิฉินรีบลุกขึ้นตามออกไปทันที ก็พอเห็นมันทั้งสองกระโดดลงไปในกอหญ้าข้างทางอย่างน่ากลัว อันตราย คิฉินจึงยังออกไปสองนทีคึกๆ กัน ก็พอคิดว่าหุคกัก พวกเจ้าพนักงานประจำรถวิ่งเห่าๆ มาโดยเร็ว และผู้โดยสารรถไฟทั้งหมดก็โผล่หน้าทางหน้าต่าง บ้างก็เกร็งมากเป็นโกลาหล.

“เกิดเหตุอะไรครับคุณนาย?” นายตรวจถามอย่างสุภาพแต่เร็วพร้อม มือฉวยรีวอลเวอร์ก็ม้อยอย่างกระฉับกระเฉง มีผู้โดยสารทั้งหญิงชาย มาขึ้น มุงฟังกันแน่น ฝ่ายชาวรถตกใจจนตัวสั่นมองดูหน้าคนโน้นคน

“ผู้ร้ายค่ะ” คิฉินตอบเหมือนธองอยู่ครึ่งหนึ่ง “มันนั่งมาในรถคันที่สองคน มีอาการแปลกประหลาดมาก และดูเหมือนตั้งใจจะทำกรทำกรโจรกรรม — อ้อ, มาจากสถานีต้นลำโรง”

“มันกระทำการชิงทรัพย์ของคุณนายได้

บ้างไหม?” นายตรวจถาม

“ไม่สำเร็จ เป็นแต่พยายามจะกระทำ หากคิฉินรู้ ลักตัวเตรียม บังคับเสียก่อน” คิฉินตอบ

นายตรวจไม่ถามว่ากระไร เป็นแต่ชวนกันวิ่งไปตรงที่ชายทั้งสองกระโดดไป แต่หาไม่ร่องรอยอย่างใดอีก ไม่นอกจากจะมีรูปเท้าพลาตดลาลงไปเท่านั้น เมื่อโคค้นหาและโยกกันระเข่งเข่งแต่อยู่พักหนึ่ง ไม่ได้ความว่ามันล่องหนไปทางไหนแล้ว ก็พากันกลับเข้ามาในรถพร้อมกับชายหนุ่มอีก ๒ คน ครั้นได้ตรวจดูไม่แล้วพยานคือร่องรอยที่มันทิ้งไว้ นายตรวจก็เริ่มถามคิฉินอย่างตั้งใจ ครั้นคนโดยสารขึ้นนั่งรถเรียบร้อยแล้ว รถจึงใช้จักรเคลื่อนขบวนต่อไป

ชายหนุ่มที่กล่าวถึงได้ส่ง นาม บัตรให้ คิฉินทั้งสองคนโดยเคารพ คนหนึ่งขอ นายบรรเทิง สารส่งเคราะห์ เป็นผู้แทนคณะหนังสือพิมพ์ทางกอร์วู อีกคนหนึ่งขอ นายพณ วิทยานันต์ เป็นผู้แทนหนังสือพิมพ์กิจจานุเคราะห์ เมื่อเขาเห็นคิฉินอ่านนามบัตรแล้ว นายบรรเทิงก็พูดด้วยท่าทางอันเรียบร้อยอ่อนโยนว่า

“ถ้าจะไม่ใช่การ ชัก ช้อง ฤา รังเกีย

อย่างไรแล้ว คุณนายไวยรเกล้าร้องให้ผม สองใจ
ทราบดีท่อนอบ”

“คุณเหมือนไม่จำเป็นกันนะ” คิฉิน
ตอบโดยวิธีการเคารพของเขา “ความจริง
คิฉินไม่ต้องการความอดทนจนกระทั่งให้นาม
ไปปรากฏอยู่ในนาคะกาชหนึ่งสี่พิมพ์โดย
ออกจะเป็นการกำกวม สำหรับสัตว์ ไวยระมีง
คะ?”

“เปล่าครับ” นายพนอตอบแทนขึ้น
“ผมเห็นว่าสำหรับคุณนายไม่มีเสียหายนะไร
เลย กลัวจะเป็นเกียรติยศของคุณนายเสีย
อีกซ้ำ ทั้งการที่นำลงหนังสือพิมพ์โดยเปิดเผย
จะดีกว่าเพื่อสาธารณะประโยชน์”

อาภรณ์เห็น มายัม กับ คิฉิน และ ยักไหล่
คล้ายกับจะเห็นว่าเป็นการหวั่นไหวอยู่มาก
จนนายควรวาดคองนั่ง

“ที่จริง คุณนาย ไม่ควร ระวัง เกียรติยศเลย”
นายบรรเทงหัวเราะประจบคำพูด “ผม
ทั้งสองคน ควรจะ ได้รับเกียรติยศจากคุณนาย
แทนในนามของคณะหนังสือพิมพ์ และคณะ
หนังสือพิมพ์จะขอบคุณของคุณนายอย่างยิ่งที่
ได้รับเกียรติยศครั้งนี้”

“อะไร ก็ไม่ สำคัญ เท่า คิฉิน เกียรติยศ
เชิงวิพากษ์” คิฉินตอบ รู้ลึกสองจิต

“อ้อ, ข้อนี้ไม่แปลกอะไรครับ” ผู้
ส่งข่าวหนุ่มกล่าวขึ้นพร้อม ๆ คล้ายกับนักกิน
แล้วนายพนอก็กล่าวว่า “ผมจะรู้สึกขอบคุณ
มาก ถ้าได้ทราบบรรยากาศจากคุณนาย
ในคืนนี้”

คิฉินทนการเข้าข้างและน้ำเสียงพร้อมด้วย
อาการอันสับสนเช่นนั้นไม่ได้ ก็ยอมตกลง
อินเทอวิ กับ เขาโดย ละเอียดยิ่ง แต่ ทัน จน
อวสาน หนุ่มทั้งสองบรรเทาข้อความลงใน
กระดาษเป็นตัวเลข ด้วยคิฉินไม่ได้หยุด
การเล่าเลย สักครู่ใหญ่ ๆ ใจไฟก็เย็นทวุด
ด้วยมาดังสถานีแล้ว กว่าขบวนรถหยุด
สนิท เขาก็อ่านทวนให้ฟังเป็นที่ถูกต้องแล้ว
เขาก็อำลาไปด้วยกิริยาอันนอบน้อม.

ผู้โดยสารรถทั้ง มวลและ ผู้ที่อยู่ใน ขาน
ชลาสถาน ต่างเบียดเสียดเบียดคืบกันอัดแอม
มีเสียงพูดจากันทวนทวน ในที่นั้นมันน่ารำคาญ
เบียดจางคืบกันนายร้อยโทประภาส นางสาว
เพียว นางสาวชนิดา นางสาวทองศรี นาง
ชำนาญเชิงบุคกี นางสาวชลา ฯลฯ และ
ใครต่อใครอีกราว ๓๗-๓๘ คน ได้มาคอย
รับคิฉินอยู่พร้อมเพรียง เป็นที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง
ผู้โดยสารทุกคนต่างมองดูคิฉินเป็นตาเดียว

และชวยชียกันจนคิดฉนั้นและอาภรณเเกอยะเจอน

“รอนันท์งักขันกรชัย?” เข็ญางถาม

“จะไม่ข้าทนนไหวๆคะ สุกกันออกกะ
ตายไป” คิดฉนตอบ “มีฉนั้นคุดและไกรๆ
คงไม่ไคพยคิดฉนในรณไฟเทยวณ ฤถาพย
ก็อาาเป็นศพทั้งคู้ไค”

ทุกคนเบิกคำโพลง สแกงความพิศวงใน
ถ้อยคำของคิดฉน ขณะนั้นผู้ไคยสารรณและ
ผู้ไคยอยู่ในบริเวณนั้น ก็แหกกันมายืนล้อมคิดฉน
เป็นกลุ่มใหญ่ รวากัยคิดฉนจะเป็นผู้สแกง
ป้ารูกดาในสภานุแทนราชวร คือสภายาเลีย
เม้นคัฉนั้น บุระไม่เป็นการสูกเลย ทคัฉน
จะก้องกลายเป็นคนประหลาด ฤเข้าแห่งส่าย
ตาของชยทลทั้งหลาย ฤนางเอกลศรทวล
ซึ่เป็นเพวริคของพลเมือง จนดงกัยทำให้
คนมาลวงมกกันหนาแน่น จนเกอยะพาทวาง
ให้รากาศเข้าไม่ไค

นอกจากนยังมเสยง
ชยชียทั้งๆ เป็นทมิถินฉลง ยางคนทไม่ม
มรยาทกัช่นวมาทางคิดฉนให้เพอนกนท คิดฉ
เห็นวาระไม่เป็นการ จึงยังมียอมเลาเรอง
ให้ไกรๆ พังรียชวณกันมาลงเรอยนคั ซึ่ง
นางช่านาญเชิงยทธี ภรรยานายพันคัหหลวง
ช่านาญเชิงยทธี แห้งกระทรวงกลาไหม
น้ากอยรีย ส่วนพวกทักมาคอยฟัง เมื่อไม่ม

ผู้เลาเรองแล้ว

เรอง้าง

ต่างก็แยกทางกันไคลง

ลำดับที่ ‘เข็ญวชโลธร’ คือเรอยนคั
ล่าน้อยของนางช่านาญๆ ใช้ผู้ไครล่องไป
ตามลำน้ำเจ้าพระยานั้น เป็นเวลา ๕ ส.ท.
เคีย คิดฉนกับอาภรณ ถูกล่อมฟังเรองราว
ซึ่งคิดฉนไคเลาให้พังจนตลอกแล้วและเสริมท้าย
ขึ้นว่า

“ผู้แทนของคณะหนึ่งสือพิมพ์ทั้งสองฉย
นี้ ไคทักซื่อความไปอย่างละเอียค คิดฉนรู้สีก
กระทากอยู่มาก และคุดพ้องทรายเรอง
นี้ค้วย”

พลางส่งนามบัตรของผู้แทนหนึ่งสือพิมพ์
ไปให้นางช่านาญๆ พวกทนน้อยในนั้นต่าง
มองคากัน

“มันก็น่ากลัวอยู่นะ” นางช่านาญๆ
เอ่ยขึ้นเมื่อไคส่งนามบัตรไปให้นางสาวพเยาว์
ผู้เป็นชยคัแล้ว “เธอแจ้งความกัยคัารว
ฤาเปล่า?”

“คราวแรกคิดฉนก็กัังใจเช่นนั้น” คิดฉนตอบ
“แต่เมื่อทวนคึกคัรู้สีกว่าไม่เป็นเหตุร้ายแวง
เท่าไคนัก คงเป็นคัล้ายๆ ความมโนโสเร
วังแต่จะรึกษณชียของคัารวๆ เปล่าๆ นั้น
ประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่ง เรากัมี

กำลังวัยประทานอาหารอยู่นั้นคิดมันไม่มี
เวลาการพักผ่อนเรา รู้สึกว่าต่างคนต่างมี
ความภาคภูมิใจกันอยู่ทุกคน จนกระทั่งวัย
ประทานอาหารเสร็จแล้ว คิดมันก็ถูกนำขึ้นไป
ยังห้องนั่งเล่นที่เฉลียงน่านุช ในกิริยาอริยา
คัยของเจ้านายที่ค่อนข้างมีคตินั่นแสดงให้เห็น
ว่ามันเป็นล้นพ้น มีการไต่ถามเรื่องทุกข์
สุข และความเป็นอยู่ต่าง ๆ นานา ซึ่งไม่
จำเป็นจะต้องนำมาบิยายในที่นี้

ครั้นเวลาประมาณ ๗ นาฬิกาหลังเที่ยง
เศษ พวกที่มาสแวงความยินดีตลอดจนาย
ทหารผู้ช่วยในทางขึ้นมาทั้งสองก็ลากลับ คง
อยู่แต่ที่หน้าเจ้าของบ้านกับขลุ่ย คิดมันและ
อาภรณ์เท่านั้น

“เธอคงเหนื่อยมาก” คุณหลวงเอ่ยขึ้น
“ไปลุยตัวเธอล้างพักผ่อนเสียเถิด”

“ขอบพระคุณค่ะ” คิดมันตอบ “จะเป็น
การรบกวนได้เท่าเกินไป”

“โอ เธออย่าคิดว่าเป็นการรบกวน ศิริ
ประภา” คุณหลวงพูดขึ้น ๆ “เธอก็ยัง
ถือกันเอง ไม่ใช่คนอื่นไกลที่ไหน เชิญ
ตามสบายเถอะ ฉันไม่รังเกียจ อนุญาตตาม
พอใจเธอทุกอย่าง”

“ท่านก็เป็นพระคุณอย่างล้นเหลือแล้ว

นี่คะ” คิดมันว่า “เท่าที่พูดพอสมควรซึ่งได้
เข้ามา และได้ทำไต่กระทำอย่างเรียบร้อย
เช่นนี้ ก็ดูเหมือนจะเกินสมควรอยู่แล้วนะคะ”

“ศิริประภา เธอต้องถืออย่างฉันที่กัน
เองนา” นางชำนาญพูด “เธอก็รู้อยู่แล้วว่า
ตระกูลของเธอ กับตระกูลของฉันเกี่ยวพัน
กันมาแต่ครั้งไหนและอย่างไรกันอยู่ก็ เพราะ
ฉันนั้นเธอไม่ควรคิดในทางที่ไม่ควร”

คิดมันนิ่งไม่ตอบว่าอะไร ครั้นแล้วนาง
ชำนาญจึงพูดต่อไปว่า

“แม้อาภรณ์อีกคนหนึ่งก็เช่นเดียวกัน
คุณพระแกล้งกลางสมรก็ใช้ใครที่ไหน ที่แท้
ถ้าเธอนิ่งถือกันอย่างพี่น้องกัน ก็ไม่เป็นการ
อัศจรรย์อย่างไร”

“เป็นความกรุณาและพระคุณของได้เท่า
และคุณนายอย่างใหญ่หลวง” อาภรณ์พูด
เรียบ ๆ “เท่าที่เป็นอยู่นี้ก็นับว่าเป็นพระคุณ
ของคิดมันยิ่งอยู่แล้ว” ซึ่งคิดมันจะลืมเสียไม่
ได้”

“อย่าคิดให้เลยเถิดไปนักเถื่อนนะ”
นางชำนาญ ๆ เลิกหัวลงก็ศิริประภะประกอบ
คำพูด “ฉันจะพูดคำเดียวว่า ถ้าเธอทั้งสอง
นี้รักและนับถือฉันแล้ว ก็ขอให้คิดว่าเรา
เป็นญาติอันสนิทสนมกันที่สุด” ความจริงฉัน

ไม่มีวังเกียจฉันทอะไรเลย ขอมอนอนุญาต
ให้เธอมีสิทธิทุกอย่างในบ้านนี้โดยตลอด เมื่อ
ข้ากเหลืออะไร ขอกให้ฉันทราบไม่ต้อง
เกรงใจ - เอ็นนังแจ้ว! เอาหีบยทรีชีป่า
ออกมา”

ก็ฉันกับอาวรณ์ยกมือไหว้ คือน้ำใจอัน
อารีย์ของเจ้าบ้าน ขณะนั้นเด็กหญิงที่ดกชานาน
นามว่า นางแจ้ว ก็ ยกหีบยทรี เคียวเข้า เคียว
เข้ามา

เมื่อคืนนี้สนทนากันอยู่ประเดี๋ยว นาฬิกา
ในห้องโถงก็ก๊งวาลซน ๘ ครั้ง หลวงชำนาญ
ลุกขึ้นยืนแล้วพุกกับนางชำนาญว่า

“แม่พยอม คุณให้เรียวยรียนะ ฉัน
จะไปสโมสร์สักครู่ เพราะคืนนี้จะมีประชุม
เวลา ๒๑ นาฬิกาตรง ะ, เรืองกรมการ
สำหรับการแข่งม้าวันพรุ่งนี้ แม่พเยาว์ แล้ว
หนูพาเขาไปลุยเนอลุยตัวนอนเสียนะ”

หลวง จุกยทรีส่ายเคียวออกไปจากห้องนั้น
เมื่อเรานั่งสนทนากันอยู่อีกครึ่งชั่วโมง คน
ใช้ก็นำจดหมายฉบับหนึ่งเข้ามาส่งให้ฉัน
โดยบอกว่ามีผู้นำเข้ามาให้และคอยรับคอยอยู่
ข้างล่าง ก็ฉันรู้สึกประหลาดใจมาก คิว
อักษร ซึ่งเขียนว่า “นางสาวศิริประภา
กาญจนรัตน์ คณะภคทวี” นั้น เป็นลายมือ

เขียนโดยบรรจง ซึ่งคิดจำไม่ได้ว่าเป็น
ลายมือใคร แต่ความจริงก็ไม่เคยเห็นลาย
มือชนิดนี้มาก่อนด้วย

เนื่องด้วยความสงสัย ก็ฉันจึงขออนุญาต
นางชำนาญ ๑ ให้เรียกตัวผู้นำจดหมายนั้น
มา คนใช้ลงไปสักครู่ก็นำชายผู้หนึ่งรูปร่าง
ผอมเหลือง ทุหมิ่นระดูดยาเส้นมีคิ้วงว
เสียวจนอม ก็ฉันไม่เคยเห็นเค้าหน้าชาย
คนนั้น เขาแต่งตัวซอมซ่อ นั่งกางเกงผ้า
บ้าน ซึ่งมีอายุคราวเดียวกับนางเก่ง ปลด
ผมหลยหน้า ทำทางและกิริยาหลกหลิก
หุกหุกหุต้องเขี้ยว มีเขาม้วนชายผ้าขาว
ม้าเก่า ๆ ที่ขาคนงอยู่แก้อาการเก้อเขิน
เมื่อเขามายืนเท่ออยู่กลางห้องแล้วก็เริ่มมอ
ไปในที่ต่าง ๆ ทั่วบริเวณห้องอย่างเอาใจใส่
หาปรารถนาที่จะมองนัยน์ตาของใคร ๆ ไม่

“ใครให้นำจดหมายนั้นมาล่ะ?” ก็ฉันถาม
ชายคนนั้นมองดูหน้าฉันแล้วพุกด้วย
เสียงแปล่ง ๆ เป็นชวอนอก แต่ฟังก็คัพที่
ชัดเจนว่า “ผมไม่รู้จัก เขาเอาไปให้ผมที่
โรงพยาบาล ให้ค่าจ้างผมบาทหนึ่ง”

ลัวง ธนบัตร ฉบับละ ๑ บาทจากกระเป๋
เสื้อส่งให้ฉันดู ก็ฉันถามรูปร่างลักษณะ
ของผู้ส่งจดหมายก็ทราบแต่เพียงว่าเป็นผู้ชาย

ส่วนลักษณะฤๅชื้อเสียนั้น ชายผู้หนึ่งปฏิเสธ จะคอยแทนท่านด้วยเงินสักอีก ๓๐,๐๐๐ บาท เสียทั้งสิน ก็ฉันทัดถามว่า “เขาคอยรับ (หมั้นบาทถ้วน) เป็นพิเศษ ถ้าท่านอีกพลัว คอยทดหมายด้วยอะไร ?”

“เขาคอยอยู่ที่โรงยา” ชายผู้นั้นตอบ ไม่ยินยอมด้วยประการใด ๆ แล้ว ผลร้ายจะ มาสู่ท่านอาจเป็นอันตรายถึงชีวิต

ห้วน ๆ ฉันทัดให้ท่านคอยไปกับผู้นำจากหมาย นั้นมาจะชอบใจยิ่ง

ก็ฉันทัดถาม

โดยความนับถือ

เขาวนั

ชายผู้นั้นสันคัษะไม่ คอยว่ากระไรแล้ว ปล. อ่านแล้วทำลายเสีย ข้อสำคัญ และเหลือบตาไปขุนนางชำนาญ ๆ กับอาหารคัษะ ต้องระลึกว่าท่านควรระวัง โชคหมั้นบาทโดย ซึ่งนั่งพิศวงอยู่ ก็ฉันทัดถามหมายฉันทัดของ ไม่ต้องลงทุนก็ฤๅยอมเสียชีวิตอันเป็นของ นั้นออกก็ให้ ใจความดังนี้

แห่งหนึ่งในพระนคร

สงวนที่ ๑ ด ๑

วันที่ ๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๗

“แปลกมาก!” ก็ฉันทัด ซึ่งทำ

แจ้งความมายังนางสาวศิริประภา ๑ ให้นางชำนาญ ๑ และอาหารคัษะก็ฉันทัด และทดหมายที่มอบอย่างงงววย “เขาวนัคน นั้นไม่เคยรู้จัก เขามีการเกี่ยวข้องอะไร

ขึ้นจึงด้วยทองประกบเพื่อซื้อที่สนามราชคฤณ กับการแข่งม้าคราวนี้ และพูดหาซื้อเขื่อนดิน

มัยสมาคมในวันพรุ่งนี้นั้น ข้าพเจ้าขอให้ท่าน เพื่อประโยชน์อะไร ?”

ตอนซื้อม้าทั้งสองนั้นออกเสียจากบัญชี ฤๅถ้า

เป็นการชักข้อในการที่จะถอนซื้อม้าออกจาก

บัญชี ก็จึงการนำม้าเข้าแข่งขันตาม

กำหนดเสีย ส่วนเงินค่าสนามที่ท่านต้องเสีย

ไปรวมทั้งการเสียหายที่ท่านต้องเสียไปในการ

แข่งม้าครั้งนั้นเป็นจำนวนเท่าใดข้าพเจ้าจะยอม

จ่ายให้ทั้งสิน นอกจากเงินจำนวนนี้ข้าพเจ้า

อ่านแล้วก็มีความพิศวงเช่นเดียวกัน ใน

ที่สักการีทำการทอไปเป็นใจความดังนี้:-

จังหวัดพระนคร

วันที่ ๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๒

ถึงนายเชาวน์ ทวาท

ได้ทราบจดหมายของท่านโดยตลอดแล้ว
แต่รู้สึกเสียใจที่จะปฏิบัติตามความ ต้องการ
ของท่านไม่ได้เลย ฉะนั้นจึงแจ้งมาให้ทราบ

ศิริประภา กาณจนรัตน์

“ใครบอกแกว่าฉันอยู่ที่นี้?” ศิริฉันทาม
พลางผกของส่งให้

“เขาบอกผม” ชายคนนั้นตอบและรับ
จดหมายไปพลิกดูหน้าของ

“เขาบอก!” ศิริฉันทวนคำ “แกรู้ไหม
ว่าเขาอยู่ที่อย่างไร?”

“ไม่รู้” ฉันฉมวดา” บุรุษแปลกหน้าคน
นี้รีบกระโดดออกไปกับคนใช้โดยไม่รีรอให้ศิริฉันท
ได้ถามอะไรอีก

เมื่อเสียงเสียงดังเท่านั้นแล้วศิริฉันทจึงพูดขึ้นว่า
“ในการแข่งม้าคราวนี้ควักครั้นด้วยอุปสรรค
และเล็ดลอดอย่างน่าขบขัน เป็นประพฤติ
การณ์อย่างน่าพิศวง ส่อให้เห็นความเป็น
ไปของมนุษย์อย่างพิศดาร ร้อยแปดกิริยาละ
คุณนายมีความเห็นอย่างไรบ้างไหมคะ?”

นางจำนัญ ๑ แหวนงูเพทาทองแล้ว

กล่าวขึ้นว่า “ถ้ามีความลึกลับอะไรคลุม
เครืออยู่สักอย่างหนึ่ง และควรเป็นที่เข้าใจ
ได้ว่ามีศัตรูสำคัญแขงอยู่ในการกีฬาคราวนี้
ด้วยเกินกว่า ๑ คน ในแม่อาภรณ์?”

“ความเห็นของศิรินฤตาคะ” อาภรณ์
พูดมีอาการท้วงสงสัยอย่างเล็กน้อย “ก่อนอื่น
ต้องคิดว่า ผู้มีอาญาและผู้มีมาฆะเท้า
วิทเหวียงของเราอยู่สักกี่คน ถัดจากนั้นก็
ต้องรู้ยี่สิบสี่ของบุคคลเหล่านั้นด้วย”

“ถูกทีเดียว” ศิริฉันทตอบ “ฉันเคา
ได้บ้างแล้วว่าเจ้าพวกนี้มีใครอยู่บ้าง แต่
กระนั้นก็ฉันยังไม่อาจชี้หน้าใครๆออกไป
ไม่ได้ว่าเขาจะเป็นตัวการณ์กับเขาเปล่า”

“ความสงสัยในเรื่องนี้” จะอธิบายอย่าง
ไรก็ตาม ศิริฉันทต้องขอรวมเอาคณะ ‘ทาว
น้ำเงิน’ ซึ่งเป็นคณะม้าแข่งของหลวง
ฮัมมิงเบิร์ด ๑ คณะของหลวงชเนนทร์ ๑
และคณะของนายม้าเรอ ๑ นอกจากนั้นก็ยังมี
มองไม่เห็นใครอื่น เป็นการนำพิศวงอยู่มาก
นักหน่าว่านี่แค่เพียงการแข่งขันเพื่อเกียรติ
ยศเล็กน้อยเท่านั้น ก็ยังมีการรองเงาะรอง
กรรมอย่างน่าพิศดารอยู่ด้วย จึงเป็นอันส่อให้เห็น
ว่าโลกอันน่าสนเท่ห์ของเรายังไม่ปราศจาก
มนุษย์เช่นนี้เสียทีเดียว”

เราทั้งสามต่างนั่งนิ่งเงียบไม่ขยับปาก
อย่างใด ในที่สุดก็ฉันทเป็นผู้นำทำลายความ
เงียบสงัดขึ้นก่อนว่า

“อุปสรรคทั้งมวลที่เกิดขึ้นมาแล้ว และ
ที่จะเกิดขึ้นใหม่ต่อไปในภายหน้าคงเนื่องแต่
เรื่องราวแข่งม้านั้นเป็นกรณี คิณเชอแน่ว
แน่ว่าเหตุที่เกิดขึ้นในรถไฟเมื่อຍ่ายก็คงเนื่องมา
จากเหตุเดียวกันนี้ อย่างไรก็ดี พุ่งขึ้นซึ่ง
เป็นวันกำหนดการแข่งขันม้า อาจจะมีเหตุที่
นั้นชั่วร้ายแรงเกิดขึ้นใหม่อีกก็เป็นได้”

นางชำนานูฯ เอ่ยตอบขึ้นว่า “ข้อแรก
เธอต้องระวังก็คือมนุษย์โทมัสผู้ประมาดคำ
แห่งชีวิตของมันว่าค่าที่สุด อาจเลือกข้อ
เลือกขายได้ด้วยความยินยอมเยว—เธอเข้าใจ
หรือไม่ มันเหล่านั้นอาจร้ายจากศัตรูคน
ใดคนหนึ่งของเธอ ให้มันเป็นผู้กระทำกร
ชกขวางต่อการดำเนิน มันขอเตือนเธอโดย
มีความหวังที่ว่า เธอควรหาโอกาสไปแจ้ง
ความให้ตำรวจฯ ทราบถึงเหตุการณ์เหล่านั้น
ไวเสียก่อนจะเป็นประโยชน์มาก”

อาจรต์เหลียวตากับคิณ เป็นท่านองให้
คิณตรึกตรอง ก็เป็นการสมควรอยู่ยั้งที่
จะลงกระทำให้ตามคำแนะนำของนางชำนานูฯ
ซึ่งแท้จริงก็มีใช่เป็นการยากลำบากอะไรนัก

แต่เมื่อได้พิจารณาให้ซึ่งลงไปอีกชั้นหนึ่ง ก็
ดูไม่ผิดอะไรกับเรื่องฝนตก...ไหล นอกจาก
จะเจ็กรึกเกรี้ยวกราวไปแล้ว ก็ไม่เห็นเป็น
การน่าสยดสยองไหนเลย

“รอไว้ก่อนจะดีกว่ามิใช่หรือ?” คิณพูด
เป็นเชิงหารอขึ้นในที่สุดแห่งการตรึกตรอง
“เพราะถ้ากระทำให้คิณอาชญาถูกขนาบนามว่า
‘ฉลาด’ ด้วยความจริง คิณขอกระสู้สึก
ทนงตนเองอยู่สักหน่อย ไม่อยากให้เป็นชานาน
นามคิณเป็นสมญาเช่นนั้น”

ตอนนั้นนางชำนานูฯ มองดูคิณด้วยแว
ดอย่างหม่นได้ ถ้าถามว่าใครเสียยิ่งกว่า
หม่นได้จะสมควรนำมาใช้สำหรับคำบอกเล่าของ
คิณอีกสักคำสองคำก็ได้ แต่ครั้นแล้วเธอ
กลับยิ้มพูดด้วยน้ำเสียงอันฮาดยักยอกว่า
“ตามใจเธอ แต่ฉันเห็นว่า เมื่อวิหิตแล้ว
เธอลืมคอก มันจะได้ประโยชน์ตรงไหน?”

สุภาสิดที่นางชำนานูฯ ชักมาให้ฟังเป็น
อุทาหรณ์คิณเคยเชื่อกันมาเสียมานานมาแล้ว
และได้เคยศึกษามากไปด้วยประการต่าง ๆ ก็นำ
เธอฟังอยู่มากเหมือนกัน

ผลที่สุดคิณไม่ค่อยว่าอะไรเลย ต่าง
คนต่างนั่งเงียบกันอยู่นานพิศกั๊งวาลอีก ๓๓
ครึ่ง ยอกเวลา ๕ หุ่่มแสง นางชำนานูฯ แะ

มีเย็นสบาย ซึ่งรับจากอากาศในส่วนนอกไม่มี
ชั้นขรยอบวนด้วยกลิ่นขยผลชาติต่าง ๆ พรวก
เช่นกุหลาบมลิเป็นชาติ รู้สึกเป็นที่น่าเริง
รมย์ชื่นชมนานประสาธเป็นที่สุด.

ขณะที่เรากำลังคุยกันด้วยเรื่องอะไรต่อ
มีอะไร ซึ่งมีเรื่องการแข่งม้าวันนั้นปนละ
อยู่ด้วยนั้น นายร้อยโทเยื้องจางค์ ถอดหนังสือ
พิมพ์มยของเข้ามา เมื่อได้พักท่ายปราสัย
กันพอสมควรแล้ว ร.ท. เยื้องจางค์ก็ส่ง
หนังสือพิมพ์ให้ฝ่ายพวกว่า “ผมอ่านแล้ว
รู้สึกใจเต้นคล้ายกับได้อ่านนิยายอ่านเล่นๆ
ดูภาพยนตร์”

ก็ฉันทันหนังสือพิมพ์ทั้งสองนั้นมาก เป็น
หนังสือพิมพ์บางกอกวิวิธชัยหนึ่ง และกีฬา
นเคราะห์ดิษย์หนึ่ง จำว่าเรื่องด้วยอักษรตัว
เอียง ๆ ในคอลัมน์ต้น ใจความของหนังสือ
พิมพ์ทั้งสองฉบับนี้เกือบคล้ายคลึงกัน คือ
ในบางกอกวิวิธชัยมีดังนี้ :-

นางสาวผู้กล้าหาญ

ผจญภัยในรถไฟสายใต้

เมื่อวานนี้ เวลาประมาณ ๔ ล. ท. ได้
เกิดเหตุอย่างน่าหวาดเสียวขึ้นในรถไฟสายใต้
(เพชรบุรี-บางกอกน้อย) คือเมื่อรถเคลื่อน

ขบวนมาถึงระหว่างสถานีชุมทางคลังชันกับ
สถานีบางระมาด ในรถชั้นที่ ๓ นั้นมีนางสาว
ศิระประภา กาญจนรัตน์ บุตรนายพันโท
พระณรงค์คำแหง จังหวัดนครปฐม ซึ่งโดย
สามารถกับนางสาวอาภรณ์ สวัสดิ์เสวี ในนาม
เป็นผู้แทน พ. ท. พระณรงค์ฯ เพื่อจัดการ
แข่งม้าชิงถ้วยทองประภีร์เพชรของกระทรวง
กลาโหมในวันนั้น ขณะนั้นมีผู้ร้ายสองคน

โดยสารร่วมมาในรถเดียวกัน ได้พยายาม
จะกระทำการก่อกรรม ญ่แย่งชิงทรัพย์สัตว์ทั้ง
สองซึ่งมีเงินติดตัวมากด้วยราวหมื่นบาทเศษ
แต่นางสาวทั้งสองได้ป้องกันอย่างแข็งแรง
โดยนางสาวศิระประภาได้ใช้อาวุธขึ้นต่อสู้มียิง
ผู้ร้ายในฐานยิงกัน ๒ นัด แต่ผู้ร้ายรายนี้
ได้โหมกรรโชกหนีไปไ้ ----- ๑ ล. ๑ ล. ๑

ความเห็นของบรรณาธิการใน ตอนท้าย
เรื่องอันนี้ยาวเท่าที่ใดก็ตามแล้วนั้น ได้
กล่าวชมเชยคุณิณมากมายก่ายกอง และมี
ในตอนท้ายอีกหน่อยว่า “----- ผู้ร้าย
รายนี้ เราเชื่อตามคำบอกเล่าของนางสาว
ศิระประภาว่า คงมีเจตนารจะทำร้ายเจ้าหล่อน
มากกว่าตั้งใจชิงทรัพย์ คงมีเล่ห์ลับซ้น
อันเนื่องแก่การแข่งม้ารายใหญ่ครั้งนี้ -----
๑ ล. ๑”

ส่วนในกิจการแคว้นที่คงมีใจความและ
ประมุขลิขิตของบรรดาธิการคล้ายคลึงกัน ผู้
ที่นั่งฟังอยู่นั้นต่างมีใบหน้ายิ้มทวียความ
พอใจ เมื่อคิดค้นได้เล่าเรื่องทั้งหมดหมายเมื่อ
คนนั้นให้เขียนร่างคงแล้ว ต่างก็รู้สึกพิศวง
ความกัน.

“กว่าจะถึงเวลาแข่งม้า ก็คงมีการ
เอิกเริกขั่นอีกนะคร้า” เขียนร่างที่เสนอ
ความเห็น.

“ก็น่ากลัวอยู่” สวัสดิ์ก็เสียดสีขึ้น
“ก็ฉันเป็นคนมักตกใจง่าย, กลัวง่าย และ
หวาดเสียวต่อแขกขึ้นตั้งแต่ง่าย เพราะฉัน
ทางที่ควรวางไปแจ้งความไว้ให้ตำรวจทราบ
เสียก่อนนะก็มาก”

ทุกคนยกไหล่ แสดงความไม่เห็นพ้อง
ด้วย แล้วหลวงชำนาญ ๑ เข่นขึ้นว่า “บ้าน
เมืองมีข้อแม้แน่นอนแม่อาภรณ์ เธอจะกลัว
เกรงอะไร”

“ถูกล่ะค่ะ” อาภรณ์ยิ้ม “กว่าจะถึง
ข้อนี้ฉันก็กลาย เป็นเหตุ อย่างที่เรียกว่า
วิหยาบแล้วลืมหืมคอกเสียแล้วล่ะ ก็เรา
หาโอกาสขี้ยังกันเสียก่อนมิก็ดีกว่า?”

ไม่มีเสียงตอบ ต่างคนต่างนั่งนิ่งกันอยู่
เป็นครู่ใหญ่ อีกใจหนึ่งผ่านพ้นไปแล้ว

เขียนร่างจึงพูดถึงเรื่องการแข่งขันม้า ผลที่สุด
เมื่อคิดค้นได้แนะนำและตกลงกันบางอย่างแล้ว
เขาก็ลากลับ.

๐ ๐ ๐ ๐ ๐

ณสโมสรราชศฤงคาร ป้ายวันนั้นแน่น
หมายก็เบียดกันด้วยทหารและราษฎรทุกชั้น
ภาษา ไม่เลือกว่าบุรุษสตรีลูกเล็กเด็กแดง
เต็มไปทุกบริเวณเคียวไปมาไม่ขาดสาย รถม้า
รถยนต์รถจักรยาน กระทั่งรถลากก็จอดเรียง
ราย ระเบียบ ระเบียบ ยัด ยาว ตั้งแต่เชิงสะพานเทว

กรรม ๑ และถนนพิศณุโลก ทวยราษฎร์
เหล่านั้นใบหน้าเบิกบานยิ้มแย้ม ทวยชนเหล่านี้นั้น
แบ่งความประสงค์ของ เขา ออกไปเป็นสอง
พแนก คือพแนกหนึ่งตั้งใจไปหาความบรร
เทิงไร และอีกพวกหนึ่งสแตงตัวเป็นแนลง
แม้จะเป็นเข้าสู่กองเพลิง คือขอยามมุข
เพราะฉันนั้นพวกที่มุ่งในการพนัน ก็เตรียมตัว
คอยซื้อตั๋วที่ตัวเอง พวกที่มุ่งหาความบรรเทิง
โดยละเอียดเพราะก็เลือกหาที่นั่งให้เหมาะสม

ขณะที่คิดค้นกับคณะของเราทั้งมวลอยู่ใน
อิฐจรวนนั้นรู้สึกใจเต้นเต้นกระไร ด้วยมี
เทียวที่ ๓-๒-๓ ๑ ๒ ๓ ได้เข้าแข่งขันกัน
ไปแล้ว เทียวที่ ๖ เป็นเทียวชิงรางวัลด้วย
ทองประกบเพชรของกระทรวงกลาโหม ยัง

ไม่เห็นหน้าเขื่องจางค์กับประภาศเลย.

“ยังงั้นฮารณ์?” คิณปลุกษา
โดยความร้อนใจ “บ้านนี้แล้วจอกกัถวสำคัญ
ของเรายังไม่มาอีก”

ฮารณ์หน้าซัด นางชำนานู ๑ ได้ยิน
ก็หันมาพูดว่า “อย่างที่เขาเรแต่งตัวแล้ว
เตรียมออกแข่งขันที่เขียวกระมัง?”

“เป็นไปได้ให้รอกคะ” คิณว่า
“เพราะไค้นกัถกัถค่อนหน้าคุณหลวงเมื่อเช้า
แล้วว่า ก่อนที่เข้ามาเที่ยวที่ ๑ จะวิ่งต้องมาพบ
คิณที่ก่อน”

“เมื่อเที่ยวที่ ๑ เขาอาจยังไม่มาถึงได้”
นางชำนานู ๑ พูด ขณะนั้นกระดังง์สัญญา
สำหรับเที่ยวที่ ๑ ก็วิ่งขึ้น มาที่อยู่ในสนาม
สำหรับเที่ยวธรรมดานั้นก็เริ่มวิ่ง

คิณไม่เป็นอันคุมม้า เพราะความร้อนใจ
ในที่สุดจึงขอโทษหลวงกับนางชำนานู ๑ ซวน
ฮารณ์ไปทางที่พักพวกขี้ม้า ก็ไม่ปรากฏว่า
เขื่องจางค์และประภาศอยู่ที่นั่น จึงพากันไป
ทางโรงพักม้า พบและถามนายทองอยู่กับ
นายเนียนคนเฝ้าม้าของเรา ก็ไม่ได้ความ
ประการใด คิณรู้สึกใจอกคักคักอย่างไร
บอกไม่ถูก ทันใดคิณจะสังหรณ์ใจขึ้นมา
อย่างไรไม่ทราบ เท่าที่นำอ้อมไปทางหลัง

โรงพักม้าโดยมิได้ตั้งใจ ก็ประสพเหตุอันน่า
ตื่นตะลึง กล่าวคือได้เห็นภานายวัยวัยโท
เขื่องจางค์กับประภาศดูมกัถกัถนสันตติอยู่ มี
ผ้าสำคัญไว้ และไค้กัถนอ์เรอร์ ก็อย่า
สงสัยคุณก็หอมตลบมาตามลม ฮารณ์
เป็นผู้ตะโกนขึ้นก่อน คราวนี้เกิดกาฬกัถกัถน
ยกใหญ่ คณะกรรมกรมีนายพลทวีพระยา
ปรายราชไพรินทร์ นายพันเอกพระอาศัพ
พัทธ์ และหลวงชำนานูเป็นอาทิ นอกจาก
นี้ยังมีผู้คนกับตำรวจ ๑ ไค้เข้ามาช่วยเหลือ
กันเป็นโกลาหล ตามทางพิศุณของแพทย
ที่นั้นปรากฏว่า นายวัยวัยโททั้งสองดูวางยา
สลบจริง ได้จัดการแก้ไขกันอยู่เป็นครุใหญ่
ก็ยังไม่วินาศ ในที่สุดเจ้าคุณปราย ๑ ได้
แนะนำให้จัดการส่งตัวไปยังโรงพยาบาลสุพา
ลงกรณี ไค้ยอนุเคราะห์ให้รอดชีวิตของท่าน
นำไปส่ง

เมื่อได้จัดการแก่คนช่วยโดยวัยวัยวัย
และไค้ยอนุให้เจ้าหน้าที่จัดการได้สะดวก
การณแล้ว เจ้าคุณปราย ๑ เอ่ยขึ้นว่า “เมื่อ
เกิดเหตุเช่นนี้ สำหรับม้าซึ่งด้วยทองระง
ๆไม่?”

“ควรก” เสียงกรรมกรสอคค้อง
ขึ้นพร้อมกัน “เพราะไม่มีผู้ขี่เข้าแข่งขัน”

“ยังจะกระทำให้เก้กขาคนได้” นายพลโทพระยาสิทธิราชคำแหง ผู้เป็นนายกรรมการการกุศล “ต้องถามผู้แทนพระณงค์ ๑ คุณก่อน ว่าสามารถหาผู้ซื้อได้ทั้งทั่วทั้งหรือไม่ว่า เพื่อความยุติธรรม เพราะการทำงานเป็นอภัยทศซึ่งน่าจะมีผู้ขายอภัยทศขายได้”

“ถูกแล้วค่ะ” ศิณห์วัยคอยขึ้นในเมื่อได้ตกลงใจแน่แล้ว “ศิณห์วัยก็ขอจะขออนุญาตเข้าเป็นผู้แข่งขันเอง”

คณะกรรมการต่างมองดูตากัน และดูศิณห์วัยอย่างพิศวง ครั้นแล้วเจ้าคุณสิทธิ์ ๑ ก็ถูกยาคณะกรรมการ ถึงแม้จะเห็นหน้าว่าไม่มีใครมีผู้พอใจก็จริง แต่ในที่สุดก็ไม่มีใครค้านความเห็นซึ่งเจ้าคุณสิทธิ์ ๑ กับเจ้าคุณปราย ๑ เป็นผู้อธิบายแต่อย่างใด จึงเป็นอันตกลงศิณห์วัยก็ยอมรับอนุญาตให้เข้าสู้แข่งขันในคราวนี้

เจ้าคุณสิทธิ์ ๑ ยินดีไปกับข่าว ๑ ให้เล่าไปแล้วทั้งสองของศิณห์วัยอย่างกวนจนกว่าจะถึงเวลา เพราะนายทองอยู่กับนายเน้นนั้นเจ้าพนักงานได้นำตัวไปไว้ส่วนที่สถานีตำรวจ โดยสงสัยว่าจะเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดกับผู้ร้ายรายนั้น เวลานั้นถึงแก่เกิดอุบัติเหตุอันน่าเป็น

ไถ่คันหลังเวียนอยู่สักหน่อย ค่อยเมื่อศิณห์วัยให้สติได้แล้ว เธอจึงค่อยคลายความตึงเต้น เหวี่ยงพาดกันไปอีกแรงเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย คุณน้าข้างหรรษาเปลี่ยนกระโปรงสีชมพูอ่อนชดสีแขนและคอผ้า หมวกสฟ็อกก็สับเปลี่ยนกัน วนเวลาแล้วเธอก็พากันไปขังน้ำหนัก พอเสร็จสรรพ ‘เทรนนา’ กับ ‘วราผลของ’ ก็เชิญเชิญให้เราชนหลังของมันอย่างเต็มใจ คนเลี้ยงม้าของสโมสรได้วิ่งออกไปยืนเข้าแถวในลำดับหน้าทางที่จะวิ่ง ๔๕ เส้น เสียงคนคอยมือให้เกียรติยอมรับสนามม้าที่จะเข้าวิ่งรวม ๓๓ ม้า นอกจากม้าที่ทราบว่าใครเป็นเจ้าของอย่างแท้จริงแล้ว มีม้าอีกสองม้า ชื่อ ‘เห็นบวระโยม’ กับ ‘ว่องเชิงวิ่ง’ ซึ่งไม่ปรากฏตัวเจ้าของอันแท้จริง แต่มีนามคณะว่า “คณะบำรุงกีฬา” ผู้ขี่ม้าทั้งสองนี้ หน้าตาเหี้ยมโหด สวมเสื้อสีกำขลิบขาวอันเป็นสิ่งอันมีมงคลทำทางไม่น่าจะให้โอกาสเข้าแข่งขันเลย

ลำดับที่มายังเลขผลของลำพังสนามอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียงมีผู้ร้องให้สวดศิณห์วัยกับอาจารย์อย่างน่าปลื้มใจ อีกใจเดียวเท่านั้นจะวิ่งสัญญาที่จะวิ่งแล้ว เราทั้งหมดก็ปล่อยม้าออกอย่างเต็มใจเท่า คนคุมต่างเฝ้าระวังกัน

รอยสนาม คิดนึ้นรู้สึกใจเต้นขม ๆ ขำ ๆ อย่างที่ไม่มีอะไรเคยกระทำให้คิดนึ้นใจเต้นถึงเพียงนั้น ลมเข้าหวัค ๆ แทะไม้ไค้นเสียงอะไรวะ คนสวมเสื้อสีดำทั้งสองวิ่งเข้าแยบค แชนกิลนกับอาภรณ์ก็เคียว มัววิ่งไปไค้ สัก ๑๕ เส้น ทางระยะบ้านหน้า ก็คิดเห็นมีคนสอง คน โผล่ขึ้นระหว่างกอหญ้าข้างทาง และจำไค้ในระยะไกลเช่นนั้น อย่างแน่นอนว่า เป็นบุคคลที่กระโดดหนีคิดนึ้นในรถไป กระนั้นก็ไค้ คิดนึ้นไม่ไค้นกเกรงภัย แต่ก็ไค้ไค้ประมาณ พอถึงตรงนั้นก็ไค้นเสียงปั่นลั่น คึก ๆ กันสองนัค ก็แยกคิดนึ้นไปกระสุนละเคียว มัวตกตัวซึกกัน แต่ก็คิดนึ้นไค้ประคอง มัวไปจนไค้ จนทั้งม้าทั้งมวลงอยู่หลังชั่วระยะตัวม้า ส่วนของอาภรณ์นั้นอยู่ไค้ ๕ แต่ก็เห็นว่าเธอเร่งเผเท้ามาวิ่งชนเหมอนถนน คิดนึ้นเหลียวมาสิ เห็นเจ้าคนที่ลอบยิงก็คิดนึ้นทั้งสองถูกตำรวจ ๑ ตะคุบตัวไว้แล้วทั้งคู่ มัววิ่งมาไค้ร่วมเป็นระยะเกือบ ๕๐ เส้น ก็คิดนึ้นและอาภรณ์ก็วิ่งลงแล้วอย่างไม่มีรังรอ 'วราผยอง' จึงผ่านตัวที่ ๓ ขึ้นมาเป็นที่สอง และคุมม้า 'เห่นยวพะโยม' ไว้แฉะ ซึ่งนัยว่าเธอสามารถและชำนาญมากอยู่เหมือนกัน อีกเส้นเคียวเท่านั้นคิดนึ้นก็วิ่งลงแล้วหันกลับและ

ก้มตัวลงนคิกกับคอมม้า พลางใส่กายช่วยกำลังม้า ในที่สุดก็ถึงหลักชัยข้ามโคยสวัสดิภาพ และ 'วราผยอง' เป็นที่สองเสียงคนดูชากันกรวาวใหญ่ ก็คิดนึ้นค่อยชลอฝีเท้าลงแล้วก็ซึกยังเคียวพอมายังทางเข้า เจ้าคุณปราบ ๑ ไค้นำพวงมาลามาชวนคอมม้าให้ เสียงโห่เกรียวกรวาวและคอมม้าก็ยังไม่วาย ส่วน 'วราผยอง' ที่อาภรณ์ซึกไค้ร่วมเคียวคเช่นเคียวกัน เมื่อไค้ลงไปซึ่งน้ำหนักสอยทวนเป็นที่ถูกคองก็แล้ว เจ้าคุณปราบ ๑ ก็นำด้วยมาไค้คิดนึ้นพร้อมกันให้โอวาทอย่างไพเราะ และจำนวนเงินรางวัลสำหรับสนามอีก ๕๐๐ บาท รางวัลที่ ๒ เป็นเงิน ๒๕๐๐ บาท ไค้แก่ม้า 'วราผยอง' เมื่อตอนที่ไค้ร่วมด้วยนั้นคิดนึ้นข้างปลายปัดมเสียเหลือเกิน ความเห่นเห่นอยหายไปหมด ประมาณ ๕ นาทีผ่านไปแล้วตำรวจ ๑ ก็คุมตัวคนร้ายที่ลอบยิงก็คิดนึ้นเข้ามาพอมันเห็นคิดนึ้นก็วิ่งมาเสยขี้อย่างน่าเกลียด แล้วก็จ้องดูใครค่อใครในทำนองเคียวกัน มันทั้งสองนั้นคอบุคคลที่คิดนึ้นพบในรถไฟนั้นเอง มันไม่ยอมเล่าเหตุการณไค้พียง เป็นแค้ซึไปที่ตัวหลวงชำนาญ ๑ แล้วคนล้าที่สุดหันไปบอกกับตำรวจว่า

พ.ศ. ๒๔๗

๑๒๗๗

ศัพท์ผู้สามารถ

“เชิญคุณหลวงไปโรงพักด้วย”

๐ ๐ ๐ ๐ ๐

เพราะเหตุที่เกิ^๑ก^๒ช^๓น^๔ก^๕ง^๖แ^๗ก^๘ัน^๙จ^{๑๐}น^{๑๑}อ^{๑๒}ว^{๑๓}า^{๑๔}ส^{๑๕}า^{๑๖}น

เป็นอย่างไ^๑ร^๒ ก^๓ิ^๔ล^๕ิ^๖น^๗ะ^๘ไม่^๙ซ^{๑๐}อ^{๑๑}เล^{๑๒}่า^{๑๓}ก^{๑๔}ั^{๑๕}ว^{๑๖}ัย^{๑๗}ป^{๑๘}าก

เป^๑น^๒แ^๓ด^๔ค^๕ั^๖น^๗ว^๘ั^๙น^{๑๐}ั^{๑๑}น^{๑๒}ั^{๑๓}ก^{๑๔}ิ^{๑๕}ล^{๑๖}ิ^{๑๗}น^{๑๘}ไ^{๑๙}ป^{๒๐}อ^{๒๑}า^{๒๒}ค^{๒๓}ั^{๒๔}ย^{๒๕}น^{๒๖}อ^{๒๗}น^{๒๘}บ้าน^{๒๙}เจ้า^{๓๐}คุณ

ป^๑ร^๒าย^๓ ๑ แ^๔ล^๕ั^๖ว^๗ั^๘น^๙ร^{๑๐}ั^{๑๑}ง^{๑๒}ั^{๑๓}น^{๑๔}ไ^{๑๕}ก^{๑๖}ั^{๑๗}จ^{๑๘}ก^{๑๙}ห^{๒๐}มา^{๒๑}ย^{๒๒}ไ^{๒๓}ป^{๒๔}ย^{๒๕}

นาง^๑ข^๒ำ^๓น^๔า^๕ญ^๖เ^๗ิง^๘บุ^๙ท^{๑๐}ล^{๑๑}ย^{๑๒}ั^{๑๓}ย^{๑๔}ห^{๑๕}น^{๑๖}ก^{๑๗}ั^{๑๘}น^{๑๙}—

บ้าน^๑ส^๒ว^๓ร^๔ร^๕ด^๖มา^๗ห^๘ี^๙ว^{๑๐}

ถนน^๑พระ^๒ร^๓าม^๔ที่^๕ ๓

จังหวัด^๑พระ^๒นคร^๓

วันที่^๑ ๒ ก^๒ัน^๓ย^๔า^๕ยน พ.ศ. ๒๔๖๗

เรียน^๑คุณ^๒นาย^๓ ๑ ท^๔ร^๕าย

ก^๑ิ^๒ล^๓ิ^๔น^๕ไ^๖ไ^๗ก^๘เ^๙ล^{๑๐}ย^{๑๑}ว^{๑๒}า^{๑๓}ค^{๑๔}ุ^{๑๕}ณ^{๑๖}ค^{๑๗}ุ^{๑๘}ณ^{๑๙}า^{๒๐}ญ^{๒๑} ๑

เธอ^๑จะ^๒กล^๓่า^๔ห^๕า^๖ญ^๗ใน^๘ท^๙าง^{๑๐}ร^{๑๑}ั^{๑๒}ย^{๑๓}กา^{๑๔}ง^{๑๕}เ^{๑๖}ย^{๑๗}ง^{๑๘}น^{๑๙} ก^{๒๐}ิ^{๒๑}ล^{๒๒}ิ^{๒๓}น^{๒๔}

ไ^๑ว^๒ไ^๓ท^๔ก^๕ส^๖ั^๗ง^๘ท^๙ก^{๑๐}อ^{๑๑}ย^{๑๒}าง^{๑๓} เพราะ^{๑๔}ไม่^{๑๕}เช^{๑๖}ื่อ^{๑๗}ว^{๑๘}า^{๑๙}ค^{๒๐}ณ^{๒๑}

ท^๑ล^๒ว^๓ง^๔ระ^๕ล^๖อ^๗ย^๘าง^๙ให้^{๑๐}ค^{๑๑}ั^{๑๒}น^{๑๓}ท^{๑๔}ำ^{๑๕}ร^{๑๖}ั^{๑๗}ย^{๑๘}ก^{๑๙}ิ^{๒๐}ล^{๒๑}ิ^{๒๒}น^{๒๓} ปร^{๒๔}ะ^{๒๕}ก^{๒๖}อ^{๒๗}

ก^๑ับ^๒ค^๓ว^๔าม^๕ส^๖ัน^๗ท^๘ส^๙น^{๑๐}ม^{๑๑}ของ^{๑๒}ค^{๑๓}ณ^{๑๔}ค^{๑๕}ุ^{๑๖}ณ^{๑๗}ท^{๑๘}ำ^{๑๙}ให้^{๒๐}ค^{๒๑}ุ^{๒๒}ณ^{๒๓}พ^{๒๔}้อ

ของ^๑ก^๒ิ^๓ล^๔ิ^๕น^๖ก^๗ย^๘ก^๙ิ^{๑๐}ล^{๑๑}ิ^{๑๒}น^{๑๓}แ^{๑๔}ล^{๑๕}อ^{๑๖}า^{๑๗}ร^{๑๘}ณ^{๑๙}ไ^{๒๐}ว^{๒๑}าง^{๒๒}ไ^{๒๓} ๑

แ^๑ด^๒ ๑ ผล^๓ท^๔ส^๕ก^๖ิ^๗ล^๘ิ^๙น^{๑๐}ก^{๑๑}ล^{๑๒}ย^{๑๓}ด^{๑๔}ก^{๑๕}ย^{๑๖}ก^{๑๗}ั^{๑๘}ท^{๑๙}ล^{๒๐}ง^{๒๑} เพราะ^{๒๒}ค^{๒๓}ว^{๒๔}าม^{๒๕}ซ^{๒๖}อ^{๒๗}

ของ^๑ก^๒ิ^๓ล^๔ิ^๕น^๖ ไ^๗ก^๘ย^๙ค^{๑๐}ุ^{๑๑}ณ^{๑๒}ค^{๑๓}ุ^{๑๔}ณ^{๑๕}เ^{๑๖}น^{๑๗}ค^{๑๘}ำ^{๑๙}ว^{๒๐}การ^{๒๑}ณ^{๒๒}ิ^{๒๓}น^{๒๔}

เ^๑ว^๒เ^๓ง^๔น^๕า^๖น^๗ค^๘ล^๙อ^{๑๐}ก^{๑๑} ร^{๑๒}วม^{๑๓}ค^{๑๔}ำ^{๑๕}ให้^{๑๖}การ^{๑๗}ของ^{๑๘}ผู้^{๑๙}รับ^{๒๐}จ้าง^{๒๑}

ย^๑ิ^๒ง^๓ก^๔ิ^๕ล^๖ิ^๗น^๘ไ^๙ก^{๑๐}ไ^{๑๑}ย^{๑๒}ร^{๑๓}ท^{๑๔}ิ^{๑๕}ก^{๑๖}เ^{๑๗}น^{๑๘}ล^{๑๙}าย^{๒๐}ล^{๒๑}ก^{๒๒}ษ^{๒๓}ณ^{๒๔}์^{๒๕}อ^{๒๖}ั^{๒๗}ก^{๒๘}ร^{๒๙}อ^{๓๐}ย^{๓๑}ู^{๓๒}ย^{๓๓}ใน

พ^๑อ^๒ร^๓วม^๔ค^๕ำ^๖ให้^๗การ^๘ท^๙โรง^{๑๐}พ^{๑๑}ัก^{๑๒}แล^{๑๓}ว^{๑๔} ๑

ค^๑ุ^๒ณ^๓พ^๔้อ^๕ของ^๖ก^๗ิ^๘ล^๙ิ^{๑๐}น^{๑๑}ท^{๑๒}ร^{๑๓}าย^{๑๔}เ^{๑๕}ว^{๑๖}เ^{๑๗}ง^{๑๘}น^{๑๙}ช^{๒๐}ิ^{๒๑}น^{๒๒}ค^{๒๓}ง^{๒๔}ระ^{๒๕}มี^{๒๖}ค^{๒๗}ว^{๒๘}าม

ส^๑ี^๒ย^๓ไ^๔อ^๕ย^๖าง^๗ย^๘ิ^๙ง^{๑๐}เ^{๑๑}ห^{๑๒}ม^{๑๓}ิ^{๑๔}ก^{๑๕}ัน ๑

ไ^๑ก^๒ย^๓ท^๔ไ^๕ไม่^๖น^๗ก^๘ว^๙่า ๑

ค^๑ุ^๒ณ^๓ท^๔ล^๕ว^๖ง^๗จะ^๘เ^๙น^{๑๐}ค^{๑๑}น^{๑๒}ห^{๑๓}ำ^{๑๔}น^{๑๕}เ^{๑๖}อ^{๑๗}ไ^{๑๘}ส^{๑๙}ือ..... ๑

เ^๑ป^๒เ^๓น^๔ก^๕เ^๖น^๗ห^๘ำ^๙ท^{๑๐}ของ^{๑๑}เจ้า^{๑๒}พ^{๑๓}ัน^{๑๔}ก^{๑๕}า^{๑๖}น^{๑๗}เ^{๑๘}า^{๑๙}ระ^{๒๐}จ^{๒๑}ัด

การ^๑ ๑

ส^๑ำ^๒ห^๓ร^๔ย^๕ก^๖ิ^๗ล^๘ิ^๙น^{๑๐}เ^{๑๑}ง^{๑๒}ไม่^{๑๓}ถ^{๑๔}ือ^{๑๕}ท^{๑๖}อ^{๑๗}ย^{๑๘}าง^{๑๙}ใ^{๒๐}ค^{๒๑} ๑

ท^๑าง^๒บ^๓ำ^๔น^๕เ^๖ม^๗อ^๘น^๙ั^{๑๐}น^{๑๑} ๑

เม^๑ื่อ^๒มี^๓เ^๔ว^๕เ^๖ง^๗ค^๘ก^๙ไ^{๑๐}ป^{๑๑}อ^{๑๒}ย^{๑๓}ู^{๑๔}ย^{๑๕}ใน

ม^๑ือ^๒เ^๓า^๔แล^๕ว^๖ ๑

ก^๑ิ^๒ย^๓าก^๔อ^๕ย^๖ู่^๗เ^๘ห^๙ม^{๑๐}อ^{๑๑}ก^{๑๒}ัน ๑

ซ^๑อ ๑

ค^๑ุ^๒ณ^๓นาย^๔แล^๕ค^๖ุ^๗ณ^๘ท^๙ล^{๑๐}ว^{๑๑}ง^{๑๒}ไ^{๑๓}ก^{๑๔}ไ^{๑๕}ป^{๑๖}ร^{๑๗}ก^{๑๘}ไ^{๑๙}ป^{๒๐}ด^{๒๑}ก^{๒๒}ล^{๒๓}ง^{๒๔}ก^{๒๕}ับ^{๒๖}เ^{๒๗}า

เ^๑ง^๒เ^๓ด^๔ิ^๕ก^๖

๑

๑

๑

๑

๑

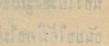
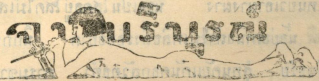
๑

๑

๑

๑

งานบริหาร

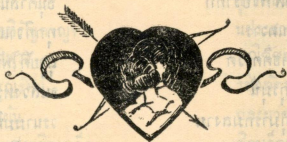

ของ
นารีไสด
ตอบ ฉบับ พุทธจักยาน

๑๑ ตรีวิหคกนกคังคสรวพอมคิลล ทัชชชณครวณสวาทแสงจันท
นิมยนิยัยัโสคนรีประลอง มาเกี้ยวชูรีเว้าว่าวว่า เพนที่ทาแต่ให้ถูกลอง ทำก
เกี้ยวเลยลวงเหมือนทวงทอง บ้องบ้องปู่เล่าไม่เข้าที่ ชื่อว่าชายแล้วก็ชอบแต่เจ้าชู้
คอยขุดขี้แอบหน้าคึกพาหน้ หลึงสังสารหวานคำระคายค้ พอคล้รักคอยแล้วก็ลวงเอา
เพียรล่อหลอกปอกสาวจนควี้เสีย แลเคลือบเคลือบคลั่งทรพียให้โถมเคว้า ไม่จริง
วังแต่มุ่งให้เมียเมา จักได้เข้าปลอมปล้นเหมือนพลโจร อันรักหลอกขอกย้อนระพียก
เนอ ถ้าใครเชื่อหลงบักก็หลกโค่น เหมือนจอมปลวกเปรี้ยวเป็นเขาประโคนโดน
ย่อมระโจนเอนสลกสลายลง เจ้าชู้ชายหลายสนมเล่ห์เหลี่ยม ต้องเจียมเจียมมุ่งสีน่ให้
ไม้นักหลง ผู้ชายเกี้ยวเที่ยวรักทั้งร้อยวง ส่วนของนางหนึ่งต้องพึงเคี้ยว อย่าหวัง
เวียนเลขไม่เปลี่ยนปรารธนา พังแต่การมกัรู้วาทนึ่งเห็นขว เฒ่าชแระแก่ชวาม
ตระกูลมเกี้ยว ทำเกี้ยวเกี้ยวหน่อขะริ้จึ่งหนาง อย่าเฝ้ามั่นชนสมอมมเมอหมุน
ระวิคุดนายจะเห็นขวเอฉางฉาง นึ่งเป็นโสคอยู่โสคไม่เสียทาง มีอย่างๆจะให้
นึ่งไปรองรับ น้าบ่อเห็นถ้ำไม่เหลลถึงร้อยยอก นึกกระคากคิมไม่ลงคงต้องกลบ
อันบ่อได้มีค่อไม่ขอรบ สู้ทนคืบคั้นคอกลัวค่อคำ การมชาย่ายอันกำเรียบัว ขวน

ให้กำวฬิกกระไคไพล่ล่ำ ครันสนิมวิคคักคัลลยคแลงทำ ทั้งคัมย่ำมขยอกแซงพาล
 เมื่อแรกรักวิกวหวานปานนางสง พอช่าซ่งซันซกก็ห่มกหวาน ไม่ยาวยักซิกเชื่อเหลือ
 แค่ชาน พิงประมาณควมรักอย่าซังง อีเหินหาหนุ่มหลุมลงจินตหา ย่อมมีมา
 เรืองโบราณไม่ลืมหอง ล้อฮอนออกพลอกด้อยแลด้อมพงค์ เพื่อประสงค์เสพสมสินเ็นที่การ
 ครันบินข่าวบุษยาก็ข่าว ปรจากคู่เก้กรักไปแรมสदान ไคเห็นโฉมโฉมอกระอุชาน
 นัยน์ตาลานแล้งอยู่คังบ เทพยเจ้าจอมโลกท่านเล้งรู้ พิงพรากฐ์แข่งไทยไคให้นายหนึ
 ม่ออย่างอยู่คังก่อนอย่ากลี มาเข้าซันส่ส่ดองวอคำ

๑ เริงกรวัวร์วากย่นองเว่ยไว้อ ย่ำแะไคค่อนเคาะไคเซ็นซ้ำ ไม่เ็นจัก
 ชักด้อยสเกินทำ เพราะล่ำล่ำเพียงแต่รู้ ไม่เลิกลอย หนึ่งเป็นหญิงย้อมย่อนอายอยู่
 ไม่มีกรรมทั้งจิงท้อดอย เรืองเพลงยวลลวาลลลมกลีลยอวย นองจิงค้อยค้อยสงขงวน
 เอย ๓

๔๕. แสงสว่างมั้นความมคักสูญหาย เมื่อความรู้งนความไม่รู้งเลือนหาย
 เหมือนกัน ทำนงผูกใจในความรู้เกิด.

ของ น. ล. พิชญญาติ

หนังสือสำคัญฉบับนี้

วันศกคิลฉันท

๑๑ อัญชมนประนมนมัต

ชีกาตาม์ ภาวทอมรส

๑๒ วันทวยพพาวิยวาท

พร้อมกายวิมณฑาร

๑๓ บัณเฑาะวิคิระวิค

ช้างองค์พระอังกูรมนี้

๑๔ ปางเป็นกุมารกมลาง

ทรงธรรมและทรงคุณมหา

อินทรวชิรฉันท

๑๕ ทราเมือพระสัมพุท

ชยยังพระเชทวัน

๑๖ ปวารถสาพก

เฉยพทพพาทรง

๑๗ ทวาคณาสา

เงยโสทศกัณษ

รณคิยงค์คุณ

ทรวีรพลิงหาญ

อนาคาสมาหาร

ทุกทิวาและราตรี

ถูดยศโพยม

อินแสงพระพุทธา

วรรณามหิตสาส์

สุรฤทธิเลอสร

อพิสทอภิกคฉันท

อภิมยสรวาญองค์

ภิกขอนัลลชยปลง

สติเคอนพระสงฆ์พลัน

วาระผู้ประสงคัธรรม

พนิตานนิเทศแสดง

๑ กาฬาคาฬาค
ว่ายเวียนและเขลิบนแปลง

๑ ยังมีบุรีวิธ -
พาราณสีนา -

๑ ปรวการพิศาลสาว
แขยขานทวารโย

๑ เชริงซุ้มและเสมา
เขื่อนคูแก้วแซงชัน

๑ ทอวยและเชิงเทิน
เรียบรายพลานลาก

๑ ชลमारคสถลमारค
ขวกขานสถานถม

๑ ปรวสาทประสาทศักดิ์
ววยวิมณวิสัย

๑ สามยอกหิริญกาญู -
กาเวนประคัมภพวง

๑ นพสุรารุณวิทัน
ครัยครุช้านลิณ

๑ นาคเกี้ยวประภิกเกล็ด
ทวยเทพประณมจิน

๑ รวทกคระคิกกุ
แทงทวยลม้ายกร

๑ หงษ์เหิรประเล่ห์หงษ์
ลึงพ้องนคอินรา

๑ ฝาทองสุวรรณณัญ
เพกานประคัมภัก

วรพรตวิไลแสง

ภพชาติโอนกา

นพิพคณะโกศา

มอไชยขจรไกล

อวิหาญ์กาลไ

กุขยานทวารสวรรค์

วิศาครธัยวัน

กาชอยสุเมธมาส

ผิวเทียบคิวิอา

ขรลวันรณรมย์

นรมากรชมครม

วรคิวกะระคามครัน

คละสูงระเสียบันทร

กาวลย์วลีสรวง

นประสานประคัมภูวง

มณิชาชะวาลยวรรณ

วิจิตทวิทัน

กละผาผลของบิน

ศิระเจ้าคณณ

คณน้อมถวายนพร

นบยสุเวรวณ

สุเทพธัยมวลา

วรลงสระพังกา -

ระเวียงวันมณินทรย์

ชรลวรสลัยคิ

ระกะทวพพรวชม

๑ อาสน์ อังเขนยชนน
เบองบัญชีรวมย์

๑ เหล่าสาวสุรางคนาง
องค์ อินทร์สุราราช

๑ พลเรือนก็ครันครบ
คลังหลวงกระทรวงความ

๑ สุขแสนเสมอเมือง
ราชครีทิวาเสียง

รคณัธัจรดม

กละกำพลาอาสน์

ขุนนางฆ่าเรอฆา

กละลันวลัยงาม

พลรบก็เหลื่อหลาม

เอนกนัยประกัยเวียง

อมรแมนนิมิตร์เมียง

ทสัททะการทล

จบง

๑๖ จอมจักร์หลักหล้าสากล

ลือฤทธิเรืองรณ

สมยาพรหมทักถาวร

๑ โอโยเอื้อประธานาคร
สิ่งเลื่อมสันสุณสุข

ผอนสันขั้วรอน

๑ ข้างกรุงไกรไรทุกซ์
สนุกบวคยงหญิงชาย

สำแสนผาคู

๑ สักขุม่อวินทร์วาทาย
ทริณสุรวรณเณืองนง

วิเทศวันทวายุ

๑ ท้าวมีมทียัสสมสง
ยัมแย้มขั้วเขี้ยววนใจ

คมขำล้ำของ

๑ สมยามาลิธิไฟ

นวลกษณไฉไล

ขุนนางอุมามาเป็น

๑ ครวพระทรงญาณเพิ่มเพ็ญ
ประกอบพิโยคญะยธรรม

พุทธการกเกณชา

๑ เสด็จกันจากท้าวแดนสวรรค์
ประสูติประสงค์สมภาร

ไตรทึงภพพลัน

๑ ทรงนามมหิตลาคุมาร
วิลาศวิชัยล้าสกล

สิงคังสคราญ

๑ ไครโลกเลงแลลานฉนวน
กล้องแกลงกวนกวมกาม

เสียวสวันสกล

๑ เรืองสรเรืองสลับเรืองศรี
เชิขวนคิเพทางทุกพรณ

เรืองสิทธิฤทธิ

๑ โทท้าวรักเทียมขวัญ
อิมเอนบรีเปรมมาโน

ชวนชวนหินทรย์

๑ ท่อมารชาไท้โฮ
อีกองค์ทรงลักษณะเล็กชาย

รสโสภณ

๑ โนเนน่งน้อยนำหมาย
ทุกขามาสุขทุกวาร์

เชยชวนชมกลาย

๑ ทรงนามพระจันทร์กุมาร
ขำนาญขำในโรน

เชียวศิลป์ชินการณ

๑ โทท้าวรักเทียมมกมล
สมรรดเสมอสमानกัน

ทั้งสองโสภณ

๑ เชษฐาการณชนิภูษัชนู
พระเชษฐพระชนย์คล้าย

พระชนิภูษัชนิ

๑ พระสองประลองศิลป์สยาย
พระเชิขวพระชาญหาญชิน

เชิงรณเล่ห์กลาย

๑ บุตรสกุลอำไโฮ โสภณ
แวกล้อมกุญฑรประกายจันทร์

นัยพนันฉิน

๑ ทิวาภาคริเณมสันต์
ลำเริงขำเทิงหฤทัย

สุขสนุกกรรมครัน

วสันตคิลกถันท์

๑๕ ควาสยบประสพอกุลทุก
ทั่วเขตร์ประเทศนครไชย
๑ คือองค์สมเด็จพระมหิ
กัมวเร - พระโรคย์คยบัน
๑ เลกลีรพิภคมนคัย
ฤาญประทีปทิปะกัลก
ย่างบันรินทรวงครคยบัน
ทุกซัดมรทมิคคย
๑ อ้ายอคยพินทกคิน
ไลลยมิกลยททยหัน
๑ ขวัญใจโคณสีนสลก
พิทวังจะฝากชีวอนงค์
กรอกคพระส่ายสมรวอน
๑ ส่วนสองบิโยรสกัสรก
โครกชยสยบสริพลาจ
๑ โอ้อิพระบันสิรมกฏ
ให้สองเสวยทุกขนิวณ
๑ อกลูกกฏกวิสประสิทธิ
สรโครกระเสียบชรมคลาย
๑ แสนแค้นและเคียดคมฤคย
สู้ไ้กระไ้มรณสูญย์
๑ พว้พรอกและทอกสริวกลัง
มีมว้สกันธัสกถะพลัน
๑ ฝ่ายเหล่าสรวกขวิพาร
ทวยราชฎ์และพรหมพิริยพงค์

ชมเห็นคัมทวักย
มนะเศวัก้าโคคัลย
วรเทพอัยมรสรวรค
อเสกัศวรวรค
จรวลยโสฬหมก
วรวัยคัยวรวัยหา
อรชอันเม็วว
ภยโครกกัศรวลคัลย
มละพีประลาศครว
อนวัคคันคจ
จระพลกัพระพีปลง
กฏปลงชีวามณ
อรคินสอนควาง
ยมิลกลสกลาง
วระพว้ร่วพรวณวอน
มละยคัประลาศคร
สกลสกลกคทหาย
อคิพิมคัลลอกคาย
กฏเว็งทะเก็งกฏนชา
พละรุมิการญ
นิกัศกะโรมวณ
กรทังอรุคัลย
จระสลายทลายลง
คณะพวกพระญาคังค
กัระทุมกระทุมทรวง

๑ ท้าววิรุฐสังกนิกรเทหา

กว่าท้าวพระพลวง

อินทรวีเชิรฉันท

๒ ครั้นสร้างสงขโขรภ

ท้าวพรหมทัตธา-

๓ ไสวกตงพระศพยอก

เชิญสู่พระโกวรวร -

๔ แล้วเชิญประภิชญูธาสัน

เคืองสูงประคัมประภา

๕ ราชครีท้าววร

เย็นเยือกมนินทรี

๖ ท้าวพรหมทัต

สังเสวกามา -

๗ ให้วังสฤษดิ์โม -

เมืองเร่งท้าววร

๘ ฝ่ายว่าคณาเส-

ออกหมายและจ่ายสาร

๙ ใครมาสพระเมรุภาณู-

สรวพเสวรสโสภณ

๑๐ สูงส่งประเล่ห์ทัต

ลุ่มขประไพไพ

๑๑ น้อยฟ้ายวาล

เสาชุ้มประคัมวัลย์

๑๒ ปวการทวารกษปรี

เทียบรัชแลคัตวลา

๑๓ เรืองศรีมณิวัค -

กัเทพประเท็กาม

มณะเศวากำเคววง

คมะลยละโลกา

วิปโยคทุกขา

ชกัจิตพระศพพลัน

บียมิงสมรขวัญ

ณวิจิตสุพรรณา

มณิรัตนภา

วรายศพระเทพี

พนักงานประโคมคั

ทาชวนวันจวนหา

ธรมีพระบัณูชา

คยเหลาสู่เสนางค์

รวมเทศมหนักคกลาง

วระให้สัถฤทธิงาน

วกรับวังการ

กิกกอบรรทุกาหล

จนกอบประภิจกล

กณะแมนพิมานไชย

พยุพัตนาโดย

บุเลขสุวรรณวรรณ

สถยัสสุวรรณสรว

มณิแวงพระแพรวพราย

ฉลวยเคลลาวย

วระวางกระจำวาม

นรวิสาขญาม

นฤมิตรประสิทธิ

๑ ร่ายเรียงพระเนียบขุข —

ศาลาส่งาคี

๑ โขนหุ่นมโหรีศพ

ถึงการกำหนดเวียง

๑ แท้โหมประโคมคัก

เชิญสู่พระเมรุทอง

๑ พรังพร้อมพระญาติวงศ์

สองหน่อทนต์วิสัย

๑ ไม้เพลิงระเว้งไรน

เสียงเหล่าประชาราษฎร์

๑ เสรีณาปนากว

ค้อยสว่างสว่างสย

ภูซงกปายาตสันท

๑ พระเจ้าพรหมทศวิชัย

นิราศรักภิรมย์ชม

๑ จะสยยาธราหาว

จะภูโกลิเมิกยาน

๑ ประทัยนั้งประทังกล

วลิกขวัญกัณฑ์

๑ สมัยโกพระทัยหอม

ประทัยทรวงประเทาคความ

๑ พระโกลิผลพระรยอก

ประทังกรอมดังหม่อมเม็ย

๑ สมัยหน่งรำพึงคิก

ประเทศโกลิไว้ว

ยชคมหัตถ์

ระบะรายสลัยเวียง

กิพระครยสนั่นเสียง

อีกเชิญพระโกฎทอง

สรวทักประชาผอง

อีกจุคพระเพลิงฉววย

รทรวงประทัยวาย

สริยั้งคัมภีรายคัลล

วียไซค์พิพรวณ

และคณากิฟากลบ

ณะประถอยกคคค

วียโยกขั้วบรม

มนสันกรทมครม

มีชนทุกทิวาว

ประพาศศรัสมิเปนการ

กมลผลอมระเมอมวิ

ลยาครณกัณณกลวิ

ประสยภาพพิลาชวาม

ประคองสองพระหน่องาม

รทมแทนสมรเคล็ย

พระฟังพลอกพระกลาบล

เสมอนฉัพเสมอมา

สภายิกอคำ

ชเหมือนใช้ประเทศธรรม

- ๑ กษัตริย์ไกลไม่มี
เสมือนแสงสุวรรณกัน
- ๑ พระจึงรู้ปานาง
ตำแหน่งแห่งมะเหิ
- ๑ พระสร้างโคกรพระสร้างเคร้า
ระเวิงกามกระกองลง
- ๑ ละลิมเทพนาวิ
กุมารสองก็หอมงเมย
- ๑ พระนางเลื้อยารอไท
ประจวบทรงพระครุภัก
- ๑ พระกายินทรวิวินทวิ
ชม้อยช้อยชมายชค
- ๑ คิโลกเลงละลานกาล
ระพิศไทรพิลยทา

ปหาสินีฉันท์

- ๑ ส่วนสมเค็จพระชนกพิศ
ปลื้มปลาบชายกมลละมิวาง
- ๑ เผลอพลั้งพร้องวนประสาณค
แนะนางชอกททยภิรมย์
- ๑ เลิกเลอลักษณณบริบูรณ์
เราอวยพรบรรณนุช
- ๑ ไกนาฏย์คณระจรจง
แจ้งแจ่มตามกมลระกะ
- ๑ นางโพชน้อมสรวประนค
พลันเผยวิขจรและพระนาง

มเหสีณอมขวัญ
นิราศแก้ววิเชียรศรี
สองพักตร์พินทวิ
ภิเษกสมภิรมย์สอง
ประเทาทกัชรทมหอง
สวาทชมสมพาสเชย
มเหสีบรรณเลย
บุรินทรเรืองกัลมแล
พระไทยชนมิเชื่อนแซ
ประสัคยอกขีโยรส
ฉวีศรีสรวสรว
ประศุทธเทพเลขา
ฉวีลวานประวิงหา
มิมิจิกและางพมาง

พินิจกุมารพราว
พระนครพินิจชม
ประทานพระพรพรม
อุดมประสัคยศร
นกุลกษัตริย์สุท
และบุตร์ประเสริฐศรี
อนงค์แกล้งกะ
ยมิกลมลพมาง
พระขทัยคลพลง
ก็ทูลพระภรรยา

๑ เอรสวัณฆานยุวกาล

เพ็ญบุรุษผู้ปติขวร

๑ ท่านท้าวทรงอนุมตินาง

ครั้นเวรมังคลทิวเลอ

๑ ฝั่งชุมนุมคนวุฒพงศ์

ขนานนามงามสรีรกุมาร

๑ เอรสวัณฆานผู้ปติขวร

พร้อมพรั่งเหล่านีกรอนงค์

๑ งามเวรกาลสรีรกุมาร

คำแหงหาญพลคิดป่า

๑ ชอบเล่นชอบหยกพระเชษฐ —

ยามทิวารคิติกิฬสนาน

๑ สามศรีวิกรมมลเสมอ

เวียงรณเล่นกีฬะนันทวัน

สัททูลลวณกีฬะนันท

๑ ฝั่งเอกอรรคยุพินที่ถวิลทวยหวัง

โอสรศรครองวัง

๑ สบยามโยคส่วยออกก็พรอกพจนาง

แจ้งความประสงคองค์

๑ บัณเฑาะฐทรงเรวัญวชิรพัฒน์

ข้าบาทระฤกสัจย์

๑ ไปรคมอวยเวรเล็งถวิลยะขวร

กับบุรุษประจักษ์พร

๑ ท้าวพรหมทศอนสรพระพรคิตกาล

เปลอพลึงประทานขาน

ระชานระชอพร

ระเวรสนองเสนอ

บ่พรางชนิฐเอด

ภิเวกรมทาวาร

พระรวงคระบิพาร

พิศาลพิสุทธพงศ์

ประจักษ์จักคอง

ประจักษ์พิทักษา

เรวัญพระชนสมายุ

ประสิทธิ์คำเกิงชาญ

ฐะสองคนองหาญ

สนุกพระไทยควัน

สमानบ่มางฉัน

ประลองพลึงฉ้าง

ประสงค

กระษัตริย์

พระพร

ประทาน

บิภิก

- ๑ ๐ อันอันกันอรุณจะถอนอุกัจะผิต
แม่น้ำคร่ำปรุพานสิทธิ์ มีกั
- ๑ ๐ เพราะสองโอรสเล่ากัไว้พระชนนี
อีกทั้งเจริญชู้ - พระชนม์
- ๑ ๐ ท้าวมีสุนทรวอนสมรสมกมล
หลายเลศและหลายกล ประการ
- ๑ ๐ นางน้องท้าวขมมีอุกัขัศศิมาน
เข็ดอวยอานวยทาน พระธรรม
- ๑ ๐ รอมจักรทลกันคนเรศกัเหลือพลจะผัน
บินยอมประนอมนันท์ พระนาง
- ๑ ๐ ท้าวเชษฐาทมุนัสและอัครกมลหมาง
เรียกสองกุมารพลาง ประพาฬ
- ๑ ๐ คุรายอศปิยบุตร พิสุทธสิริยชาติ
พ่อนั้ประมาณพลาก อุทาน
- ๑ ๐ พลังเข็ดอวยวรกีประสิทธิ์ททยกุมาร
เขาชอระค่านชาน มิกวร
- ๑ ๐ เจ้าจงช่วยอนุกุลแลพลสททยมวณ
อยานั้ยอมนัสครวณ พิโยค
- ๑ ๐ สองเจ้าจ่าพรากประจากบิทรโคจรก
สัณญาวนานคัโธษ อริญ
- ๑ ๐ ทรายเท่ากาลปิยคุลัขแลกับชีวอสนัญ
เจ้าจนวนักคัล นคร
- ๑ ๐ ครอบครองเขตรันนครเศมไหสิริขัยวร
เชิญช่วยพิทักษ์พร ปิศา

๕ สร้อยขอยี่ ไวรสศักดิ์
อ้างคลังจิตและกา—

๑ วนิจจะเผยพจนค่าน
โศกหินจะขึ้นนิตรเวร

๑ ทั้งท้าวถกกล่าววณปว
ให้รักพิภักษ์พระพร

๑ ธรรมคากษ์ทวิษวณะวัย
รักสศักดิ์เสมอชิววร

๑ เวลาก็ควรที่จะสนอง
กายจิตพิภักดิ์สละชน

๑ ทรงออกพระโอษฐ์สุนทรวอน
ยังคึกก็หยกฮัสสขลย์

๑ ทั้งสองประคองบุคคลบาท
ว่าว่าและวัยพจนรา

๑ ท้าวท่านสถานกมลฉ่า
กอกสอขยี่ไวรสประสาน

๑ ครว้าครวญกำครวญจิตระทก
อ้าฟ้อระพวากบุตวรคร-

๑ ฟ้อเคยพิรมย์สุซพิศา
อัมเอยสุเญจะพิชคาม

๑ บัคนจะหนีสุซประเทศ
ฟ้อเอยบ่เคยระอริญ

๑ เวรปางประกอบคมนเต้า
จึงต้องประสพทุกขทุกข่า

วศัพทวิหัสสา

ยกระสันสท้านเทา

นฤบาลก็ไม่ห้เมา

ฤกษ์ชาคคตัญญ

สยยาจะนาตุ

อรให้สัณหาพร

จะสยจะสว่ายถอน

วรทวังคจจะรย์

คณองค์พระทรงธรรม

ขมิพิภักจะท่วงโย

ฉิมิระโฉนโค

นยนามพุทธาวา

บุตวรราชกักร ไทโยทา

ชิปดินทนต์นองภาว

อระวัวประเลห์ลาลญ

กลนททยธรรมาศลย์

สกุสกกสกกกัน

ลยคำววนาราม

พระสถานสถิตยงาม

ยวิวิทย์น้าเวอรัน

นุประเวศวานาสัตถ์

ระทมพระกายา

ระทมพระลูกมา

กุรพวากประวาก

๑ สองหน่อนวินทรวมา

ลูกพวกรและรากษิตรี

๑ ไพรเกล้าประทานกิจมา

จงเป็นอโหสิกรรม

๑ แล้วสองกุมารก็อภิวาท

คมลารลงอุระร่ำ

๑ ทรงภษาณารณพรณ

แข่งชิงกระลงอินทนาง

๑ จรจากมณีนครนถ

เหลียวแลละลานจิตกระคล้อย

๑ แค้นบุรีบรมสุข

ลาลับระกลบัสสมโย

๑ หวยหวยรทวยกมลธ

แข่งขันและสนจิตกล้าน

๑ ทวยชนมิกลรหัตถ์ดัง

สองราชเสด็จจรนกรม

วิสาขวิถฉันท

๑ ยักสิริยะ

เริงเล่นสนก

กับเหล่าขรพาว

๑ เหลือยเห็นพระเชษฐ

ไม่ทวยเหตุผล

วัยเร้าเฝ้าตาม

๑ ร่ำเรือกเพียกพร้อง

ไปไหนไปแรง

ไปเพื่อนเยือนยล

กุมารพละ

สนานยานใจ

ฐาสองทรงเคช

คินปลายประการ

เชษฐาทั้งสอง

แดงเล่าความ

พระบิดาฤทัยถอน

ภูมิวันนีวักสถาน

ทวยไทยประการการณ

สละคักสลักกรรม

วรบาทพระทรงธรรม

ยวิวัติกระเฑียรมอญ

วรขรรค์อศกทรง

วิปลัหะสารมณฑ

จักรกลพิมานสวรรค์

สุทระพวกรจะจากไป

จะนิราศนิราไกล

ยมิมีกำหนดการ

ลยการรมย์ศาล

วรสุพระลานรมย์

ยมิอังกิดาคม

ยมิทักมีทวยโค

เลอเลิศเกรียงไกร

ณะพระลานไชย

เสด็จจากสถาน

องค์พระกุมาร

ทั้งน้องววม

น้องจะได้ตาม

๑ เชิญเชิญรู้ลของคัล	กัณนังสีกัก	สนุกเหล็ทอน
นังเล่นชนะ	กะไค้หลายหน	เชิญรู้มายล
เขื่อนข้างเป็นไร		
๑ ถึงกันพลันยุก	พระกรลวยลुक	พระเชิญชวนไชย
ล้ำออยอ้อยอิ่ง	ประวิงปราไส	ประสาทรวามวัย
ขั้วไค้ยงสา		
๑ ส่วนพระมหิส	สาสัทรงฤทธิ	กัณพระจันทรา
สังสารพระนัง	พร้องเพ็ญกเว็ชกหา	จึงแดงกิก้า
พระนังบัคคัล		
๑ สิริยกุมาร	เค็องแคนแน่นคาล	พระมารคาคน
ทูลสองเชิญ	พระอย่าจรล	พระมารคาชน
อิฉาขายี		
๑ หม่อมจะประหาร	มารคาสามาน	ให้ม้วยเป็นฉิ
พระเชิญอยู่เขื่อน	เพื่อนนังอย่าม	กมลทุกชี
ครองเทคเขตร์ชนัน		
๑ สองราชันจิตร	ฟังพระชนิฐ	ภาคาจันรว
ชีแฉงพระนัง	ถูกคังครองจรัม	เจ้าอย่าหนหัน
หากจะเสียพงศ์		
๑ เรวักษาพร	องค์พระบิกว	อย่าเลื่อมเสียลง
นังจรงครองรัช	สวัศคิมง	คคคคประสงค
ประสิทธิเสร์พลัน		
๑ สิริยกุมาร	ห้ามเร้าเฮาการ	จนสุกระกัน
จึงทูลสองไทย	หฤทัยจักคัล	กระนั้นหม่อมกัน
ขอเท้าคิกคาม		

๑	สองพระพลอยวอน	น้องอย่าคลาง	เล่นระโมจงาม
	อยู่เพื่อนบิทร	มารดาพยายาม	เกินข้าฝ่าหนาม
	ยากแท้ปางตาย		
๑	เล่าพลอยเท่าไร	น้องเรออีกไป	ด้วยพิมวาย
	โสกาอาสูร	กรรแสงมีกลาย	เร่งวียเกียกกาย
	กึกกามเขมฐา		
๑	สามหน่อกระษัตริย์	กัลลยเสารัก	สู่ขวัญ
	เห็นอรธอรธอนแรม	คามซุ่มพฤษภา	คามเชิงภูผา
	พิทพาอาศัย		
๑	เสวยผลลา	ผลพฤษณานา	มากมีในไพร
	หวดถึงภาวา	ชลนาหลังไหล	แข่งขึ้นสิ้นใจ
	ไปในธัญ		
๑	คว้นสว่างขางทุกซ์	สามกษัตริย์สนุก	แหม่มชนเห็นทรรษ
	ชมโน่นชมนี้	มากมีอนันต์	แมกไม้หลายพรรณ
	ภูผาทำธาร		
		จบ	
๑	ฝ่ายท้าวพรหมทัตภูบาล		กษัตริย์นางพาล
	สกัษยหัตถ์กกล		
๑	กาลใจไข่มวาวายชนม์		ไทกรช้อนตน
	พิลาปไฟไร้วาพรรณ		
๑	เสียดสองกนิยไคลคัล		ข้าเลี้ยงสามสรว
	สุกดินยมีสียสาย		
๑	หวังเวนเสวยรัชลูกชาย		พวยพวยกลีบกลาย
	ความหวังยเป็นหวังเป็น		
๑	สามเจ้ารักทุกซ์ลำเค็ญ		ยากขยอัยเชิญ
	ในกองพงษัญพนัศหนา		

๑ กาลใดเมื่อไรสามวา

ให้เขาเขาคัลย์โคก

๑ โทท้าวท่อมทอควินทวี

เนตรสองของอัมพาร

๑ สว่างไครกสิ่งสรรพวิพา

เกรียวกรวาคยาครัย่ายสำหา

๑ ขั้วขั้วพานขจร

ขั้ววันทิวาราชทวี

อินทวิเชียรตันท์

๑ ฝ่ายสามกุมาร

สร้างทุกขทั่วมิ

๑ ชวนชมพนมขัญ

เกษแก้วพิภพกรร

๑ ไฟไครล้ากวนก็

หวนเทียนมหาคณ

๑ จิงจ้อสคร้อเคียง

จันทร์อินทนิภา

๑ ลำไยมะไฟเหลือง

คู่เกษมคณพล

๑ ไครกสักแสมสาว

ยุงยางมชางน

๑ พายพิศลย์โยก

ขันช่อลออใบ

๑ ไม่กลั่นก็สรวนคน

สามราชเกษมมา

เมื่อเมืองเขมรปว

ไครกคัลย์พันทวี

จ่ายโยธาหาญ

ทรวท้าวโคก

วเชตรพนาลี

สุวรรณเวียงครัน

สารพัดทุกขาสรรพ

ฉิกระเกลื่อนฉะเถื่อนถล

สุรภิรมย์มณ

มรุตมิลิลา

กะพระเนียงกะกังงา

วิภกการบูรกร

และมเพ็ชรมชวิกคุณ

ลำพงและโพพรม

และกระวานประยงม

วิพราษพฤษโย

และกัโยกรทวยไก่อ

ผลหลั่นลั่นตา

รสุนทรวิภา

นรเวียงประเทืองวิ

๑๐ ยักขาภิชากร
กาแก้วและโกกิล

๑๑ แหกเค้าและเป่ลำสา
วิชัยกระชอกเรน

๑๒ เอียงแอ่นแลออกซ้อน
แซ่เสียงจันทรรกา

๑๓ ฟังเพราะเสนารโศก
สามครุฑคียาน

๑๔ ลำสัคว์จตุบาท
นาเนกอนันต์พรอัน

๑๕ เสือสีหชนวอก
เหี้ยเหินกระจงเงา

๑๖ เบี่ยงผาและกษาร
ค่างย่างและกวางโชน

๑๗ รุ่งลึงกระทิงเพราะ
แรดเร้งก็รู้ขิกิน

๑๘ สามองค์พระทรงสร
สัตว์สวรรค์ชอกชน

๑๙ พลงสามพระชมสี
ลกหลั่นแป้นชันชาน

๒๐ เงามงัวโขงกผา
เว้งเฟิงกระพิกไ-

๒๑ น้ำพุท้ฟุ้งเซวรา
เบือกเย็นกระเชนปาน

รวร่อนระโยยบิน
ภูรโคกอิลุ่มเซน

ลิกการเวกเวร
ครโนแลหงษา

รวร่อนรวีวรา

สุรคัพพิ์สำน่านชาน

คุงเสียงสังคึกประสาน

สุชมัยร์เร้งวัน

จรคาลาควนาสันต์

ทูลท่องวิถีเทา

และกระรอกกระแตเขาวัว

หอยเผ่นคเชนทร์โชน

คมจรกระเจิกโชน

มฤคผาถละมากผิน

ก็กำเลาะแลตริยคิด

และคนองลำพองพล

ธนูวนประโรมรณ

กลสยพระภาสผาณ

ชรบรรพตกาณูจน์

รุจเรขวราไพ

แลคหาดหารไส

वलห้วงแลห้วยธาร

ข้าเราละลั่นสนั่นสำน่าน

พระพิรุณลของปราบ

- ๑ สีสรรพสลัปเรือ
ชายเขียวแลแกงสาย
- ๑ เหลืองหม่นแลหมอกผ่าน
ค้องแสงรพพรหม
- ๑ สามคลาวนาเวศ
เกินไกลสมัยยาม

คติเวระหลากหลาย
กลรัฐรัชพรหม
นิลกาพอนกนินต์
ก็พระร่วงพระพรวาม
ทุรเทศวนาราม
ระยะกาลประมาณ

อินทวงศฉันท

๒ วันหนึ่งกษัตริย์สาม
ผอนพักวันทวิชัย

- ๑ ภูษชกัษณผลาหาร
รอนรอนสร้อยฉาย
- ๑ เช้งแซ่สกุณฤก
กลัษร้งประคังลี
- ๑ ค้ำคัศวรคตยาท
เดินหลยประหลีกโยย
- ๑ มีคูกักกลอเคลีย
ไร้ครำคาญมาน
- ๑ สามองค์ผอมผาสน์
ชอนค่างเชนบราย
- ๑ เปลี่ยนเวรวิงโยย
กักเงยขส้งคิลม
- ๑ รวนสำนน้ำค่างหยัก
ปักษาทิวาเครง

มุขงามประหนึ่งมณ
ทุมพุกฤษ์สรานุพระกาย
สุขสำนคัเกษมสยาย
ระลธยัสสิขศิริ
กฤษ์จรรว่อนระวี
ทนสาขพุกฤษ์ไสว
จรมาคพนาไสล
คมฉินสถานสรานุ
ชีวิที่เลียบสนุกสนาน
ก็จียแจ๋ยเปริยภิปราย
คิดวราครคายพระกาย
พระประทัยผสมวรม
ชรในวนานคม
อุระทวนไฉมคตเบง
ยเขือกเข็นกมลระเวง
ทุรคัพทักระสานคัประสาน

๑ แสงทองก็่องพรพณ
สามพนัทรากฐาน—

๑ เชษฐาธิษฐาน
ให้หาทุกกล

๑ แะพอดันทใน
จงเสาวลทวาร

๑ พบแล้วชนินฐา
แล้วนำอทุกพลัน

สุริยนักยาศรทธาน

คเกษมกมลพิมล

ชนินฐันชยสทักขยล

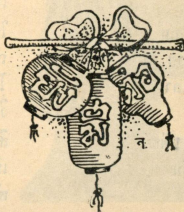
จะสรพระพักครสนน

หฤทัยสรวักุมาร

ณวนวนคัธวัญ

กัธระโสทรคสนนภินันท์

วรคณสณนคัธวัญ

๔๖. ความสุขทุก ๆ อย่างท่านย่อมหวัง แต่โลนเล่าจึงไม่ได้สุขทุกท่าน อย่า
เลี้ยวใจ เพราะกรรมประกาศิตมาเช่นนั้น จงตั้งใจใหม่ดีกว่า.

ของ ฉ.ธ. พิชยญาทิ

วันหนึ่งล่วงกาลนานหลาย
วิ่งเล่นเรื่อยไปไม่มือง
ฝ่ายพ่อฉวยไม้ไผ่มา
เต็กน้อยกลับวิ่งวิ่งลง
ฝ่ายขี้ฉ้อขี้โกงพดุกข
นักแสนสังสารหลานชาย
“เจ้าหนึ่เป็นอะไรไปเล่า
ดูทำกิจใครได้ก็
“ขี้ฉ้อช่วยด้วยเถิด ! พ่อ
เพราะเล่นแผลงไปไม่ทัน
กระชั้นนั้นน้หกไป
ช่วยหลานด้วยเถิด !! หลานกลับ
ท่านขี้พองซื้อหลานไซ
พ่อขี้พองถามลงมา
เงื่อไม่ระคยห้าม
“ลูกฉัน, ฉันคิดเป็นไร;
ท่านขี้พองว่าหน้าซิง
รองทองพองไปแล้วเว้ย;
ว่าพลางทางฉวยก้อนพิน
“ลูกมึงมึงคิดไป

แก้กชายฉวยลึงสอง
ขึ้นทองเหลืองหกตกลง
ดูคำเอะอะขมิง
เรือนตรงทางไป
โศกเห็นหลานร้องไห้
ถามไปด้วยพลันทันที
โศกเหวี่ยงปลอกวิ่งวิ่ง
วิ่งหนีใครทว่าพลัน ?”
สีหน่อได้ก็คิด
เห็นฉันน้ำวางข้างตัว
พ่อเขาโกรธใหญ่, ทุนหัว
ทุนหัวช่วยหลานด้วยวา
สังสารจับใจหนักหนา
คว่ำแขนลูกยาลากไป
แต่ความเฉียวฉุนหม่นได้
พ่อไซร้อย่ำห้ามปรามเลย”
“หนอยมึง ! กห้ามเฉย ๆ,
ขึ้นเฉยจะหนักหนักไป”
ลูกขี้ฉ้อโรยโรยใหญ่
กุไซร้ระคยลูกกู”

โอร เมือง แปดก๊

H. วัฒนากร
รช วัฒน .

คำนำ

เรื่อง "โอรเมืองแปดก๊" นี้ คงมี แต่กาลก่อน เป็นนิยายอาหรับที่ ค่อน ข้าง
ท่านไทยมากได้เคย ได้ยิน ชื่อเสียง มาแล้ว จะมีผู้นิยมมากพออยู่ ไม่ผิดไกลอะไรไป

จากเรื่องกักร ๆ วง ๆ ของไทยเราก็น่าจะน้อย
มีการทะเลาะเหิรเคืองอากาศ ประกอบประกับของ
วิเศษพิศดารต่าง ๆ ถึงแม้ว่าคนเราทก
ว่เ็น จะไม่เชื่อขลววิเศษอันใด ๆ ก็ดี แต่
เรื่องทีประกอบไป กักร ของ วิเศษเพรเพิ่ม
ความขรรเทร ก็วาทะการททำ ความ พอใ
ให้ท้านมีช้านข้างไม่ม ักน้อย

เนื่องจากเรื่องนี้เป็นเรื่อง ที่ ค่อนข้าง จะ
โลกโชนะ ขรรเทรภาพยนตร์ขรรเทรหนึ่ง จึง
ทำช่นเป็นเรื่องลาพยนตร์ โดยให้นายกัก
กลาสนเฟ้แะนคัส คารภาพยนตร์ผู้มีชื่อ
เป็นนายโรงเอกช้ เหมาะจะเพรคัก แก่ ช้านา
นรป ส่วนนางเอกนั้น - ตามหนังสือ ภาพ
ยนตร์กล่าวกันเป็นสองเสียง ขรรเทรหนึ่งกล่าว
ว่า นางสาวรัสคินญอนสโคน เป็นตัวนาง
เอก อีกขรรเทรหนึ่งกล่าวว่า นางสาวรุลแลน
ญอนสคิน เป็น ตัว นางเอก แต่ของใคร
จะถูกหรือผิดนั้น ไม่น่าจะนำมาเป็นปัญหา
ที่ใครควรกึกเลย เชื่อว่ขรรเทรภาพยนตร์
ในประเทศสยามคงชวนชวชวหา นำ มา ฉาย
เป็นมันคง เพราะเป็นเรื่องใหญ่และผู้แสดง
เป็นตัวละครสำคัญคนหนึ่ง ก็มี ตัว ประกอบปร
กักรชื่อเสี้ยนมาแล้วอีกหลายคนเช่น โนเชอล
ญอนสคิน นางสาวแอนนา เมย์วอง (คาร
ภาพยนตร์จีน) เป็นต้นของวิเศษที แสดง

ประกอบปรเรื่องมี เชือกวิเศษ พรมทะเล ม้า
บินวิเศษ ลูกแก้ววิเศษ และลูกแะปเอด
วิเศษซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นของวิเศษทั้งสิ้น ทั้ง
จะปรยายเรื่องราวของนิทานต่อไปนี้ พอ
เป็นเครื่องกระทำความขรรเทรให้ท่านผู้ อ่าน
ตามกาลโอกาสสมควร

๐ ๐ ๐ ๐

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีใคร
ผู้หนึ่งอาศัยอยู่ในเมืองแบกคัก หาได้มี
ผู้หนึ่งผู้ใดล่วงรู้ ไม่ว่าใครผู้หนึ่งผู้ใด มา
จากไหน ? ทราบแต่เพียงฉายานามว่า อา
หมึก การเป็นอยู่ของใครผู้หนึ่ง มิได้มี
ใครเอาใจใส่สืบสวนทวนเรื่องแม้แต่อย่างหนึ่ง
อย่างใด เพราะเป็นแต่ใครขึ้นต่ำ ๆ มิ
ได้กระทำความเคื่อคร้อนหรือล่วง ละเมิก ข้อ
กฎหมายแห่งบ้านเมืองอันยังควรจะเป็น เรื่อง
ใหญ่โต จึงไม่เป็นเครื่อง สกิดใจให้ผู้มี
อำนาจเคิดการจับกุมมาลงโทษทัณฑ์ตามกระ
บิลเมือง ฐานะการอาชีพของ อาหมึกใน
ลำคัยนักรคือ การนั่งชื้อทานอยู่ตามท้องถนน
หลวง ประชาชน พล เมือง ที่ใหญ่ผู้มีกระ
ให้ทานเป็นการกุศล แต่หาได้เอาใจใส่ใน
อาหมึกแม้แต่อย่างหนึ่งอย่างใดไม่ ย่อม
เป็นเครื่องทำให้อาหมึกปราศจาก ภัย อันน่า
จะผ่านมายุคน อาหมึกอาศัยอยู่ใน ห้าง

ดยสร้างขันภายในกันยอวังในควนนั้น เป็น
 สุรานที่ลกลยหาได้ มีผู้หนึ่งผู้ใดลวง รู้ ร้อง
 รอยแม้แต่สัก น้อยไม่ เลย เป็น ที่ ผาสุข
 สรวณมณเอยังนั้ ผู้ ที่ร่วมอยู่ในสุราน
 เป็นผู้ ไกล ชิดชอยพอกับอาหมเ้มกเป็นคนชว
 มีน้ำใจโหดร้ายอาหมเ้มกให้ฉายานามว่า เจ้า
 ใจมาร อาหมเ้มกต้องรับภาระอันหนักใน การ
 ที่จะต้องหาอัฐเงินและ อาหาร มา เลี้ยง ค กัน
 แทนทุกวันวาร ไม่ปรากฏว่าสหายได้ นำ
 มรรคผลอะไร เป็น อัฐเงิน มา หยยื่น ให้ อา
 หมเ้มกเป็นเครื่องคอยแทนเลยแม้แต่สัก ครั้ง
 นอกจากการคอยแต่มีไก่เงินวรายได้ของสหาย
 ซึ่งต้องเสาะแสวงหามาได้ ด้วยน้ำพักน้ำแรง
 เหตุทั้งนี้จึงจำเป็นที่จะ คิด ตาม อาหมเ้มก ขย
 พนเรไปตามแถบท้องถนนหลวง โดยหวัง
 จะได้มูลค่าพอขบวลงเลี้ยงชีพ ต่อไปใน กาล
 ภายหน้า ดังอย่างไรก็ตามอาหมเ้มกทำได้ทั้งข้าง
 สหายร่วมทุกข์ของตนไม่ คงพากันไว้ใจ
 ไปในแถบที่ต่าง ๆ ด้วยความว่าเร้งขมเร้งใจ
 ความประสาชาก เพียงประคองผู้ที่ถูกขยไล่
 ให้พ้นเงรอนแรมทางกลางเดือนโดยขาดไร
 ที่สำนักอาครยณนั้น
 วารวันหนึ่ง อาหมเ้มกเดินทางกลับยัง
 ที่พักอาศัยแล้วพียงผู้เดียว ได้แล เห็น
 เจ้าหญิงธิดาพระเจ้ากาลิย ประทับบนเสลียง

ปลูกคลุมด้วยผ้าแพรพรรณ มีผู้หามพร้อม
 ด้วยเหล่านางข้าหลวงแห่ล้อมล้อมหน้า หลัง
 เสกขมาเบื้องหน้าในทาง ที่อาหมเ้มก กำหนดไป
 เจ้าหญิงผู้นี้เป็นผู้ที่ ประกอปร ไป ด้วย ความ
 สวยงามยาก ที่ จะ หาใคร เทียบ เทียม เสมอ
 เหมือนได้ ความสวยงามของเธอถึงกล่าว
 คน ไกลเลื่องลือ ระยือข่าว ทั่วไป เป็น การ
 ประหลาดพิศวง อันเพียงจะเทียบได้ ถึงนาง
 เทพธิดาที่หยาบทาลงมากิน ถึงแม้ว่าเธอ
 จะสวยสความดูสักปานไหน ก็หาได้ มีผู้หนึ่ง
 ผู้ใดทรวบตะหนักถึงเจ้าพระพิศวงของเธอ
 ได้ เพราะเธอได้ทรงยศบงควง พระพิศวง
 ด้วยผ้าแพรอันมี ราคา และ ทั้ง เสดียง ที่
 ประทับก็ไ้ฉากด้วยผ้าท่วนมัน ชลย สนิท แล
 งามวิจิตรตระการตา พาให้ปวงพคกที่แล
 เห็นมีความสงสัยสนเท่หัวว่า เจ้าหญิงธิดา
 แห่งราชกระษัตริย์จะมีพระพิศวงทรงโฉมงาม
 ถึงได้ลือกระนั้นจริงสักปานใดหนอ....?

ภาพที่อาหมเ้มกให้แลเห็นประจักษ์แก่กล้อง
 กระจกนั้น กระทำให้ ถึงกับหัวเราะออกมา
 ด้วยความทงตน โดยมัน หมายว่า เจ้า
 หญิงผู้มีรูปโฉมอันงามเลอเลิศ ประกอปรไป
 ด้วยพระบัญญัติแหลมหัศจรรย์ ไม่น่าจะเชลาใน
 การที่ถูกล้อมด้วยพระพิศวงอันมองใส่งามนั้น
 เลย ควรจะต้องเผยแผ่ให้ ปวง พคก นิกร

เห็นว่าความสวย งาม ของ เธอ จะ เลบ เลิก
 เพราลัคนาในโหนด พอเสียดที่ประทับ
 ของเจ้าหญิงผ่านมา อาหมึกก็ลกลายลง
 นิ่งแทบจนพระสุอาภรณ์หัดทั้ง สอง ออกไป
 เบื้องหน้า พลาญแผ่เผยออกไปพร้อมกัน อา
 การ น้อมเศียรลง เคารพ ตาม นิธิ ประ เเพ ณี
 แล้วออกอุทานขอให้ผู้ที่ห้ามเสียดที่ ประทับ
 เจ้าหญิงกระทำกรณียกิจผลทวนด้วยเสียดอัน
 อ่อนหวานพองพอง แต่ผู้ที่ห้ามเสียดของเจ้า
 หญิงหาได้หวั่นขยับ พัง ขอบ ความ ตาม ที่ ไค วัง
 วอน เลบเลบเสียดขำร้างกาย ของ อา
 หมึกที่กำลงัหมอยเคารพ นอบน้อม อยู่ด้วยอา
 การปรามาทหมาย แทนที่อาหมึกจะเสียด
 ใจและแค้นใจ กลับขมหัวเราะด้วยความ
 ว่าเรingersเทิ่ง และกลับทรง กาย ขึ้น นอน
 เกาะอยู่ภายใต้เสียดที่ประทับเจ้าหญิง อย่าง
 มั่นคง และมีใครมีผู้หนึ่งผู้ใดได้รู้สึกลือ
 แลเห็นเลย กระนั้นเป็นเวลาตอนบ่ายอากาศ
 ร้อนพอประมาณเป็นที่สำราญ พระฤทัย ของ
 เจ้าหญิง ถึงกับขบธรรมเนียมเคล็ดลึกลับโย
 อยู่บนเสียดอันนิรมล ผาสุก นั้น เอง พลาญ
 เธอก็แผลพระวรกายบนพระหัตถ์อัน งาม
 สรวมซ้อนด้วยพระอำมรงค์อันมีค่าถึงสามวง
 อาหมึกแลเห็นดังนั้นถึง ถึง กับ งวย งาม เผลอ
 สติ พลันพลาญก็ไค กำหวัเห็นทาง ที่ ชอบ

ที่ชวน ถึงกับขมยวนออกมาได้ ด้วยความ
 ปรีดา ค่อยลงถอยอำมรงค์ออกมา อย่าง
 ระมัดระวังที่สุดที่จะทำได้ เจ้าหญิงหาได้
 รู้พระวรกายไม่ อา - ไชยชัยของโอรสใน
 ครานี้ เพื่อนหาได้ รังรองอยู่ต่อไปได้ ขำเสียด
 เวลาไม่ วิบผละออกจากเสียด ที่ ประทับ
 เจ้าหญิงสาวเท่าเริ่มออกวิ่งไปตามลำเนาโดย
 รวดเร็วราวกับจักรผัน พลันก็บรรล ถึง ยัง
 ที่สำนึก และเล่าเรื่องอันเป็น ขำ ก็ให้มีศรี
 สหายทราบดีครั้นถึงวันถัดทุกประการ

“นั่นแหละสหายที่รักเอ๋ย...! จะ เป็น
 มรรคผลอันใหญ่ยิ่งของเรว ที่มีสุรายาลดกัม
 ล่อคอ และอาหารอันโอชะเสียดบูกันเป็นกั
 ผาสุก” เจ้าสหายกล่าว ออก มา ด้วยเสียด
 อันว่าเรingers “เจ้าทำการดีมาก...เจ้า เกล
 ขำ...ชะ...! ชะ...!! เจ้าได้พบเจ้า
 หญิงด้วยหรือเจ้าว่า?” หยคนึงด้วยความ
 สงสัยสนเท่ห์ พลาญกล่าวสืบไป “อา...
 เจ้าเพื่อนยาก..... ทวิพิศดุลงวารอัน เหลือ
 ที่ระคะเนนั้น...ซ่อนอยู่ในพระราชวัง ของ
 พระเจ้ากาลิโพระราชบิดาของเธอทั้งสิ้น ขอ
 ให้เจ้ารู้สิ...เจ้าเกลอ.... ถ้า เจ้า มี
 โอกาสเข้าไปในพระราชวังได้ เราจะมีมรรค
 ผลลัคนาในโหนด.....?”

“แต่เราไม่สามารถ....” อาหมึก

ตอบอย่างหมดหวัง

“จริง.....ไม่มีใครที่ไหน จะสามารถ
เข้าไปได้ ถ้าแวงพระราชวังหรือที่ สูง ละ
ลิ่วแหงนคอตั้งบ้าน ประศพระราชวัง เล่า ก็
ล้วนแล้วไปช่วยทหารยาม รักษา เหตุ การณ์
ตามเวลา มิได้ ซาก อัน หละ..... จึงว่า
ไว้ว่าหมดหนทางสามารถที่จะเข้าไปได้....”

นามในเรื่อง	นามผู้แต่ง
โจรเมืองแบกตติ (อาหมัด)	ดักลาสแฟร์แบงค์
เจ้าจอมาร (สหาย)	สมรส์ เอ็ดวาร์ดส์
ผู้ทรงศีล	ชาร์ลส์เบลเชอร์
เจ้าหญิง	 ?
นางข้าหลวง	แอนนาเมย์ว็อง
พระเจ้ากาลิ	บรานดอนเฮิร์สท์
เจ้ามองโกเลีย	ไซ-หลิน
เจ้าอินเดียน	โนเบลฮูอนสัน
เจ้าเปอร์เซีย	เชโคมองท์

อาหมัด เข้าไปหา ค้วย อา การ ยืม ย่อง
พลงยกหัตถ์ขึ้นคยให้ล่งหายแล้ว กล่าวว่า
“เกลอ เอ๊ย ถ้าเราไม่ สามารถ กระทำ
ตนเข้าไปในพระราชวังได้ อย่างน้อย เรา
ก็เข้าไปดักภายนอกใกล้ชะนีนะ มาชี... มา
ไปด้วยกัน.....”

“อ้ายเกลอ....เจ้าจะมีการทำอะไรเป็น
พิเศษพิศดาร อีก หรือ ?” อาหมัด ตาม
ต่อไป

“ไม่มีทางใดอีกแล้ว สหาย เอ๊ย...เจ้า
ไม่ได้ ยืนข่าวลือหรือ... ก็ละ... เจ้ามี

หนทาง ก็ ข้าจะ บอกให้ เจ้าหญิง
นั้นถึงกำหนดพระชนม์ชีพจะ ทำ การ อธิเศก
สมรสแล้ว มีเจ้าต่างประเทศที่จะ ขอเป็น
คู่พระบารมีอยู่สามองค์ คือเจ้ามองโกเลีย,
เจ้าอินคัสตาน, เจ้าเปอร์เซีย, ใน สาม
องค์นั้นเจ้าหญิงจะต้องเลือกเป็นคู่ครอง มีองค์
ใดก็องค์หนึ่ง เจ้าใจใหม่...อ้ายเกลอ..

...เนื่องจากประเพณีแห่งประเทศที่พงของเรา
เจ้าจำได้... เจ้าหญิง เธอจะ ต้อง เลือกคู่
เมื่อยามเวลาตอนเช้าวันพรุ่งนี้ เจ้าชายทั้ง
หลายพระทัยอยู่ในเมือง และจะต้องเข้าไป
เฝ้าในตอนเพลเช้า ตามกำหนดพระราช
วังจะตามประทีปโคมไฟ อย่าง พิเศษ ธรรมดา
ดาในคอนค้า ประกอบด้วยเครื่อง มโหรี
บรรเลงอย่างไพเราะและครึกครื้น เรา จึง
ไปเก็บชมเล่นเป็นขวัญตาเด็กก็คิดว่า เธอ
...เจ้าเกลอ...ข้าพวงบอก...เขาลือ กัน
ว่า ที่ตลาดมีผู้วิเศษนำเชือกมาสดดงเป็น
วิทยวิเศษจริง ๆ เราพากันไปชม เล่น เป็น
กำไรเสียก่อนมีดีกว่าหรือ เพื่อนยาก..?”

เป็นอันว่าอาหมัดตกลงตามคำ พุด ของ
สหายที่ได้แนะนำ เถิดเกี้ยวแขนพากันเฑาะ
ออกจากที่พักตรงไปยังตลาดในเมือง จึง
อย่างเจ้าสหายผู้นั้นกล่าว พอถึงมุมสี่แยก
ตลาด ก็ได้พบบายผู้วิเศษซึ่งมาจากภาค

บรรพทิศนั้นอยู่บนพรมผืนน้อยอย่างผาศักดิ์ ล้อมรอบกายมนุษย์ที่ร่ำคาบคอบคอบอย่าง พินิจ พิเคราะห์ถึงอย่างใดก็ วิชากลแห่นกนั้นถึงระ ก็ถึงไค้เคยเห็นมาแล้วแต่กาล ก่อน อาทเม็กหาไ้ ถือเอาเป็นบรรพทิศที่ฐานที่ระ รกจำ เอาไ้ใส่แม่แต่สักน้อยไม่เลย

“แล้วกัน... อ้ายเกลธ... เล่นกล กัน พรหมหรือหรือ... เขี่ยอ้ายเรองกล มัน ก็ โกงกันทั้งนั้น ทำให้คน หลอใจ วิปริตไปด้วยไม่ซอมกลเลย ข้าละบอก ที่ เกี้ยวว่าไม่มี ความซอมพอสักนิด...” อาทเม็กพูดอย่างหมกความพอใจจริง ๆ “เฮ้ย..กู นั้น... มันเล็ยงตรงนั้น... เห็นไหม... นั้น เมื่ไ้ใครคนหนึ่งบอกเอาซามใส่ในเอตม์มาวางไว้ ลากปากของเราแน่นนอน... นั้นเป็นของซอมกับเคยกับคอบของข้า... จะโมย เดิกวะ.... ดีกว่า.... เขาเป็นอะไรของข้าเอง.... อ้ายเกลธ.... ข้าจะเล่นกันไป ควบย เขา มากินเสียให้หวานคอบแรงที่เกี้ยว”

มีพี่เจ้าเพื่อนเกลอลงกล่าวประการใด อาทเม็กรีบเล่นขึ้นกำแพงขึ้นไปด้วยความแคล้วคล่องว่องไว เกี้ยวหายเห็นไม่ไ้ทั่ว เกรงความอาญาจะติดกับคนอื่นอีกขึ้นหนึ่ง ประกอบกับการไม่เชื่อความสามารถของ อาทเม็กใน ครึ่งควบย พอไ้ ที่กลลยหลยหนีกลลย ยัง

ที่พักอาศัยแต่ลำพังผู้เดียว แต่ อาทเม็กหาไ้ได้ลยถึงสหายไม่ ที่ ออกไป ควบย โอภาศความในเอตม์นั้นกินเสีย อย่าง ชั่วถอย คอบ หอย ใช้แต่เท่านั้นพลันก็จับคาบคอบ กู ผู้วิเศษสแกงภูมิวิทยาด้วยเชือกเกรียววิเศษนั้น อย่างพินิจพิเคราะห์เต็มที

ในเวลามิข้ามานาน ผู้วิเศษชำนาญก็ สแกงอินทราแห่งเชือกวิเศษ กล่าวคือ เชือกวิเศษชกหนึ่งซึ่งจวนรวมอยู่กับชกเชือกจวนรวมหลายชกด้วยกัน บน พรม ผืน น้อย ที่ ลากเป็นท่งนั้น ไค้คอบ คลาย ออก ตาม คำสั่งของผู้วิเศษ และปลาย ข้าง หนึ่งไ้ ลอยสูงขึ้นไปทางเล็ยง ประมาณ ลัก ๑ หลา เพียงประกว่ามิดคนมากึง ปลาย เชือก ขึ้นไป ฉนั้น ทั้งนี้กระทำให้อาทเม็กมีความ ประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง ในทันใดนั้นก็ ปรากฏ มีเท็กขาวผิวกำชะ ตรงปลาย เชือก และ กระโถกคลงไปบนพรมเห็นประวัช ชักเงนตา คึงนัยงกระทำไ้ ผู้ที่นั่งล้อมทักนา พากันมีความฉงนสนเท่ห์ใจอย่างยิ่งล้นคอบนา การเอ็ดเกรียวเชซาเนอง จาก การ สแกง เชือกวิเศษทั้งนี้ เป็นเครื่อง สลักใจให้ม่ เจ้าของบ้านมีความ ประหลาดใจ จึง ออก มาจากห้องสู่ยั้งเล็ยงนอก ยังมีท่งที่ระกูลงไปยังถนนหลวงว่าะมีการพิศการสัก ปาน

โหม ก็เหลือบไปเห็นอาหมึกกำลังนั่งอยู่
 ปลายเตียงนั้น และข้าหมึกในยาม
 หมดไปเสีย เกล็ดยง เกลดฯ กระทำให้แม่
 เจ้าของบ้านมีความไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง จึง
 ครองไปขี้อาหมึกกระซอกโดยแรง เพื่อ
 เป็นการทำให้โทษในการที่อาหมึกล่วงล้ำเข้ามา
 อยู่บนเตียงโดยไม่ได้รับอนุญาต และใคร่
 จะคอยพาดพิงด้วยฝีมือเป็นการคอยแทนให้แสน
 สัม กับ คำแห่งเนื้อ คัม เป็น อีก กระทง ทน
 เคะระหัด...อาหมึกเป็นคน เคะระหัด มาก
 เห็นแม่เจ้าของบ้านเป็นคนใหญ่โตล้ำ สัน พอ
 ทุกระบ้อมให้ ถึงกับค้างเกล็ดองไก่ จึงเหลียว
 ข้างแลขวาวหาช่องทาง หนีให้ ซอย ที่ พอ
 แม่เจ้าของบ้าน จะ เจอ มือ ประเคนให้ สัม รัก
 อาหมึกได้ทำที่กระ โทกลงไปยังหมู่คนที่ชุม
 นุ่มล้อมการสแกงเชื้อกวิเศษ อยู่ เกษะ
 บุญกระโทกลงไปทัยพวกเหล่านั้น หาไม่
 ก็คง ต้อง ถึงกับใครง รวนนอนหมอยอยู่กั
 ทันั้นเอง เพราะส่วนส่งของเกล็ดยงกับถน
 พอจะทำให้คนที่กระ โทกลงไปคอหักได้ จะ
 เป็นด้วยอาหมึกมีขีวหรือคึกการ ล่วง นำไ
 อย่างใดก็ตาม พอทรงกายขึ้นจากหมู่ คน
 เหล่านั้น ก็เลยลวยชกเชื้อกวิเศษ ของ ผู้
 วิเศษ วังตะเพิกหนีเอาตัว รอกไปโดย เร็ว
 ที่สุดที่จะเร็วไ

ปราศจากภัยระมาถึงคนวังคังหมาย ใน
 ช่วงเวลาสองสามนาทีต่อมา อาหมึกก็ถึง
 ยังกักด้วยอาการอันว่าเรึงยรเวิงใจ ถึง
 กับกระ โทกละเห็นอยู่ตรงหน้า สหาย ที่ หน้า
 คาคันอยู่ด้วยอาการตกประหม่า

“ในคืนวัน นี้นะ...อ้าย เกล็ด แก้ว”
 อาหมึกพูดด้วยเสียงอันกัง “ข้าจะ เล็ดค
 อกเข้าไปในพระราชวังให้จงได้ และ ข้า
 จะเที่ยวทำให้ตลอดทุกที่เกี่ยวกับ จะมีสิ่งอันใด
 ที่ทำให้ข้าแปลกตาแปลกใจบ้าง”

“นี่เจ้าพุดเล่นหรือพูดจริง...เจ้าจะเป็น
 ย้ายเล็ดกระมัง อ้ายเพื่อนยาก” เจ้า
 สหายพุดด้วยความสงสัย “นี่เจ้าหมาย
 ถึงว่า...เจ้าจะขึ้นกำแพงพระราชวังเข้าไป
 กระนั้นหรือ...?”

“ແ່ລະ...เจ้าเกล็ด...” อา
 หมึกหัวเราะอย่างว่าเรึง “ข้าจะขึ้นทาง
 กำแพงนั้นแหละ อ้ายใจ... ดูข้า... นี่ ข้า
 จะโมยเอาเชื้อกวิเศษของเจ้าผู้ วิเศษนั้น มา
 กินเสียอย่างหวานๆ ที่เคียว สาอะไร กับ
 กำแพงที่สูงเท่านี้วะ ค่อยให้ยก เข้มม เทียม
 เมฆมด้วยชัย ข้าจะบอกให้”

จึงร้องว่า....อาหมึกพุดจะทำอะไร
 แล้วก็ทำเรึง ในคืนวันนั้นเองพอ เผลา
 เกือนขึ้น อาหมึกก็ไปถึงยัง กำแพง พระ

ราชวังพร้อมด้วยเชื้อวงศ์เชื้อคนเมือง ทรงเห็น
 กำแพงที่อาหมื่นกษัตริย์นั้นเป็นที สงัด เงียบ
 ปราศจากผู้คนใคร่พลผ่านไปมา อาหมื่น
 ก็ ใช้ปลายเชือกผู้นั้นเองเหวี่ยงขวางขึ้น
 ไปติดกับกำแพงสูงอย่างมั่นคงราว กับ มี คน
 ยึดเหนี่ยวไว้ แล้วก็ โยนคนขึ้นไปด้วยอาการ
 อันแคล่วคล่องว่องไวเวลาเช้ามี นาน เท่าใด
 นัก ในที่สถลอาหมื่นก็เข้าไปถึงห้อง บรรณ
 ของเจ้าหญิง กาลละบั้นเองอาหมื่นก็ ย่าง
 เทาถึงยังที่เก็บขุมทรัพย์อันมีค่าแล้ว.....!

เจ้าหญิงบรรณพลย์อยู่ในพระที่ นาง
 ข้าหลวงตัวเอกอยู่ในห้องเล็กข้างห้อง บรรณ
 เจ้าหญิงบรรณพลย์ สนิช ถึง กับ ทรง นิมนต์
 และละเมอเพื่อตรัสถึงห้องบรรณ อา
 หมื่นก็ลอบเข้าไปถึงข้างพระที่ ก็พอเจ้า
 หญิงละเมอตรัสขึ้น อีก ครั้ง หนึ่ง นาง ข้า
 หลวงตัวเอกก็ ยืนก็ผิดใจ จึงรีบวิ่ง มาท
 พอประสยภาพ อาหมื่นก็ โกรธ เมืองแตกก็ ท
 การ เจ้าหล่อนตกกลิ้งพริ้ง เพชร และ ยืน
 ตัวสั่นอยู่ด้วยความประหม่ากลัว อาหมื่น
 เหลือบกลับไปเห็นเจ้าหล่อนซำๆตกใจ แต่
 ยังกุมสติไว้อยู่เป็นอย่างดี เห็น เล็บ ที่ จะ
 เกิดเหตุการณ์ใหญ่โตขึ้น ก็รีบ ผละ ออก
 หนีไปอย่างไม่คิดแก่ชีวิต หาได้ รู้สึกไม่
 ว่านางข้าหลวงชาวเมืองโกเลี่ยนนั้นมายืนอยู่

นานแล้ว เพียงการที่นางข้าหลวงผู้ใดแล
 เห็นอาหมื่นเพียงชั่วครู่และครั้งเดียวเท่านั้น
 ก็ ถ้าเจ้าหล่อนไปพบเข้าในที่ใดอีก คง
 จำได้ว่าหนีได้เป็นมั่นคง

เมื่ออาหมื่นกลับไปถึงยังที่พัก เจ้า
 สหายคู่ยากก็เริ่มเย้ย หยิ่น ว่า “อย่างไ
 ละ..... ซ้ายเกลอ..... การที่เจ้าเสก
 เข้าไปประพาศเล่นในวังเห็นจะ ถึง แก่ ความ
 พิษแล้วละซี ข้าบอกแล้ว.....ซ้าย
 เพลินยาก.....”

“ไม่ใช่เช่นนั้นหรือ... ซ้ายเกลอเอ๋ย
” อาหมื่นก็ตอบอย่างไฉน “แน่...
 ข้าจะบอกให้ ข้าปลื้มใจมาก เพราะข้า
 ได้เห็นพระพักตร์อัน งาม ล่อลึง ผ่อง ของ เจ้า
 หญิงซึ่งกำลังบรรณพลย์อยู่แล้วละเว้ย
 ไม่มีใครในมนษย์โลกนี้จะ เสมอ เหมื่อน ข้า
 แน่.... เจ้าเพื่อนข้า.... เรืองทศา ต้อง แว
 กลีบอดทนออกพระราชวังคืนนี้แน่อย่างเถอะ ไม่
 ต้องพูดถึง แต่ข้าจะกลับไปอีก
 กลับไปแน่.... และ เมื่อข้า กลับเข้าไปใน
 พระราชวัง ก็เข้าไปอย่าง เป็นโจร ที่เดียว
 ขอให้เจ้าทำคำพูดของข้าไว้ให้ดังก็ ”

“สาธุ.... ซ้าย เกลอ.....” เจ้า
 สหายร้องขึ้นอย่างเสียไม่ได้ “เจ้ามันข้า
 หลงพระวรกัณเฑาะแล้ว เข้าใจไหมละ?”

“ที่เจ้าพูดว่าข้าหลวงรักนั้นเป็นการจริงที่
เดียว ข้าพเพนยากข้า” อาหเม็คพูด
อย่างพากพุมใจจริง ๆ

ในเพลาคอนเจ้าวันรุ่งขึ้น มีผู้ประจำ
ชนพลเมืองพากันไปคอยอยู่ตาม ถนน หลวง
เป็นอันมาก เพื่อจะรอชมบุญ ของ เจ้าชาย
ต่างประเทศทั้งสามองค์ที่จะ เข้าไป เฝ้า แดน
ขอรับคำวินิจฉัยของเจ้าหญิง ว่าใครจะ ค่ะ
ควรที่จะอภิเษกสมรสด้วย การครั้งนี้เป็น
การใหญ่โตพาให้ฝูงชนเมืองแบกคัตคน เด่น
มิใช่เล็กน้อย ครั้นได้เวลา พวก เจ้าชาย
ต่างประเทศเสด็จตามทางหลวงสู่ยัง พระราช
วัง เจ้าชายมองโกเลียประทับมาใน เสด็จ
เก่งมีคนหามรวมบิสิยคนเสด็จมาก่อน พร้อม
ด้วยมหาดเล็กเฝ้าตามเสด็จ อย่าง สพรัง พร
ถึงร้อยคนเศษ ล้วนแล้วแต่ถือแพนหางนก
ยูงเป็นเกียรติยศทั้งสิ้น ต่อมาก็คือเจ้าชาย
เปอร์เซียแห่งพระองค์กงงาม สม กับ พระสิ
วังอันพิและเคย์คำ ทรงพาควีนน้อย เป็น
พาหนะ แห่ห้อมด้วยมหาดเล็กเด็กชายแต่ง
กายสว่างามยิ่ง เฝ้ารอเป็นระยะ กัน นำ
ฟังชม ต่อมาอีกก็คือเจ้าอินคุสตาน แห่ง
พระวรกายงามเลิศประทิพย์ มา บน ญะญางค์
กษัตริย์ชาติแห่งบูรพาทิศ พวกมหาดเล็ก
กรมวังประมาณห้าสิบคนขึ้นข้าง อีก ห้า เชือก

ตามเสด็จมาเป็นพระเกียรติยศ ประชา ชน
พลเมืองต่างพากันชมบุญ เจ้า ชาย ผู้ นั้น มาก
โดยได้แลเห็นเครื่องเพชรพลอย ประดับ ประ
คาล้วนแล้วไปด้วยของอัน มี ค่า ครอบ ทั้ง พระ
องค์ ในที่สุดเจ้า ชาย ทั้ง สาม ก็ ได้ เสด็จ
ผ่านเข้าไปในประตูพระราชวัง พอเสด็จเข้า
ประตูชั้นใน ก็ได้เห็นรถทรง ของ เจ้าชาย
แห่งสัตตประเทศอยู่ก่อนแล้ว แต่เจ้าชาย
ทั้งสามองค์นั้นหาได้หยุดประทับสักทาทายอย่าง
หนึ่งอย่างไรไม่ คง เสด็จ ดำเนิน เลยไป
เจ้าชายแห่งสัตตประเทศผู้นี้จะเป็นใครก็ตาม
กระทำให้เป็นที่น่าแปลกใจให้แก่พลเมืองทั่วไป
เพราะไม่ได้ยินข่าวคราวมาแต่ก่อน เลย แม้
แต่สักน้อย

เจ้าชายแห่งสัตต ประเทศ หาได้ ไม่ พระ
ทัยในผู้หนึ่งผู้ใดไม่ คงทรงชัย มา พระ ที่
นั่งเข้าสู่ประตูพระราชวังด้วยพระอาการอันว่า
เร่งบรรเทิงสู่ขออย่างยิ่งนัก

เจ้าชายทั้งสี่พระองค์ได้ถูกนำไปยืน เข้า
แถวอยู่ในพลับพลาแห่งหนึ่ง รอคอยเสด็จ
เจ้าหญิงจะออกมาเลือก คู่ อยู่ยี่สิบคน เป็น พระ
สวามีที่เพียงพอพระทัย มีจำนวนเจ้าหญิง
ก็เสด็จออกมายังพลับพลาอันด้วยพระอาการ
กระดากอาย พอเสด็จ ผ่าน เจ้าชาย แห่ง
สัตตประเทศมา เจ้าชายได้ทวงพระสวรส

รียอย่างน่าชื่นพระทัย เจ้าหญิงเสด็จผ่าน ได้ยินพระนามของท่านเลย ฮะ.....ฮะ.
 ทศพระเนตรเจ้าชายทก ๆ พระองค์ ทรงแปลกมากก็เกี้ยว.....”
 เห็นว่าเจ้ามอญโกเลี่ยนนี้มีพระพักตร์ค่อนข้าง ในลำคันทันเอง นางข้าหลวง ทัวเอก
 จะร้ายมาก เจ้าอินเคียนออกจะมีพระชัณ ชาวมอญโกเลี่ยนของเจ้าหญิงก็ตรงมายืนข้าง
 ษาแก่เกินควรไปสักหน่อย เจ้าเปอร์เซีย เคียงกันกับเจ้าชายมอญโกเลี่ยน พลังกระ
 ก็ออกจะหยาบคายไม่น่าจะพอพระทัย แต่ ชิบชุลล้วยเสียงแผ่วเบาว่า ผู้นี้มีใจเจ้าชาย
 ส่วนเจ้าชายแห่งลัคคประเทศนั้นเล่า เธอ หรือกระเจ้าข้า..... เป็นคนขึ้นคำซึ่งมี
 ออกจะดูพระทัยอยู่ และไม่เคยมี่ ความ ฉายว่าอะไรเมืองแยกก็กันเอง เมื่อคืนคน
 พิศวาสใครยิ่งไปกว่าเจ้าชายผู้นี้เลย พระ ผู้นี้ได้ลอบเข้าไปในพระราชวัง หม่อมฉัน
 เจ้ากาลีปมีเป็นพระบิดาได้ตรัสขอร้องให้พระ ได้แลเห็น แล้วแต่จะโปรดเด็กพระเจ้าข้า..”
 บิดาเลือกเจ้าชายเหล่านั้นคนใดคนหนึ่ง เป็น เมื่อความเป็นจริงเห็นความเป็นจริงไม่พัน
 ค่อยปฏิเสธสมรสด้วยพอพระทัย ทั้งนั้นเจ้า คำนึงแล้ว เป็นโอกาสดีของเจ้ามอญโกเลี่ยน
 หญิงเธอ ก็ได้ยิน พระหัตถ์ไป สำนัดกับ เจ้า ก็เริ่มประกาศความจริง จึงเกิดเป็นการ
 ชายแห่งลัคคประเทศ และทูลต่อพระบิดา เอ็กเกริกใหญ่โต อาหมึกซึ่งปลอมเป็น
 ว่า “หม่อมฉันขอเลือกเจ้าชายผู้นี้ ละ เจ้าชายนั้นเห็นมีได้การกรับกระทำคนหนึ่ ผ่า
 พระเจ้าข้า.....” อินทรายไปอย่างมีได้ คึกแก่วิด

เมื่อความมิใช่โดยปกติไป เป็น ของ ผู้นั้น ถึงแม้ว่าเจ้าหญิงจะทรงทราบว่าอาหมึก
 ดังกับกระทำให้ตนถึงแล้วซึ่ง ความ พ่าย แพ เป็นโจรเมืองแยกก็คึกคัก แต่เธอ ก็ทำได้
 พินาศในครั้ง นั้น เจ้ามอญโกเลี่ยน ทรง กริ้ว ใฝ่พระทัยในศักดิ์สัญญาณนั้นไม่ เพราะ
 และขยายให้ ถึงที่ลัคคกนั้นในวาระนั้น จึง ได้ ถึงแล้วซึ่งความพิทวาสอย่างลึกซึ้ง
 ตรัสถามอย่างมีเสดในว่า “นั่นแทน... กาละวัน หนึ่ง อาหมึกได้ลอบ เข้าไปใน
 ท่านหรือคือเจ้าชายแห่งลัคค ประเทศ? พระราชวังอีก ได้พบกัยเจ้าหญิงจนเลื่อง
 ท่านเคยมีพระนามหรือมีใครคนไหนในสำนัก คำว่าพระอุทธยาน เมื่อใดนั่งลง เคียง องค์
 ไกได้เคยรักท่านบ้าง....? แผลงมาก เจ้าหญิงแล้ว จึงทูลถามด้วยเสียงอันอ่อน
 ที่เกียวกัยเจ้าชายทั้งหลายเหล่านั้นหาได้เคย หวานว่า “ข้าแต่หม่อมฉันได้ครึกแล้วว่า

สุกที่ระเบียงย้ายความ รัก อัน เกิดขึ้นใน คอง หม่อมฉันได้เห็นและได้พบจากยี่ห้อ ให้
 ททัย ให้พ่ายพันไปจากเธอที่ เป็น พระธิดา รู้สึกว่าสิ่งใดในโลกนี้ไม่มีเสมอเหมือนอย่าง
 ของพระราชากระษัตริย์ เพียงประหนึ่ง ว่า แน่วแน่ และไม่หวังเลยว่า การได้ สูง จน
 ไม่สูงให้เกินศักดิ์อันพึ่งหาค่ามิได้ แต่อย่าง เกินศักดิ์ อาจ จะ เป็นการ สม กัง ปอง หมายถึง
 ไรก็ตามหม่อมฉันมาคร่ำครวญว่า เธอคง จะ หม่อมฉันขอสารภาพว่า หม่อมฉัน หาใช่
 พอพระทัยในหม่อมฉันบ้างไม่มากนักหือ เมื่อ เป็นเจ้าไม่ หม่อมฉันเป็นแต่เพียงโจรตาม

ท้องถนนรรมคา ซึ่งได้ ประสพ เธอ เป็น สุกหม่อมฉันขออำลาเธอไปยัง ภาค พัน แผ่น
 เจ้าหญิง และยอมมอบชีวิตจิตใจให้แก่ คันทักไกลแสนไกล จนกว่าจะมี หนทาง ที่
 เธอผู้เก็บความประสาธนา พระผู้มี พระ เราทั้งสองจะได้เป็นคู่ครองกัน ใจ.....
 ภาคเจ้าพระองค์ย่อมรู้อยู่อย่าง ที่ๆ แล้วว่า เธอเป็นผู้ สุก สวาท ของ หม่อมฉัน ผู้ยากไร้
 หม่อมฉันหลงสุมักคิดเธอเพียงไร หม่อม หม่อมฉันขอประทานทูลลาไปก่อนแล้ว
 ฉันจำเป็นที่จะต้องขอภัยโทษในการที่ได้ล่วง อาหมึกกระโปกลงจากเมล็ดยังสู่ยังภาค
 เกินๆ ไปเพราะความมืดใหญ่ใส่สูง ในที่ พันปดพันเมืองค่า เมื่อได้ไว้ข้าลย ลา แล้ว

ก็รีบวิ่งผ่านลำเนาอุทยานลับกายไป ใน
ชั่วเวลาเพียงหนึ่งวินาทีเท่านั้น ม่านแห่ง
ห้องที่ประทับภายใน ก็ เผย ออก มี ทหาร
ยามเฝ้าหน้าพระตำหนักและพวกเจ้าชาย
ทั้งสามพระองค์เข้ามาบังเอิญนั้น

พระเจ้ากาลิยทรง พระพิโรธ มาก ใน
การที่อาหม่เกิดได้หนีล่วงหน้าไปก่อนแล้ว ถ้า
มิฉะนั้นคงได้ ถึงการประหารชีวิตอย่าง
ใหญ่หลวงเป็นมั่นคง เนื่องด้วยการ ยุย
ยส่งเสริมของเจ้าชายทั้งสามองค์นั่นเอง เมื่อ
เป็นเช่นนี้พระเจ้ากาลิยจึงทรงดำริเห็นความ
จำเป็นที่จะต้องให้พระธิดาเลือก เจ้าชาย องค์
ใดองค์หนึ่งเป็นพระสวามี ก็ เหมือน พระ
ธิดาจะทรงทราบในพระทัย ขอ พระธิดาได้ ค
ก่อนที่จะรู้ตัวว่าประการใด เธอก็ยกพระหัตถ์
ขึ้นประสาธน์ขอให้บรรดาผู้ช่วยฟังใน ข้อ ที่
เธอยะทรงปริยายเสียไป

“ข้าแต่พระบิดาผู้ปกครอง ลูก น้อย
หม่อมฉันขอ ยิน ยอม เลือก เจ้าชาย ทั้ง สาม
องค์ตามพระราชประสงค์ของพระบิดา”

“เจ้าหมายความว่าอะไร ?” พระเจ้า
กาลิยตรัสถาม

การ ทั้ง นี้ เจ้าหญิง ทรง ทราบ ความ มุ่ง
หมายของเธอก็ เธอหมายเพียง แต่ จะ ให้
บิณฑบาตต่อไปเท่านั้น เธอได้ ทรง หวัง

มันอย่างแน่วแน่แล้วว่า อย่างไร เสีย ก็ ที่
คนรักของเธอคงจะกลับมาหาเธออีก เป็น มั่น
คงในเวลาไม่นานเท่าใดนัก ที่จะไม่ กลับ
คืนหลังนั้นอย่าได้ พึงหมายเลย นอกจาก
ชีวิตจะหาไม่เท่านั้น ในที่สุดเธอก็ได้ ทุล
กัศยทเสียแล้ว

“หม่อมฉันอยากจะได้ใคร่ทูลลงกว่า เจ้า
ชาย องค์ ไหน จะ มี ความ สามารถ ใหญ่ ยี่
ยง ได้เท่าที่สามารถที่สุด หม่อมฉันยอม
เลือกเป็นคู่อภิเษกสมรสทันที ฉันขอเชิญ
เสด็จแยกทางกันไปยังภาคพื้นภูมิ ประเทศ ที่
ไกลที่สุด และแสวงหาของอันมีค่ามาเป็น
กำนัลแก่หม่อมฉันในระหว่างเวลา เจ็ด เดือน
ถ้าท่าน ผู้ใด ได้ ของ อัน มี ค่า ที่ สูง มา แล้ว
หม่อมฉันจะยอมมอบหญิงเป็น ข้า ยา ทวีธา
ทั้งหมาย ขอ ให้ ท่าน ทั้ง สาม จง พยายาม
กระทำ ตาม ดัง หม่อม ฉัน ได้ ขอร้อง มา ณ
เทอญ”

เมื่อเจ้าหญิงได้ตรัสดังนี้ เจ้า ชาย ต่าง
ก็เข้าพระทัย ว่า เป็นการ ยุติธรรม เสมอ
หน้าเพียงพอถึง จึงได้ ยอม ยกลง พระหัตถ์
ตกลงด้วยความโสมนัส แต่เจ้า มงโก
เล็ยเป็นผู้มีความลึกลับคมใน เมื่อตั้งพระ
ทัยอย่างไรแล้วก็ต้องทำจริง ทรงครุ่นอยู่แต่
เพียงว่าจะครองราชสมบัติ แห่ง นคร แดง กี่

และเจ้าหญิงเป็นข้อใหญ่ เมื่อณักรระหับม
ในพระทัยว่า อาจะมีหวังดีกว่าผู้อื่นแล้ว
ก็ชวนบรรดาคนหากเล็กเด็กชายกลับสู่บ้าน
เมืองด้วยภาระการพนันของ อาหเม็ค
เป็นที่ตั้งแห่ง ชัฟ อันไร คำ ก่อนที่จะทำ
ประการใดเสียไป ได้ช่วยตรงไปยัง พระวิหาร
ที่อาศัยของพระผู้ทรงคิด เพื่อรับคำปรึกษา
เป็นมงคลไชย อาหเม็คได้แจ้งความตาม
เงื่อนไขให้พระผู้ทรงคิดทราบตลอด ถ้วน
ทุกประการ

“คุณครูเจ้าเอ๊ย.....ถ้าเจ้ากระทำ
เป็นคนมีน้ำใจอ่อนน้อมเคารพ” พระผู้ทรง
คิดเริ่มให้โอวาท “เจ้าจะได้รับมรดก
รางวัลเป็นส่วนของตัวเองอย่างงาม”

“ข้าแต่พระทรงคิดเจ้าข้า.....จะให้
ข้าเจ้าทำประการใด อาหเม็คพูดด้วยน้ำ
เสียงคร่ำครวญ ข้าเจ้าก็เป็นแค่เพียงคน
อนาถา เป็นไรไร้ที่พึ่งพาอาศัย และ
ผู้ที่มีศักดิ์เป็นเจ้านั้น จึงจะได้กระทำ
การอันใดสมควรกับเชื้อผู้ซึ่งข้าเจ้ารักอย่าง
ชีวิตจิตใจ ทำประการใดก็ได้แล้ว พระเจ้า
ข้า.....”

“เจ้าจงฟังคำของข้า” พระผู้ทรงคิด
กล่าวแนะนำ “เจ้าจงไปทางไกล
เสียก่อนกระทำตนให้เป็นผู้ที่ยังควรเทียม

เสมอเจ้าชายกลับมาอีกเถิด เจ้าจงฟัง
ให้ดี.....ข้าได้พิจารณาทราบชัดด้วยสาย
ตาของเจ้าแล้วว่าเจ้าเป็นคนดีพอ เจ้าเป็น
ข้าทาสของพระผู้มีพระภาคเจ้าที่ควรทรงพระ
เมตตาอย่างยิ่ง ข้าจะช่วยให้เจ้าสมดัง
มโนหามาย จงเฝ้าทางออกจากเมืองนี้เป็น
เวลาสามวันจนถึงเช้ารุ่งซึ่งออกมาไปด้วยพระรถ
พฤตยาวิเศษทั้งสี่คน จงไปให้สุดปลาย
พบคนไม่คนหนึ่งปลายทางคามวัดเจ้าจะเข้า
ไปใกล้จะต้องฆ่าอันตราย ด้วยใจอันกล้า
แข็งและเต็มไปด้วยความรักอันบริสุทธิ์ คง
ไม่มีสิ่งอันใดที่จะทำอันตรายแก่เจ้าให้ถึง
แก่ความพินาศได้ จงรีบไปเสีย แต่ในบั
นัเถิด ข้าจะขอพรประสาทแก่เจ้าในกาล
ข้างหน้าด้วย”

อาหเม็คเคารพอาตมาแล้ว ก็เริ่มเฝ้าทาง
จากนครทันที คงหทัยเต็มไปด้วยความ
มุ่งหวังดังใจที่จะครองเจ้าหญิงเป็นภริยาด้วย
ความจงรักภักดีอันบริสุทธิ์

มรรคผลต่าง ๆ ได้ปรากฏแก่เจ้าชายทั้ง
สามองค์ กล่าวคือเจ้าชายเปอร์เซียได้ครอบ
ครองฉนวนวิชัย เป็นพระราชา กระษัตริย์แห่ง
ชาวประเทศเปอร์เซียทั้งปวง พระทัยมุ่ง
หมายแต่สิ่งที่มีค่าที่สุดในโลก ซึ่งคงจะ
ตกอยู่ในขอบเขตอำนาจของพระองค์เอง เป็น

มันคง ^{จึง} ไ้ ^{ให้} ้วย ^{สย} เสาะ ^{แสวง} หา ^{มา} จ ^น
ถึง ^{ตลาด} แห่ง ^{หนึ่ง} และ ^{ไ้} พ ^ย ของ ^{วิ} เค ^ษ มี
ค่า ^{มาก} ที่ ^{สุ} ก ^{ใน} โ ^{ลก} ^{สิ่ง} นั้น ^{คือ} พ ^ร ม ^{วิ} เค ^ษ
อา ^{บิ} น ^ล อย ^{ไ้} ก ^{ึง} ป ^ร าว ^ร ณะ ^า เป ^น ของ ^{เก} ่า ^ห ล ^{าย}
แผ่น ^{ดิน} มา ^{แล้ว} เมื่อ ^{ไ้} ข ^อ ของ ^{วิ} เค ^ษ ^{นั้น} เป ^น ที่
พ ^อ พ ^{ระ} ห ^ฤ ทย ^{แล้ว} ร ^อ อยู่ ^ณ เก ^อ น ^ท ำ ^ห ำ ^ง ำ ^ก ัก
เ ^ร ีย ^ม การ ^เ ิ ^ว ำ ^ง ^{สู่} น ^{คร} แ ^ก ก ^{ัก}

ฝ่าย ^{เจ้า} ชาย ^{อิน} ก ^{ุส} ต ^{าน} ^{ก็} ไ้ ^{เส} ว ^ร าช ^{สม} บ ^{ัค}
ส ^ม บ ^{ัค} เป ^น ก ^ร ม ^น ั ^ค รั ^ย ^{แห่ง} ช ^าว ^ช ี ^น ^ค ^{ทั้ง} ป ^{วง}
เส ^ก ^{ไ้} ^{ไ้} ^{ไป} ^{ยัง} ^{พระ} วิ ^ห าร ^{ที่} ^{ทั้ง} ^{พระ} ร ^{ูป} ^{ของ} ^{พระ} ส ^{ัม}
มา ^ส น ^พ ุ ^ท ะ ^{เจ้า} ^{ซึ่ง} ^ท วั ^ง ^{พระ} อ ^ภ ิ ^น ^ห าร ^{ยิ่ง} ^{ไ้} ^{ใหญ่}
ใน ^โ ก ^ง ^{ไ้} ^ข ้อ ^{ประ} ะ ^ท าน ^{พระ} เ ^น ตรี ^{อัน} เป ^น
แก่ ^ว [ิ] ^{วิ} ^{เค} ^ษ ^{อา} ^{จะ} ^{คุ} ^{รี} ^ก [ิ] ^{การ} ^{ต่าง} ^ๆ ^{ตาม} ^ป วั ^ร วั ^ธ
นา ^{ทุก} ^{ประการ}

“ ^{สิ่ง} ^{นี้} ^{แหละ} ” ^{เจ้า} ชาย ^ท วั ^ง ^{พระ}
คำ ^ว [ิ] ^ห [ี] “ ^{เป} ^น ^{สิ่ง} ^{ที่} ^{มี} ^{มูล} ^{ค่า} ^{กว่า} ^{สิ่ง} ^{ใด} ^{สิ่ง} ^{อื่น}
ใน ^โ ก ^ง ^{ที่} ^{จะ} ^ท วั ^ง ^{ราช} ^ช ัก ^{ถึง} ^ก [ิ] ^{การ} ^{ใน} ^ท วั ^ง ^{ทาง}
ค ^{ึง} ^{หลาย} ^พ ัน ^{ไม้} ^ส ^{เรา} ^{ก็} ^{จะ} ^{ไ้} ^{มี} ^{ไช} ^ย ^{แก่} ^ป วั ^ง
ก ^ร ^ม ^น ั ^ค รั ^ย ^ท ุ ^ย ^น ^ม ือ ^{เข้า} ^{มา} ^{ประ} ะ ^{ชน} ^{ชน} ^{แข่ง} ^{ฉัน}
เจ้า ^{หญิง} ^{ผู้} ^{งาม} ^{เลิศ} และ ^{อิ} ^ศ ^{รี} ^ย ^{ราช} ^{สม} บ ^{ัค}
แ [่] ^ท วั ^ง ^น ^{คร} ^แ ^ก ^ก ^{ัก} ^{จะ} ^{ไป} ^ด ^ก ^อ ^ย ^{ใน} ^เ ^จ ^{อม} ^ห ัก ^ถ ^{ผู้}
อื่น ^{ไ้} ^{ไ้} ^เ ^น ^{แล้ว} ”

เมื่อ ^{ไ้} ^{สิ่ง} ^{เป} ^น ^{ที่} ^พ ุ ^ท ^{พระ} ^ท ุ ^ย ^{ทั้ง} ^{นั้น} ^{แล้ว} ^{คว} ^ร ^ย
กำ ^{หนด} ^{เก} ^อ ^น ^{ที่} ^{สาม} ^{เจ้า} ^{ชาย} ^{แห่ง} ^{อิน} ^ก ^{ุส} ^ต ^{าน}
ก็ ^ร [ี] ^ม ^ย ^ก ^{ไ้} ^พ ุ ^ท ^ล ^ม ^{่ง} ^ท วั ^ง ^{ไป} ^{ยัง} ^น ^{คร} ^แ ^ก ^ก ^{ัก}

ที่ ^{เค} ^{ีย} ^ว

เจ้า ^{ชาย} ^ม อง ^{โก} ^{เล} ^{ีย} ^{ไ้} ^{เส} ^ว ^ร ^{าช} ^{สม} บ ^{ัค}
เป ^น ^ก ^ร ^ม ^น ั ^ค รั ^ย ^{ราช} ^{พา} ^{พร} ^ร ^ค ^พ วั ^ก ^ม ^ห ^{าค}
เล ^{็ก} ^{เก} ^{็ก} ^{ชา} ^เ [ิ] ^ว ^ำ ^ง ^{ผ่าน} ^{ภา} ^ค ^{กุ} ^เ ^า ^ห ^ล ^ง ^{ไป} ^{ยัง}
คา ^{เอ} ^ย ^{แสง} ^{หา} ^{ของ} ^{ที่} ^{มี} ^{ค่า} ^{ที่} ^{สุ} ^ก ^{ใน} ^โ ก ^ง
น ^{ไ้} ^เ [ิ] ^ส ^ล ^แ ^ย ^{เป} ^ล ^อ ^{วิ} ^{เค} ^ษ ^{อา} ^{จะ} ^{ทำ} ^ย [ุ] ^ค ^ค ^ล ^{ที่}
ม ^ร ^ณ ^ก ^ร ^ม ^{แล้ว} ^{กลับ} ^ค [ิ] ^น ^{ชี} ^{วิ} ^ต ^{มา} ^{ไ้} ^{ใน} ^บ ั ^ค ^ค ^ล
ใน ^เ ^ก ^อ ^น ^{ที่} ^ส ^{ี่} ^{เจ้า} ^{ชาย} ^พ ุ ^ท ^ร ^ม ^ก [ั] ^ว ^ย ^{วิ} ^ว ^{าร} ^{ก็} ^อ ^อ ^ก
เ [ิ] ^ว ^ำ ^ง ^{ย้าย} ^{หน} ^ำ ^{สู่} ^{ยัง} ^น ^{คร} ^แ ^ก ^ก ^{ัก}

สำหรับ ^{ไ้} ^เ ^ม ^{อง} ^แ ^ก ^ก ^{ัก} ^{ก็} ^ค ^อ ^ง ^เ ^า ^{อื่น} ^ท วั ^ง ^ย
ไป ^เ ^ม ^{อง} ^{โก} ^{เล} ^{ีย} ^{เหมือน} ^{กัน} ^{ใน} ^{ที่} ^{สุ} ^ก ^{ก็} ^{ไ้} ^พ ^ย
ย ^ำ ^ช ^ว ^{ซึ่ง} ^เ ^ก ^ม ^{ไป} ^ด ^ว ^ย ^{ไม้} ^{วิ} ^{เค} ^ษ ^{มี} ^{ข้าว} ^เ ^า
ก ^{ัน} ^{ถึง} ^เ ^ว ^เ ^ย ^{ยาม} ^ท วั ^ง ^ย ^{ัน} ^{แล้ว} ^{ไป} ^ด ^ว ^ย ^{การ}
ล ^{่อ} ^แ ^{หล} ^ม ^{ต่อ} ^{อัน} ^ท วั ^ง ^{ทั้ง} ^{นั้น} ^{ไม่} ^{มี} ^{ใคร} ^{กล} ^ำ
เ [ิ] ^ว ^ำ ^ง ^{ผ่าน} ^{เข้า} ^{ไป} ^{ใน} ^เ ^ว ^ล ^า ^{ค่า} ^ค [ิ] ^น ^{เลย} ^{ถึง} ^{แม้}
ว ^ำ ^{จะ} ^{ไ้} ^ว ^ย ^{ข้าว} ^ม ^ท วั ^ง ^ย ^{ัน} ^{ก็} ^ก ^ล ^ำ ^ว ^{ัน} ^{ก็} ^{คือ} ^{อา} ^ห ^{เม} ^{็ด}
ก [ั] ^ย ^{ัง} ^{ไ้} ^{หา} ^ญ ^เ ^า ^{อัน} ^ท วั ^ง ^ย ^{เข้า} ^{ไป} ^{โดย} ^{มิ} ^{ไ้} ^ย ^อ ^ท ^อ
ทั้ง ^{นั้น} ^{ก็} ^ด ^ว ^ย ^{ความ} ^ม ^{ั่น} ^{ใจ} ^{และ} ^{ความ} ^ร ^{ัก} ^{อัน}
บ [ิ] ^ร [ิ] ^{สุ} ^ก ^{อัน} ^เ ^น ^{เอง} — ^{สิ่ง} ^{ที่} ^{อา} ^ห ^{เม} ^{็ด} ^{ไ้} ^{ประ} ^ส ^ย ^{ก็} ^{คือ}
แ ^น ^ว ^ล ^ำ ^เ ^า ^{ไม่} ^ล ^{้วน} ^{แต่} ^{เป} ^น ^ถ [ี] ^ส ^{าง} ^{เป} ^น ^{ที่} ^{นำ}
ประ ^ท วั ^ง ^พ วั ^ง ^น ^เ ^ก ^ร ^อ ^ย ^ำ ^ง ^{ยัง} ^ล ^น ^{ใน} ^{ที่} ^{สุ} ^ก ^{ก็} ^{มา} ^{ถึง}
ย ^{ัง} ^ย ^ล ^{าย} ^{เซ} ^ว ^ร ^บ ^ำ ^{สูง} ^{คน} ^เ ^น ^เ ^ก ^น ^น ^{ไ้} ^ก ^ล ^ย
กล ^{าย} ^{เป} ^น ^ช ^า ^ย ^ช ^ว ^ร [ู] ^ป ^ร ^ำ ^ง ^{หน้า} ^{ตา} ^{นำ} ^ก ^ล ^ว
ประ ^จ ^{ัก} ^ย ^แ ^ก ^ค ^ล ^{อง} ^จ ^{ัก} ^ย ^{ชาย} ^ช ^ว ^ร ^ำ ^{นั้น} ^{มิ} ^{ไ้}
พ [ุ] ^ท ^{ว่า} ^{การ} ^เ ^{ไ้} ^{เป} ^น ^แ [่] ^ก ^เ ^น ^แ ^{่น} ^แ ^{่น} ^แ ^{่น} ^{ทุก} ^ๆ

จะไปยังถ้ำอรรคน้ำที่กบมี้อ อาหเม็คเอง เมื่อ
อาหเม็คได้รัยมาแล้ว ชายชราผู้นั้นก็กลับ
กลายเป็นคนไม้ไป ทั้งนั้นกระทำให้อาหเม็ค
โง่โง่หาญรู้สึกละพริ้วพรัน ประหวัน เกรง ขาม
มิใช่น้อยเลย

การเคิรทางของอาหเม็คต้องผ่านข้าฝ้า
คงต่อไปอีกด้วยความกล้าหาญ ซาญไซม มี
ไคโยท้อ ครองไปสู่ยังถ้ำอรรคน้ำ ตาม ที่ไค
มุ่งหมายไว้ โดยหวัง จะไคไค รัย ความ
สำเร็จฝ่ายเดียว อาหเม็คไปถึงถ้ำได้เข้าไป
ด้วยเปลวเพลิงอันแรงกล้า ด้วยความมุ่ง
หมายใจอันดี อาหเม็คก็ฝ่าเปลวเพลิงเข้า
ไปโดยปราศจากการข้อท้อดอยหลัง อาจ
จะกล่าวได้ ว่าไม่มี คน หนึ่ง คนใดในโลก จะ
สามารถผ่านอันตรายทั้งนี้ไคได้เลย พอ อา
หเม็คผ่านเข้าไป เพลิงก็แยกออกเป็นทาง
ให้เคิรไปได้ โดยปราศจาก ความ ร้อน รน อา
หเม็คเคิรทางผ่านไปหลายชั่วโมงพิภา จึง
พ้นจากเปลวอรรคน้ำเหล่านั้น สู่ยังห้อง เล็ก
ห้องหนึ่งมีอากาศเย็นกเย็น ในห้องนี้มีเครื่อง
หมายบอกทางดำเนินต่อไป อาหเม็คกระทำ
ตามน้ำไม้ไคที่ทอดยอนถึงถ้ำ มังกร ควมที่
มาเป็นสัตว์ร้ายเจ้า สำนกนั้น อาหเม็ค
ต้องกระทำการต่อสู้กับมังกรควมหาญ จน
พิฆาฏมันถึงแก่ความพิฆาตแห่งชีวิต เป็น

อันว่าเครื่องกักขวางในชั้นนี้ไค พ่าย แพ้ด้วย
น้ำใจอันหาญกล้ามันคงนั้นเอง ด้วยความ
วิริยหวังความสำเร็จอันพึง จะไค ใน เบื้อง นำ
อาหเม็คเคิรทาง ต่อไป เป็น เวลา นาน หลาย
เดือน ก็หาไคพยของ อันมี ค่า อย่างหนึ่ง
อย่างไรไคไม่ บรรลุเข้าเดือนที่เจ็ด อาหเม็ค
รู้สึกละอกรมีความท้อดอยอยู่บ้างไคจะ กลับ
ยังนครแบกคัตอยู่แล้ว แต่ด้วยความมานะ
หวังผลแห่งความสำเร็จนั้นเอง กระทำให้
อาหเม็คคักใจ เคิร ทาง ต่อไป อีก ด้วย ความ
วิบากยากแค้นแสนเข็ญ

การเคิรทางของอาหเม็คไค บรรลุ ถึง ถ้ำ
แห่งล้ากำบัง ถ้ำนี้เป็นห้องใหญ่ล้วนแล้ว
ไปด้วยบริตนะรอบค้ำน และเสาใหญ่ ที่ ตั้ง ยืน
ความแปลกตาแปลกใจ พลัน ปรากฏ แก่ อา
หเม็คมิใช่น้อย ทุกแห่งในห้องนี้งามตระ
การตา ซึ่งอาหเม็คมิไคเคยเห็นสิ่งใดอัน
งดงามไคยิ่งกว่านี้เลย ถึง กับ ยืน หมด
กายชมครอบ ๆ ด้วยความงวยง ใน ลำคัย
อันอาหเม็คไคเหลลยแลไป เห็น หีบ ไม้ หนึ่ง มี
วิคมีเป็นเงางาม ราวกับรัตนอันมีค่าควร
เมือง เมื่อ สิ่ง ประหลาดไค มา ประสย
ประจักษ์ตาคัน อาหเม็คก็มิไค นิ่งรอ ซ้า
รัยก็ลงเขี่ยอันมาถือไว้ ในมือทันที และ
ปรากฏว่าเป็นหีบซึ่งบรรจุ เครื่อง เพ็ชร พลอย

วิเศษหาคำมิได้ หุ้มห่อด้วยผ้ากำบังอย่างมิดชิด ทัศนเองอาทเมืกศรีลังกา ได้ รับมูลค่ารางวัลอื่น สูง สุด แล้วจึง ผูก ขี้ รัตนวิเศษนั้นสพายและเอาผ้ากำบัง พาด กิ๊ แขน รัยออกจากด้านนั้นทันที อาทเมืก หยค ยืน แหวนทางอากาศอากาศเบื้องประจิมทิศ เห็น มีสีสรรเผือกชดชดกลีบปรกติ และดวงศศิ ชวชนเด่นอยู่เป็นรูปเขียว เท่าที่ อาทเมืก ได้ คำนวนประมาณการเคียวทางมา แล้ว ก็ ทราบได้ ว่าเป็นเวลาข้างขึ้นเดือนที่เจ็ด แล้ว การเคียวทางไปสู่นครแบกกันั้น คง จะไม่ ทัน ท่วงที เห็นจะเป็น การ สาย เสีย แล้ว เป็น มั่นคง

เป็นการสายเสียแล้วสมจริง..... ใน ตอนเวลาข้างขึ้นเดือนที่เจ็ด พวก เจ้าชาย สามองค์ก็เตรียมการเคียวทางพร้อมกัน สู ยัง นครแบกกั เพื่อเสนอสนอง ของ วิเศษ ที่ แสงงามมาได้เป็นของขวัญแก่ เจ้าหญิง ชิดา พระเจ้ากาลิย ในลำดับเดียวกัน อา ทเมืกก็ทำใจได้ทั้งความพากเพียรไม่ พเน รกกลับตามทางเดิมสู่ยังท่ามกลาง ถ้าผ้า กำ บัง ซึ่งยังเป็นระยะทางไกลนักที่จะถึงนคร แบกกั อาทเมืกจะเคียวทาง แข่ง ขัน กับ พวกเจ้าชายทั้งสามซึ่งล้วนแล้ว แคม้ เกรอง ของวิเศษเหล่านั้นไว้คู่กับประการโคหุนอ. 2

ความ พยา ขาม บ่อม ให้ ผล แห่ง ความ สำเร็จสมจริงก็กล่าว อาทเมืก เคียวทาง กลับเป็นระยะประมาณสามลี้กส์เศษ ขรรลุ เข้าไปถึงในด้ามักิน ซึ่งมีอำนาจมากโดย ใช้ ขี้กบิณกระพือไปในอากาศได้เร็วราว กับ ลมเพชร หึ่ง ม้าบินวิเศษตัวนี้มี อาน ผูก ประจำไว้พร้อมสรรพแล้ว อาทเมืกได้รัย โชคชัยชนะดังที่ตน ก็รัยกระ โดกขึ้นหลัง ทันที ม้าบินตัว หาญ ก็กระพือ ขี้กบิณพา อาทเมืกขึ้นสู่บนอากาศ มุ่ง ตรงไป ยัง นครแบกกัโดยเร็วพลัน ช่วงเวลาไม่กี่ครู่ อาทเมืกได้ขี่ม้าบินผ่านพวกเจ้าชาย ทั้ง สาม องค์กำลังเสด็จเคียวทาง อยู่ ด้วย ความ ว่าเร็ว ลำคียันเกิดมีอากาศมืดมลงจนการ อาทเมืก จึง ขยับ ม้าบิน วิเศษ ล่อง ลม ลง ยัง ภาคพื้น ปรกติกลใกล้กับเจ้าชาย ทั้ง สาม นั้น ครั้น แล้วก็รัยลงจากหลังม้าบินตรงไปขึ้นเคียง คู่ แข่งขันด้วยอาการเย้ยหยันปรามาทหมาย

อาการเย้ยหยันหมิ่นหมิ่นของอาทเมืกทั้ง นั้น กระทำให้เจ้า ชาย ทั้ง สาม กริ้ว ถึง กับ ครัสตออกมาด้วยความไม่พอพระทัย แล้ว พากันเร่งเคียวทางต่อไปโดยเร็วที่สุดที่ จะ เร็ว ได้ เพื่อแข่งขันกับอาทเมืกตัว การ นั้นให้

ในเพลาคอนพลยคำ เจ้าชายทั้งสาม

ครัสส์ให้พวกบริวารจัดการตั้งที่ประทับพัก
นอน เจ้าอินทได้นำลูกแก้ววิเศษออกมา
ทอพระเนตร เหตุการณ์อันลึกลับเกี่ยวกับ
องค์เจ้าหญิง เจ้าชายเปอร์เซีย และเจ้า
ชายมองโกเลียซึ่งมีความลึกลับคมในไคร้
รวมทอพระเนตรอยู่ด้วย ในวาระเมื่อภาพ
ได้ปรากฏประจักษ์ตา เจ้าชายทั้งสามได้
ทอพระทัยตรัสร้องขึ้นด้วยเสียงอันดัง ถึงเวลา
ภาพในลูกแก้ววิเศษได้ปรากฏคือ เจ้าหญิง
ได้ถึงแก่พิราลัยอยู่บนพระที่ โหระได้ทำ
นายไว้ว่า เธอจะมีโอกาสค้นพระชนมกลัย
มาอีกในวาระหลัง การทั้งนี้หาได้มีใคร
ได้ล่วงรู้ไม่ว่า เจ้ามองโกเลียผู้เต็มไปด้วย
ด้วยความลึกลับคมในไคร้ใช้โดยทาง
ลึกลับขี้ให้นางข้าหลวงตัวเอกเธายา พิชให้
เจ้าหญิงเสวย เพื่อให้เห็นอนินทนาการจะได้
แก่ไขด้วยลูกแอปเปิลวิเศษนั้น เท่านั้น
พอเป็นเครื่องหวังได้แล้วว่า เจ้าหญิงคง
จะครองตกลอยในเงออมพระพิภพเป็นนิรันดร์
“นี่จะทำประการใดทีเล่า ท่านทั้งสอง
เราจะต้องเฝ้าทางไปอีกตั้ง ครึ่ง ค่อนวัน ?”
เจ้ามองโกเลียครัสส์ด้วยความลึกลับคมใน
ไคร้ เรื่องการเฝ้าทางนี้เจ้าเปอร์เซียไม่ใคร่
จะเอาใจใส่เท่าใดนัก ทรงพระสรวล ด้วย
ความมิไยเลยแล้ว ก็คลี่พรมวิเศษออกกาง

กับพรมพระสรา พลาจครัสส์ว่า ท่านทั้งสอง
จงเสด็จขึ้นไปบนพรมวิเศษของหม่อมฉัน น ช
เมื่อเจ้าชายทั้งสามได้เสด็จขึ้นไปบนพรม
วิเศษพร้อมกันทั้งสามองค์แล้ว พรมวิเศษ
นั้นก็ลอยขึ้นพาสู่ยัง นภากาศ มุ่งตรงไป
ยังนครแบกตัดโดยเร็วราวกับว่าลมพัด อา
หมึกเห็นเจ้าชายทั้งสามองค์มี พระอนินท
การนั้น ก็รีบกระโดดขึ้นหลังม้าวิเศษ ขี่
เหาะขึ้นแข่งเจ้าชายทั้งสาม ผ่านเวลาทกใหญ่
น้อยไปด้วยความมานะหมาย

เจ้าชายทั้งสามได้เสด็จไป ถึง นคร แบก
ตัดก่อน พรมวิเศษนั้นได้ลอยนำเสด็จเข้า
ไปในทวาร แห่ง ห้อง ที่ ประทับ ของ เจ้าหญิง
เจ้าชายทั้งสามต่างเสด็จ ลง จาก พรม วิเศษ
ตรงเข้าเฝ้าพระเจ้ากาลิขในพระที่นั่งนั้น พระ
เจ้ากาลิขพระเนตรเต็มไปด้วยความกำสรวล
โศก เสด็จตรงมา ค้อน รับเจ้า ชาย พลาจ
ครัสส์ว่า “เป็นการสาหัสเสียแล้ว ท่านทั้ง
สาม เอ๋ย เจ้าหญิง ได้ถึง แก่ พิราลัย
เสียแล้ว”

พอได้ทราบข่าวร้าย เจ้าอินท กับเจ้า
เปอร์เซียก็ทรงพระกรรแสง คร่ำครวญ ด้วย
ความเสียสลาย แต่เจ้ามองโกเลียทรงพระ
สรวลว่า พิชเขาลูกแอปเปิลวิเศษ ออก
มา ก็ต้องไปยังพระศพเจ้าหญิง พลาจ

กระทำการพิชิตกลุณแอปเปอลิวเคียน นั้น ผ่าน
ไปมาตลอดวาทาย ในขัศกตเจ้าหญิงก็พัน
คนพระชนม์ และทรงลูกชนประทัยยังพระ
ที่นั่งนั้นได้

“เจ้าหญิงควรจะเป็นคู่ครองของ หม่อม
ฉันแล้วในคราวนี้ เจ้ามอโกเลียควรสัด้วย
ความพาก พม พระทัย “ของ กำนัล ของ
หม่อมฉันวิเศษที่สุด ซึ่งทำให้เธอคน พระ
ชนม์ได้”

“เธอควรจะ ตก เป็น คู่ ร่วม เรียง เคียง
เขยของหม่อมฉันจึงจะถูกต้อง” เจ้าเปอร
เซียคักค่าน “มาครว่าไม่ได้ พรม วิเศษ
ของหม่อมฉันเป็นพาหนะมาแล้ว ไทเนเลย
ท่านจะมาสู่ยังที่นั่งได้และ ทำให้ เจ้า หญิง คน
พระชนม์ได้ ของขวัญของหม่อมฉัน ควร
จะมีค่ายิ่งกว่า”

“ที่ไทเนได้ ท่านทั้งสองผู้ เป็น สหาย
หม่อมฉันสืบควรจะได้ ชิคชมเจ้าหญิงจึง จะ
ถูกต้องตามพิการ” เจ้าอินคูตริสคักค่าน
บ้าง “ถ้าไม่มีลูกแก้ว วิเศษ ของหม่อม
ฉันแล้ว ไทเนเลยท่านผู้ใดจะได้ ทราบ ว่า
เจ้าหญิงถึงแก่พิราลัย แก้ววิเศษของหม่อม
ฉันมีค่ายิ่งกว่าของท่านผู้ใด”

เมื่อการโต้เถียงไม่เป็น การ ลง รอย กัน
ดังนี้ เจ้ามอโกเลียทรงเห็นว่าจะเป็นการ

เสียที่ พลางแสวงทรงพระสรวล ด้วย ความ
มิใช่ แล้วครัสว่า “หม่อมฉันเอง ที่
จะเป็นคู่ครองของเจ้าหญิง เพราะ ว่า เธอ
เป็นทสุมควรแล้วที่จะมอบพระทัยให้แก่หม่อม
ฉัน พคกนิกร พร้อม ด้วย ทพย ศฤงฆาร
ทั้งหลายในนครแยกคักคัก พังเป็นของหม่อม
ฉันด้วย พวกกองทหาร ของ หม่อมฉันได้
กระเตรียมมา พร้อม มุด แล้ว หม่อมฉัน
ควรจะได้ รัชธิศรียศกษัตริย์นั้น”

“ท่านครัสเป็น ความ จริง กระนั้น หรือ ?
พระเจ้ากาลียทรงถาม

“โอ... แน่นอนที่เคียว พระเจ้าข้า!”
เจ้ามอโกเลียทลตอบด้วยความปลื้มพระทัย
ในลำคัยที่เจ้ามอโกเลียทลน อาทเม็ค
โจรในเมืองแยกคักคัก ซึ่งมีไค้ทรายเค้าเรื่อง
ไค้เถียงกันนี้เลย ไค้มาถึงยัง ทวาร ภาย
นอกพระราชวัง และแตกเสียงให้ทหารยาม
เฝ้ารับทันที

แทนที่จะไค้ รัชผลตามคำปกาสิต กลับ
ไค้ ยืนเสียงทหาวิชา ทวารพระราชวัง หวั
เราะคังถัน พร้อมด้วย มี เสียง แสค ทอย
กลับออกมาว่า “ชะ...ชะ...เจ้าหรือ
จะเรียกให้ข้าเฝ้า ประคพระราชวังแห่ง กรุง
แยกคักคักไว้ เจ้า อ้ายถ้อย.....อย่าหวั
งเลยวัย พงันเจ้าหญิงนายเราก็จะกระทำ
การอุปภิเศกสมรสกับเจ้าชายแล้ว

เสียงคอบของทหารรักษาทวารหากระทำ
ให้อาห์เม็กตกใจอย่างหนึ่งอย่างใดไม่ คึก
ไค้อย่างอื่นดั่งงาม จึงเข้คฝาทับเพ็ชร์วิเศษ
ออก กอบเอาเพชรอันมีค่าในนั้นเต็มมือ
แล้วไปรยลงยังพื้นพระธรณี ในอีกครั้น
วิเศษกละเม็กกลายเป็นควันพลุ้งขึ้น และ
พลุ้งนั้นกัวยพร้อมสรรพ ด้วย เครื่อง พิไชย
ยุบทปราฏออกมาจากหมู่ควันนั้น อาห์เม็ก
ได้ ใช่มือออกยกระ วิเศษไปรยทว่านไป มา
อีก ในชั่วเวลาไม่กี่วินาที ก็ปราฏ
เห็นประจักษ์ตาเป็นกองทหารนักรบอันเป็นจำ
นวนแสนเศษ กระทำให้ทหารยาม รักษา
ทวารแลเห็นแล้วมีความ สพรันขามเกรง ต่อ
อันตรายยิ่งนัก

“เจ้าจงเตรียมการหนีเอาตัวรอดไปเถิด
อาห์เม็กต้องขึ้นด้วย ความ มีไชย “ และ
จึงเข้คประตูให้เจ้าเข้าไปจงคี่”

เมื่อทหารยามเหล่านั้นพากัน เกรง กลัว
อำนาจอิทธิฤทธิ์ของอาห์เม็กแล้ว ก็จำเป็น
ต้องกระทำตามคำสั่ง ผู้คนใน พระราชวัง
ได้ทราวยั่ววักจัน ว่านี้ ก็ พากัน มี ความ ยิน ติ
อย่างยิ่งนัก อาห์เม็กด้วย คงไป ยัง ท้อง ที่

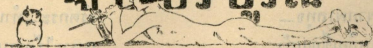
ประทัยที่พวกเจ้าชาย ไต่เถียงไม่ ลง รอย กัน
อยู่อย่างเอิกเกริก เมื่ออาห์เม็กได้ เห็นเจ้า
หญิงที่รักใคร่ทั้งนั้นแล้ว ความ ปลื้ม ยิน ติ
ยิ่งได้มาสู่ดวงหทัยอย่างเอนกนัย พลาง
ออกอุทานว่า

“ข้าแต่หม่อมฉันได้กลับคืนมาแล้วด้วย
ความ มีไชย หม่อมฉันใคร่ จะ เชิญ เสด็จ
ไปด้วย หม่อมฉันจะขอสวมมิกคี่ในเธอ
ไปจนกว่าชีวิตหาไม่ อันพึงใจเธอไค้อยู่เป็น
คู่สุขต่อไปในภายภาคหน้า”

พออาห์เม็กพูดสิ้นคำ เจ้าหญิง ก็ เสด็จ
มายืนเคียงกาย พลางศรีตระกูลขึ้นแต่เขา
เขา ในยักนั้นเองอาห์เม็กก็กับเจ้าหญิง ก็ได้
ก้าวสู่ยังพระวิเศษของเจ้าเปอร์เซีย พระม
วิเศษนั้นก็พ่ายบุคคลทั้งสองเล่น ลอยไป เห็น
ประจักษ์ตาคนทั้งหลาย

พระม วิเศษได้พา อาห์เม็ก และ เจ้าหญิง
ลอยผ่านนครแบกคัตไป พวก ประชาชน
พลเมืองนั้นตั้งหลายพันคนได้พากันแซ่ซ้อง
สรรเสริญ ต่อมาเพียง ชั่ว เวลา ครู่ เดียว
ภาพอาห์เม็กและเจ้าหญิงก็เหวหายเข้ากลีบ
เมฆไปทางเบื้องบูรพาทิศ.....

จบบริบูรณ์

๖๖ ในทศภาณสรวิน โดย ๖๖

(ต่อจากหน้า ๑๒๒ ฉบับธันวาคม)

กิริย (ต่อ)

ปาปานิ อกรณี สุขิ

๒๕ อันความไม่ล่วงล้ำ
 สิ่งที่เป็นบาปกรรม
 ย่อมให้เกิดสุขสำ—
 ประพฤติดีเลือกเฟ้น

กเมตธรรม
 งดเว้น
 เรืองมั่ง หมายแฮ
 ฝายข้างทางดี

ปาเป น มติ สุจิ

๒๖ คนมีจิตดีสะอาดสอาด
 ห่อนคิดในมรณัน
 ฌีนาถาเอียงไป
 กรีบพยายามเปลื้อง

สุกใส
 บาปเบี่ยง
 เปนบาป บ้างนา
 ปลดให้เสื่อมหาย

สุกริ สาธุมา สาธุ

สาธุ ปาเปน ทุกกริ

๒๗ ความดีหลายหลากผู้
 ทำง่ายเพราะใจผุด
 แต่ให้พวกลาผล—
 ทำยากเหลือเช่ญแล้ว

สัตว์บุรุษ
 ผ่องแผ้ว
 จิตกระ—ทำนา
 เพราะไร้ความดี

ปาบ ปาเปน สุกร

๒๘ คนผู้มาบแม่
บาปอกุศลเป็น
เพราะเห็บมโหดไรเอน
ความชั่วครอบงำให้

บ้ำเพญ
ง่ายไซ้
คู่สัตว์ ปวงแล
โหดร้ายไตรทวาร

กตสุส นตติ ปฏิกริ

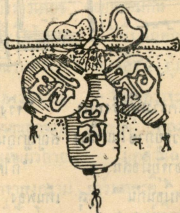
๒๙ การที่ท่าเสร็จสิ้น
จะกลับทำอกรรม
ตั้งภานิตบวณ
“ปลุกกฤหาสน์ผิดไซ้

สุตงร
ห่อนไต้
ท่านกล่าว
กิตคัมเรือนทลาย”

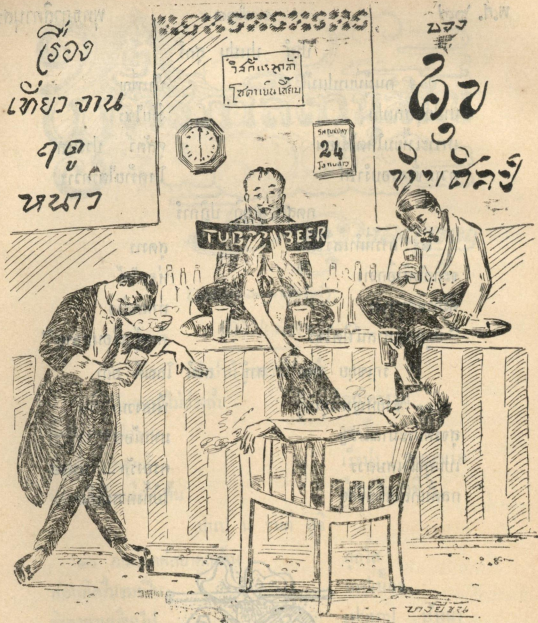
รกุเขยบ อตุตโน สาคู ลวนิ โกลดตี ยถา

๓๐ ชายหญิงทั่วทุกผู้
สุจริตประมาณมวณ
เป็นคุณวิเศษควร
กลดงเกลอเมตจ้อย

พึงสงวน
มากน้อย
ครองรัก — ษาแษ
ไม่ทิ้งความเค็ม

เรื่อง
เที่ยวงาน
ฤดู
หนาว

“ไ้, คุณสวัคมัน เคารพศรัทธา “วิ่ง” ขุนสมรรถา วัชรอง “เราจะ
พบ” ขุนสมรรถาถึงทำด้วยอยู่ในเครื่อง สัญญากันว่าเที่ยวอยู่จนแจ้งไหมล่ะ”
แยบยราศรี ร้องทักพลางชี้เข้าขมอสนั “ก็ไ้, เขาเป็นตกลง” สวัคมันยอม
“ผมก็คังใจระพยคุณเหมือนกัน” ส ุ เห็นพ้อง “อ้อ! คุณ ผมขอแนะนำให้รู้จัก
วัคมันกล่าว “นี้กว่าจะไม่พบใครเสียอีก วัน กัยท่านอาจารย์ดัก”
นี้มันเป็นวันสุดท้ายกับยนา” พอสวัคมันแนะนำจากคำลง ขุนสมรรถา

ก็เลยแนะนำให้รู้จัก กับ หลวงเจนนิกมัย
 ทุกๆ คนต่างเข้ามามีอิทธิพลความรักกัน แต่
 หลวงเจนนิกมัย ท่านอาจารย์ดึกไม่รู้สึกว่าเป็น
 ของใหม่ เพราะเขายังกลัวรักกันเสียอีก
 มีหน้าซำยังแถมคุ้นเคยกันเสียด้วย แต่
 หากคุณสุวัฒน์ และขุนสมรรถ ไม่ทราบถึง
 ความสัมพันธ์ระหว่างเขาเหล่านั้น จึงเกิด
 ความรู้สึกงง ในที่สุด ก็พากันหัวเราะอย่าง
 พอล

ไม่ว่าเป็น ต้อง กล่าวละ ว่า เขาถูกคอกัน
 เพียงไร สนิทสนมกันเพียงไร จะขอยก
 แต่เพียงว่า ต่างๆ กันรอบๆ คอกันบ้างเล็ก
 น้อย ซึ่งเป็นธรรมชาติของเขา แต่ถ้าจะถาม
 ว่าการเที่ยววันนี้มีรสชาติเพียงไร อา — ตอบ
 ได้ว่าเลิศลยจะหาอะไรมาเปรียบเทียบกัน
 เล่า เพราะพากันเข้าไปเล่นกลุ่มๆ ท่าน
 อาจารย์ดึกพอใจแต่จะเคียนเข้าไปยังราวเดี่ยว
 เพื่อเพิ่มสติมัยๆ มีขานกวีสักใจโซคา
 ก็ไต่ ผ่านปาก ของสหาย คู่เที่ยว อัน กล่าวมา
 แล้วล่องลอยไปสู่กระเพาะ เกรงวิธอาช
 ไร้วัดสติได้เพิ่มขานมากขึ้น คือนอกจาก
 จะนับเป็นอีกๆ แล้ว ยังจะแลเห็นผิวกาย
 เปล่งปลั่งเป็นสีเลือดองคางม นอกจากงคางม
 ยังแถมอาการโง่งน อย่างหลัก ที่ขี้กโคลน
 ขุนสมรรถ ขุนสมรรถดิถี หลวงเจนนิกมัย และ อา

จารย์ดึก ซึ่งรู้สึกว่ามีสติมากกว่าคนอื่น
 ถึงกับต้องเคียนแขนทางซ้ายที่ทางขวาที่ ทั้ง
 หนึ่งจะเข้าไปขอเบียดคอกด้วยความขยอ ส่วน
 ในใจเขาออกไม่ใคร่รู้สึกพอใจ ที่ท่านเจ้าหนึ่ก
 งานในพระราชอุทยานนี้ คือกินไว ไม่ทรง
 เสียเลย บางคราวท่านอาจารย์ดึกยังแย้ง
 ออกมาว่า ไม่ทรงก็ยกไว ซ้ำปรายไม่เวียน
 เสียด้วย ปลดปล่อยให้เป็นหลุมเน่นต่อไปทั้งนั้น
 ในคืนนี้รู้สึกว่าเป็นกันมาก อยู่สักหน่อย

ความมันเมื่อดังนั้น จะเข้าสิงใน บุคคลเหล่านั้น
 ก็จริง เข ยั หาไรสติไม่ แปลว่าเขายังคุม
 สติมันอยู่ และยังรักษามารยาทสุภาพชน
 ไว้ได้

“เราจะไปลงนรกกันไหมละ” สุวัฒน์
 เอียงคอถามเปรยๆ ไม่ เพราะงว่าระถามใคร
 “เฮ้ย อย่าไปเลย เคยไปมาแล้วนั่น”
 ตอบพร้อมกัน

“นั่นมันคึกโครมแล้วนะ ตั้งแต่กินมา
 เห็นจะได้ ๑๑ ทุ่มไ้” ขุนสมรรถ กล่าวขึ้น
 “เราควรจะไปหาที่พักงานของเราเสียบ้าง
 เลอะนะ” หลวงเจนนิกมัย

“แต่สำนักที่เหมาะสมแล้ว ควรไป พักตาม
 ข้าราชการ” ขุนสมรรถ ๑ ออกความเห็น
 อาจารย์ดึกเหมือนดังช้างเท้าหลัง สด
 แต่จะดังไปทางไหนก็ไปทางนั้น ครั้นเลือก

“เสียแรงเป็นนักธรรมถนัดคอเก่า ไม่ได้
ต้องเขาหนี” สุวณฺโณคะยั้นคะยอ

“อย่าให้เสียเงินมันค่า ท่านอาจารย์”
หลวงเจนฯ หนุ่

“เฮ้ย! อย่าเลยนี่ ไม่ค่อยจาเหมาะ
หรอกนา” อาจารย์ถุกกล่าวเชิงปฏิเสธ

“เหมาะนี่” เสียพรหมกันประทังออก
มารวกับ จรพหุ ท่านอาจารย์ถุกให้ ถึงวินาศ
“ก็มันเป็นงานรื่นเริงนี่นา ใครเขาจะว่า
อะไร” หลวงเจนฯ คอ

“งั้นก็ถามใจนี่” อาจารย์ถุกคล้อย
ตาม พลงเหลียวซ้ายแลขวาพอเห็นเหมาะ
แก่ใจ ก็เดินตรงรี่ขึ้นไปนั่งอยู่บนขารัณฑ์
ธรรมมาศน์โดยไม่ทันให้ ใครนิมนต์ ออก แล้ว
เออมีมือหิ้วซ้าย ทบอบกเบิย มาดิสแทนโย
ลาน สหายทั้ง ๓ เมื่อเห็นอาจารย์ถุกทูล

หนุนอยู่ไม่ได้ และได้แสดงอาการออกจน
ปรากฏแก่ตาก็ขึ้นแล้ว ก็พากันเฮมาจอก
อยู่ที่ขารัณฑ์ ขนสมรรถฯ เข้าไปยืนพิงขารัณฑ์
ข้างขวาอาจารย์ถุก อีกข้างหนึ่งคุณสุวณฺโณ
ขึ้นไปนั่งไขว่ขา มือถือวีสัก เบิกตาจ้อง
หน้าอาจารย์ถุก ส่วนหลวงเจนฯ นั่งถึ
อาจารย์แฉ่ว ครองหน้า อาจารย์ถุก ข้าม แล้ว
ยืนขาซ้ายยืนกับขารัณฑ์ปล่อยท่าทางอย่างคนเมา

“ฉันจะขอสรรวาพินิทาน ในพุทธกาล

ก่อนไกล ยังมีนักวิหคใหญ่ สถิตย์ใน
หิมวันต์” อาจารย์ถุก ว่าทำนองมหัพ

พลงใจ เท่า ที่ขัตติสมาธิ กระตึกเกาะ จังหวะ
พร้อมก็ส่ายหน้าไปมา และตลอดทั้งตัวก็
พลอยกระเพื่อมสะเทือนไปหมดอย่างรู้สึกสนุก
สนานเต็มที

“ไม่เอาหน้า เหล้น” หลวงเจนฯ โบก
มือสั่นศีรษะห้าม “นิทานชาดกคงไว้อีกก่อน”

“อ้อ! งั้นเอาเหล้นเถอะ” อาจารย์ถุก
นั่งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงร้อง “เขาเดี๋ยว
เฉียงอุกร ฝูงนางก็—” ยังไม่ทันซำคำ
ก็ถูกขนสมรรถฯ คำนอกเป็นคำขบสอง คิ
ว่าเป็นแหล่งเก่าพึ่งไม่ทันหุเสียแล้ว อาจารย์
ถุกชักหน้าแกงจืดขึ้น จะแกงเพราะโกรธหรือ
ก็ใครไม่แน่ว่า ในที่สุดอาจารย์ถุกคงนั่งถึง
ไมตรี จึงตรองยักย้ายใหม่

“อ้าย! ฉับข้างงั้น เอาเหล่สคๆ
เถอะ” อาจารย์ถุกเอ่ยขึ้น

“เหล่ อะไร เหล่ สคนะ” ขุน
สมรรถฯ ถาม

“เหล่เที่ยวงานฤดูหนาวนี่” อาจารย์
ถุกตอบ

“งั้น ก็เวียนนี่” หลวงเจนฯ เห็น
พ้องด้วย

“มีใครแต่งไว้แล้วรึ ท่านอาจารย์”

หล่อนแต่งกายนำประวียง กุณามพริ้งเพริศ
พรวาย นึ่งหน้าขาวอล่งคล่อง เจ้าคุณประคอง
เคียงกาย นึ่งรอยนค้ฉีกฉาย มุ่งหมายมา
เทียบงาน เกี้ยวแซนเป็นคู่ๆ พินิจแล้วนำ
สงสาร โยอินจึงไม่ยั้งยืนนาน ให้ถึง
กาลระมรณา คุณหญิงรวิราสมสวส ระบุ
สำรวยชวนตา ตัวเจ้าคุณข้างเต็มชรา ข้าง
หลงกามาเสียกระไร ฉันทาคิดอนิจา เรา
ท่านเกิดมาอย่าหลงใหล อันเกิดแก่่งแน่นใจ
นัยเทียบไปจนมรณา คุณโยมเอื่อยอย่าเลย
หลง จงเร่งปลงพระอินมา ระบุสกลกิตติคึก
เมตตา จงอุสาห์เร่งทำบุญ จักได้ผลกุศล
ส่ง ให้ยิ่งยงจำนงทน กิจักเปลื้องที่เคือง
ขึ้น ซึ่งหมกมุ่นมัวหัวใจ

จะกล่าวถึงงานเมื่อผ่านประตู มีเสื่อ
อยู่ประจำใน หน้าที่ชายคว่ำให้ เกี้ยวขี้
ท้ายสิบสองคี่ ฉันทใช้สังขะเร่งตรงมาเทียบ
เก็นลกเลี้ยวไม่จัดขวาง เหลือตามองสอง
ข้างทาง ไฟสว่างถึงกลางวัน มีบ้านตาม
วิถี เหมือนคองยอก่อนๆ นั้น ระบุจะนำมา
รำพัน กล่าวสรรแต่ที่แปลกมา เล่าช้อคคิ
แถลง ให้โยมแจ้งไม่สงกา รานที่แปลก
รวิมจำ ก็อรวันพระยาเทพทิศินทร จัก
เป็นสวรรค์ชั้นนรก ฉันทจะพินิจกมากล่าวสัน
กำหนดความไปตามกระบิล น่าฉวิตกุแย

คาย ที่เรียกสวรรค์นะโยมชา ฉันทลิมอรา
แทบใจหาย ด้วยเทพคามาเวียงราย หล่อน
ว่าร้ายแล้วกรายกร แต่งกายแลวไล จาม
ประไพประภคิร ยามว่าร้ายขม้ายค้อน ทำ
ขอกย้อนเป็นท่าที่ อันรวกที่หมกใหม่ อยู่
เบื้องใต้ก็ยังมี ล้วนขมยาลตัวที่ เป็นสัตว์
แหละมากครัน หล่อนข้างมีกรรม เธอ
ก่อทำปางก่อนนั้น มาต้องไฟปลัลลยกลัย
พร้อมสรรพอยู่เวียงราย ย่างร้ายรำทอกร
คมค้อนเมียงขม้าย เข็ดคล้ายๆ กราย
แล้วไฟฉายก็ดับลง พอเห็นรูปอะไร จำได้
ไม่หลง หลง ว่าหน้านางพลางง ฉันทปลง
เสียดแทยทาย จะผ่านรทหรือไปสวรรค์
สองบาทเท่านั้นก็สมหมาย หากจะวนอยู่กัน
อขาย มักจะลายเลือนตา มีน้ำในกระตของ
แกง ค่าไม่แพงหรือทหนา ย่างไปคี่มีลิม
อรา สำรวสว่าไปตามกัน จะว่านก็ให้จัก
กระเจ ใจไม่คี่ของสำคัญ นางขมยาลชาน
ฉันท เข็ดอ้ายนั้นกวนนัยันดา ส่วนในราช
ประตุคม ก็งามสมเป็นสง่า ย่างเด่นว่าทำ
ท่า แต่งกายาเพริศพรวาย มุ่งกระไปวงสัง
คีรี เกล็ดเมาพิฉีกฉาย ระบุเล่นเด่นกวิค
กราย ฉันทใจหายเมื่อใดก็ อุดงเนอชาว
อล่งคล่อง เมื่อฉันทมองแล้วก็คิดอสุ ข้าง
เด่นใต้หนอไฟพญ เพลี่ยน แขน ขาวดไป

สมัยเขาไม่ถือ คังค้อข้างสี่วัดชัย คุ้ม
นักลคสมัย เหวียนในโลกา เมื่อเห็นหีบ
สับข้าง กดศรีพลาบรลงเจ้า ถูกต้อง
ทำนองชา หน้าค่อหน้าเกือบชิดกัน ชัย !
ฉันนึกประหลาดใจ เห็นไม่ได้ เป็นแม่ฉัน
ผู้ๆ ผู้ๆ ยืนยืน ขาจะพลันแข็งไป ฉัน
ทนไม่ไหวจึงมาคานนอก ยะ ! เห็นตอกเท้า
กันใหญ่ เล่นไฮโลว์และหมุนไม้ ถูกแล้ว
ใช้เงินตรา โอคนเราทนอะไร ปากกัน
หลงไหลเจียพยผ่า เห็นสนุกไม่รู้ทุกข์ระ
มา ก้มหน้าทอยกระษัย ฉันเดินเลยมมา
เจอเรือโล่ โอ้อพิโซ ! กระไรนั่น ต้อง
เสียเงินขึ้นไปกัน ไม่เห็นมันทำอะไร คน
หนึ่งว่านแหละก็ ทำให้มีเฮ็กส์เซอร์ ไชส์
ออกกำลังพลึงให้ ร่างกายใจแสนสำราญ
บางท่านชวนสคร นั้งเรือนโครงยาน ประ
เทียหอยมอชยาน นำส่งสารเสียวิ่งๆ ฉัน
นักเขยก็เดินออก มายืนนอกเขยคู้หญิง
แหม ! มีมากหลายหลากหลาย ทั้งช่วงชิง
จะเข้าไป ฉันร้อยมาเข้าสำเพ็ง ลงถึง
คามฤทัย เพื่อก้อมดูเสียจนได้ สิ้นสงสัย
เสียๆ พออย่างก้าวเข้าสำเพ็ง ล้วน
นักเลงเก่งๆ ก้า เล่นไฮโลว์เป็นโกลา เลือ
ข้างมาและเขยก็ เขยเขยคู้กันเขยคู้
เห็นเออภานลันคี้ ทวยหญิงชายยายแก่มี

ข้างพาทันเฮฮา ทั้งถั่วไป ก็พร้อมสรรพ
ข้างสำคัญกีกักหา คนก็หลงปลงเงินตรา
ซึ่งทำมาด้วยเหน้อยกาย. ฉันผู้เทศน์วิเศษ
เมื่อไร ยังโดนเข้าไปเสียเหลือหลาย ต้อง
ยอมแพ้แน่ละนาย ไม่ควรเสียค้ายด้วยว่า
เรา อยากรู้ของผู้อื่น ต้องชมขึ้นไปเจ้า
ที่ยังเสียละเหี้ยเมา เกล็ดยงกระเข้าไปตาม
กัน ลงหน้าแห่งช่องแข่งเซ เกินแปะเยื่อ
เหี้ยน ที่ย่านโกลกักกัพัน กลุ่มเก็นคนไป
คามทาง ข้างยังมีอยู่ที่บ้าน ก็คึกข่านไม่
หมองหมาง ลอยวิ่งแถมมาแก้พลาง ควัก
ออกวางก็กันไป ข้างบ่นว่าแล้วคำผัว มึง
ทำชั่วเสียกระไร ห้ามสั่งหาฟังไม่ ข้าง
ซัดใจกระบึงกระบอน เรื่องการเล่นขอเว้นไม่
กล่าว เพราะเป็นข่าวไม่งามอน จะขอ
แถลงแจ้งกลอน ไปตามสุนทรวาทิ ส่วน
ข้างนอกออกไป ร้านน้อยใหญ่ก็มีมากมี ขาย
อาหารคาวหวานหมี่ ของที่ๆ เช่นเสียไป
ข้างศาลเจ้าพ่อหลักเมือง ก็รุ่งเรืองอยู่ไซ
มีคานิลโลว์ กว้างขวางโตเทียบะคุณ มี
เรือนดินทะเล ทำเป็นเปลเคื่องกัทหมุน
ใครไปเห็นก็เป็นบุญ ลงทุนไม่ก็สตาจค์
ม้าเวียนก็เวียนวน ขูชอยกลทเสียขาง
เป็นเพลงเพราะเหมาะอย่าง เขาจักวางชั้น
เชิงก็ ก็ออกอย่างมีทางกัน เป็นวงกลม

“ของขวัญ”

วาสนา

เขียน

๑๒ อูแม่เจ้าพะพร่าวพั้ง

ตลอดปกขนาดสร-

ลิขิตภาพสลัสนี้

ฉบับมกราคม

จะพิศรูปมดงมเลื่อง

เพราะหลายนักรบพันซ์ชาญ

กระนั้นนำสมาจิก

ผิใครอ่านกระสัลย์เสีย

ประณมจนตลอดจบ

จริงจิตจรัสส้านต์

ขนาดเล่มกระดาษนา

จะชอยลยบุกรบิล

พิเศษพรอมตลอดเรื่อง

ละล้นจับกระแสดัก

วิลาศย์วิลัษพรรณ

พะเรื่องล้นกระบวนสม ฯ

วิจิตรปรีติปรามภัก

พิเศษไทยเขมมสาร ฯ

จะพิศเรื่องก็ชวนอ่าน

ประมวญอยู่ฉบับเดียว ฯ

จะเพิ่มอีกมีน้อยเทียว

สนุกปลุกกมลบาน ฯ

ประสพเรื่องประเทืองการ

ประลาศเส้าสลายภินท์ ฯ

กระราคักนำถวิล

ประดับห้องสมุดตน ฯ

มีดอันเนื่องฉบับแป

ประพันธ์เพียงฉบับเดียว

สกรีนภาพสลักรื่อง

พิลาศลักษณะเฉลิ้ว

คณานักประพันธ์หรือ

ชำนาญชำนาญทุกสิ่ง

อุโฆษนามกรมี

ฝีมือบ้างก็เชี่ยวชาญ

“น.ม.ส. และ ครูภาพ

กุมารใหม่ ศรีสุวรรณ

อ.น.ก. มรกต

ละลื้อนชาญชำนาญ

พรพรรณแพทยนักประทีป

สมุห์หอม, ข. โทม

ห. สุนทรารชุน

มิตร, แสงทอง, ดินสอ, อา-

พ. เจริญวิทย์, เรื่องศิลป์,

หุตะโกวิท, และหลาน-

และท่าน ช. ประเสริฐธรรม

เกลยพจน์จรดหัว

ฉลุเกลยนั้นข้า

ประกัน ไทยเขมมสุน-

ฉลุยแข็งประพันธ์เพราะ

ฉลุเริ่มจับขยับกลาย

สมัยโสภณก็เศร้าเสียว

สลดองคณิ่งอัน

ประเทืองพิสวงเจียว

ประดุจเช่นกะเหินจริง ๑

ระเบงช่อระบือยัง

กระบวรนาสาร ๑

นิยมปลุกมานาน

มีจิตกร่อยกร่อยทัน ๑

เสฐียรโกเศศ และ แม่วัน

แม่สอาด และหมื่นศรี ๑

พระราชเดชภักดี

ประจำไทยเขมมยล ๑

และศิวศรียานนท์

ฉิมศรี, พ. พรปรีชา ๑

และท่านขุนสุนทรภา-

รย์ ศ. เทชะแพทยชำนาญ ๑

สุข ทิมศิลป์, ช. ทวีปสาร,

แม่ครัวหัวป่าก์ประมัญ ๑

ประจำไทยเขมมตั้ง

เฉลิมเกียรติดลองค์ ๑

พเจ้ากล้าจะลงทุน

ทรูบ่หัววันรัตนราช ๑

เสนาะโสคติเสื่อมหาย

ก็เมื่อจบสมุตกัน ๑

อุราเหี่ยวฤดูต้น

พิโยคน้อมนทาทร ๑

สมัยรักประจักษ์จิตต์

เพราะศรคามเทพอน

พิชโกธก็โลดโผน

ประกอบพร้อมพิหาการ

สมองต่อสมัยใด

ผีเหลือบที่สนาอัน

มิจริงดังเชลยกล

เสมือนเช่นกะถิงยาม

จะเปรี้ยวหวานและมันเค็ม

จรงเลิศโอชา

ประสงคไคยประสิทธิ์เสร็จ

ประมวณยศกิตยงาน

พยายามสนองตอบ

บริบูรณ์เส้ารับไทย

มีมักได้กำไรดอก

ฉนี้ควรกรุณา

ประชุมชนวนประชาขาว

สมานรักสมักเดี้ยว

จะข้มเขาเสมอหรือ

ก็อาจงูตะลันนี้

เฉพาะศกละสิบบาท

สราญสุขเกษมจน

พระไตรยรัตน์และเทวัน

ประธานไทยเขมรเพ็ญ

กระศัลย์ฤทธิ์อวรณ์

พยุรกระลึกตาม

ยะเขือกโยนหทัยวาม

สนุกหวั่นระชาบขัน

ประสงคให้สลายพลัน

ตระธานจากฤทัยงาม

ก็เชิญขลมห้อมถาม

กระหายเสพสุโภชนา

ฤจิตเต็มเผด็จวิหา

ประณิตสุทกรมชาญ

สำเร็จตั้งงานงาน

จะเลือกรับประทานใด

ผิวชอบอรร้อยอะไร

เขมรสิ้นถวิลหา

และนอกคอกตำหรับตำรา

เฉพาะไทยเขมรเดี้ยว

สยามเผ่าจะกลมเกลียว

จะเสียใจณะภายหลัง

พิหตุคมือสลายพัง

ละอายใจมิไรจน

ก็สามารถจะขายชวน

ตลอดบุตรหลานหลาน

ณะสรวงสวรรค์โปรดเป็น

เจริญผ่องจรั้งกาล

ระดับเกียรติภรณ์ตรีราช
 ระดับพุทธศาสน์สาว
 เกลิมศรีเฉลิมสุข
 ประโยชน์ชุ่มประทุมตล
 และรักษาสมาธิ
 ฤทธิพลนิคมอ่าน
 อำนาจสัจพจน์
 ประสาทอวยสวัสดิ์
 อนึ่งพจน์ดุน้อย
 วิปาสและชาติเกิน

ระดับชาติประติฐฐาน
 เกษมไทยกษัตริย์ ๑
 นิราศทุกข้อตมผล
 เสมอเนื่องสมัยนาน ๑
 ตลอดนักประพันธ์สาร
 ผิยัมทำนอ่ยอวยไชย ๑
 พเจ้ามาประสงค์ใด
 สฤทธิสมนิพนธ์เทอญ ๑
 มียศย้อยฤๅจตุเงิน
 ฌณาปราชญ์อภัยทาน ๑

๔๘. อย่าหัวเขา แต่เราก็อ่าให้ ก็อย่าหัวเราะเขาเขาว่าไม่ดี เพราะใคร ๆ
 ย่อมอยากดี แต่หากกรรมชั่วนำไปนิยมน

เราก็อ่าร้องไห้ เพราะความเสียใจถึงน้ำตาออก จะทำอะไรไม่ได้เลย
 น้ำตาจะข่มขี้ให้ใครกลัวไม่ได้ หรือจะสงสารเราก็อ่าไม่มี ควรตรึงตรองด้วย
 ปัญญาทำกิจนั้น ๆ ตามควรเกิด.

๓๒ ตัดเล็ดเล็ด

โดย นายบุญใบเบ

(ต่อจากหน้า ๑๒๕๘ ฉบับที่แล้ว)

บรรพที่ ๗

คิมหันตฤดูไต้ย่างเข้ามาสู่ พืภพ ของ
รอยใหม่อีกวาระหนึ่ง ทางสุริยคติกาลพระ
อาทิตย์ยกกราบเมษ ขึ้นอยู่ในเขตรัศมีครมาศ
บันกาลอากาศให้ วับริศดำเงิร่มร้อนระอุอวล
เป็นไปตามสภาพโลกุครวิสัย ไก่มีयरวย
กับเทศกาล สรงสนาน สุกนฉวารี พระพุทธรูป
โคยอาครัยเหตที่ถลิกันตามคตินิยม ว่าเป็น
พระราชพิธี สงกรานต์ อัน เป็น ยอกแห่ง การ
นักขัตฤกษ์ทั้งหลายนั้น ปวงประชาชนชาติ
กะเหวียง ทัวไป จัก ต้อง นัย เนื่อง เข้า อยู่ใน
ฤกษ์จำเป็นพลพทศัฏฐภาษาหนึ่ง ในงาน

การจะเป็นศาสนิกชนผู้เลื่อมใสศรัทธาชีวิตใน
พระพุทธรูปของพระสัมมา สัมพุทธเจ้า กวับ
คั้งนั้น, การทำบุญ สุนทาน เช่น ตักบาตร
เลี้ยงพระ ของไทยเราซึ่งได้ ประพฤติ กัน มา
แต่ครั้งสุโขทัยราชธานีเป็นประการใด ขนบ
ธรรมเดิมมนั้น ชาวกรุง, ก็ได้เวียน แขน
ถ่ายเอามาใช้เป็นวิยวติวัตรปฏิบัติ และวิยว
ทานมัยแก่พระภิกษุสงฆ์ ซึ่งได้ ไคธมาโคย
สันฐานรูกฆมูลยัง อาคันทุกระธะยัง อยู่
ทัวถึงกันคลอชไป ในแถบชนบท สังฆะ
มาทว่าพทณิवासสถานะยังมีได้ มีเป็นหลัก

แหล่งพอสี่มามณฑล ก็จริง แต่ในสมัย
ชาว กระเหรี่ยง นิยม ชมน ใน ลัทธิพระ พอส
ศาสนาอย่างแท้จริง จึงเป็นการสมควรที่
จะกล่าวสรรเสริญไว้ ให้ปรากฏ ณะที่นี้ ด้วย
ดีจากการทำบุญอันเป็นประเพณีนานตียหนึ่ง
หนแล้ว ยังเป็นที่ กำหนดใจกัน ใน ขรรษา
กระเหรี่ยงทั้งหลายอีกว่า อันวาระนี้ เป็นวัน
ที่ถึงมงคลอย่างแสนประเสริฐด้วย ฉะนั้นแล้ว
ก็การกระทำทุกอย่าง เพื่ออะไร การงาน จะ
เป็นส่วนตัวหรือส่วนชาติพออย่างใด ๆ ก็ทำเนา
ทุก ๆ คนก็ได้พากันยืนถึงคเวณภรณ์เสีย
สิ้นเชิงในขยหนึ่ง ๆ ต้องไม่น้อยกว่า ๑๕ วันโดย
ประมาณ ปวงหญิงสาวชายหนุ่มและทารก
ผู้เฒ่าผู้แก่ทั้งคนองกายใจ ก็ต่างพากันถึ
เอาความสนุกสนานเป็นสรวล เช่นประชม
กันมีการร้องรำทำเพลงอยู่อย่าง บ้างก็พอ
ใจเล่นการทรงเจ้าเข้าผีก็เวิระเวยไม่ ส่ง
เสียงอัญเชิญเทพารักษ์ แล้วย้ำๆ ออก เกรียว
กรวาวดาดา ผู้ใดอันได้มาสมัครสโมสร
ใดที่คณาลที่อื่นแปลกปลาคนแล้ว ก็ต้อง
คนเดินและพิศวงงงวย หทัย นัยนา เป็น นก
หนา ซึ่งทุกสิ่งทุกอย่าง ได้ปล้นสำเร็จและ
เรียบร้อยไปด้วยอาการ อันเกินวิสัยว่าจะเป
นจริงได้ทั้งนี้ และในที่สุดก็ค้อมสิ่ง ๆ แท้
จริงปรากฏเป็นพยานอยู่ได้ สัน มิได้ มีเงื่อนไข

แง่แต่งเพื่อพ่อหลวงเล่นเลย แม่แต่หนอย
หนึ่ง ๆ เล่นแล้วก็น่าขบขันใจนัก สำหรับ
ข้าพเจ้าผู้บรรยายเรื่องนี้ ก็ต้องขอสารภาพ
กับท่านผู้ฟังทั้งหลายเสียด้วยว่า ข้าพเจ้า
จะไม่กล่าวก็หรือชมชาวกระเหรี่ยงว่าเป็นอย่างไรทั้ง
หมด? กับทั้งต้องขอปิดญาณเสียเลยที่เดียว
ว่า จะไม่พยายามค้นคว้าหาเหตุผล อย่าง
ใดทั้งหมัด? มาพาคให้เป็นที่ว่าคำพูดที่ท่านด้วย
เมื่อความรู้สึกอัน เกิดแต่ใจ ยิน ยล สิ่ง ๆ
สนุก สนานสำราญใจใน เทศกาล สงกรานต์
ของ ประชาชน กระเหรี่ยง ได้ผ่านพ้นไป แล้ว
ประมาณได้สัก ๑ สัปดาห์หนึ่ง ฉะนั้นหนึ่ง
ในเวลาที่ข้าพเจ้า แล ของนาม กำลัง เข้า ขรรษา
ประทานอาหารเย็นอยู่พร้อมทั้งออกขุนสุวรรณ
ศิริ เจ้าของ บ้าน ที่ข้าพเจ้า พัก อาศัย อยู่ นั้น
ตามที่ได้เล่ามาแล้วแต่บทหนึ่งนั้น เจดีย์
คนหนึ่ง ในจำพวกแมวเขากะเหรี่ยง ซึ่งออก
ขุนสุวรรณศิริก็ให้ ออกไปลาดข้าว อยู่พร้อม
แค้นของไทยนั้น ก็ขึ้นกระโดดมานั่งลงยก
มือไหว้เราทั้งสามยืนนอกชานเรือน เขา
มีเชื้อสีหน้าหม่นไหม้ แสดงให้เห็นว่ากำลัง
ทุกข์ร้อนในใจ ออกขุนสุวรรณศิริจึงร้องทัก
ออกไปว่า

“ทำไมเองจึงกลั้มเข้ามาเสียหละ? หรือ
ได้ความว่าอย่างไร?”

“ไต่ ไปรอกเงยพอกอง” เขายกมือขึ้นไหว้ อีก แล้วก็กลานเข้ามาหมอบอยู่ตรงหน้าออกขุนสุวรรณศรี “ข้าเจ้าได้พบทหารม้าหมู่หนึ่ง เป็นชาติพม่าล้วนแต่ถือหอกทั้งนั้น ประมาณสัก ๕๐ คนเศษ มันได้ขยักพลล่องเข้ามาในเขตแดนของเราแล้ว” เขาพูดลาล่าลึงเกือยพะเนาะระชิย

เราทั้งสามเมื่อได้ฟังดังนั้น จึงพากันอ้อมเข้าห่มก เพราะอยากฟังข้อความ ออกขุนสุวรรณศรีลุกเข้าไปนั่งใกล้ ๆ ชายผู้นั้นแล้วชักคอไป

“มันมากันแต่เท่านั้นคอกหรือ?”

“มิได้พอกอง ข้าเจ้าไต่ ชนคั่นไม้ลอยคูาล้างซึกัก คราวนี้ มีหลายชาติหลายภาษามากมายนัก มันกำลังซุ่มรุมพลกันอยู่แทบจะเต็มไปทั้งป่า ถ้าจะให้ข้าเจ้ากะประมาณได้แล้ว ก็คงไม่น้อยกว่า ๑๐๐ แสนเศษ อันข้างเครื่องม้าเครื่อง แลโคต่างม้าต่างนั้น สุกระคณนทาที่เกียว ข้าเจ้าลอบดูอยู่ตั้งแต่เข้าจนายมันถึงยักกำลังขยักพลหนุนเนื่อง กันมามีไต่ทุกหย่อน จึงกลับเข้ามาแจ้งให้แกพอกองทราบไว้ว่าระคิกย่านประการใด ถึงสิ่งมา?”

“ก็แล้ว, เจ้าจงกลับไปบอก พวก ของเจ้าทั้งหมด ให้รวมกำลังกันเข้าเป็นกองโจ

แล้ว ยกไป ยอ อ้าย พวกทหารม้า พม่า นั้นไว้ก่อน ความแต่โอกาสระโหมมันไต่ เมื่อใดแต่เจ้าต้องจำไว้ ว่าเราไม่จำเป็นจะต้องเอาชนะ เรามีความต้องการแต่เพียงระหนองเห็นขยมันไว้เท่านั้น ถ้ามันหนักแน่นอย่างไรก็จงพากันล่าลงมา เจ้าเข้าใจไหม?”

ข้าพเจ้าได้ฟัง ดังนั้น จึง สอด ขึ้น บ้าง ว่า “ผมเห็นว่า ควรทำงานจะต้องส่งคนไปไว้เป็นระยะ ๆ เพื่อเขาจะได้ช่วยกำลังกันได้” “นั่น, แน่นอน อันไต่ เคย ปกปิด มาแล้ว เหมือน กัน แต่ ครั้งก่อน ๆ จะว่าอย่างไร?” เขาหันไปถามชายผู้นั้นอีก “เจ้าเข้าใจหรือยัง?”

“ข้าเจ้าจะรีบไป เกียว” ชายนั้น คอยแล้ว ก็ยกมือขึ้นไหว้ลาสุกลงเรือนไป

“คนพวกนี้ไต่จวนไต่การทุกคน” ออกขุนสุวรรณศรีซุ่มลูกกันของอวข้าพเจ้า “เออ... สำหรับท่าน” เขาหันมาพยักหน้ากับข้าพเจ้า “ท่านจะจัดการอย่างไร?”

“ส่วนผมนะหรือ? ผมไต่ มียอกเป็นทางราชการล่องนาลงไปถึง คุณพระวาชมานูเสร์แล้ว” ข้าพเจ้าตอบเรียบ ๆ

“ท่านมิใช่ว่าอย่างไร?” เขาชัก “ก็วันนี้เป็นวันกลางเดือนหกไม่ใช่หรือ?” “ถูกแล้ว!”

“นั่นแหละ! ผมออกไปว่า กลางคืน
หกล้านหมื่นบาทยกทัพเข้ามาทางนี้”

“เฮ้! ท่านรู้ได้อย่างไร?”

“โดยทางสืบสวนของท่าน” ข้าพเจ้า
แก้งอวต

“แหม! ท่านเก่ง, ท่านเก่งมาก”
เขามองหน้าข้าพเจ้าแล้วก็อมยิ้ม

“ท่านจะส่งท่านขุนบ้างละ?”

“สิ่งอะไรก็ส่งมาเถอะ อย่ามีวัชกษา
อยู่เลย?”

“การสงครามคราวนี้ จะ ตก อยู่ ที่ ทุ่ง
นาคราวนี้ คำขลุ่ยอันศิริสวัสดิ์ ท่านจะต้อง
เกณฑ์คนไปศึกไม่ เสอ แล ไม่ช้า เพื่อ เตรียม
การสำรองไว้ ให้ทันราชการภายในกำหนด
ปลายแรมนี้ เพราะว่าออกพระราชโยธาเทพ
นายกองช้างทหารหลวง ะยกพลขึ้นมาใน
ราววันนั้น ส่วนตัวผมและทหารในหมู่ทั้ง
หมก ะต้อง ขอลาท่านไปคอยรับ ทักษิณ
อยู่ยังที่ปากแพรกท้ายเมืองกาญจนบุรี เพื่อ
จะได้ เร่งให้ เจ้าน้ำ เชาวชัย มาปลุก สว่าง
ค่ายหลวง ขอท่านจงได้รักษาไว้อย่าให้
เสียราชการได้”

“พ่อเพื่อนรัก” เขาเอามือเอื้อมมาจับ
เข้าข้าพเจ้าสัพยอก “ท่านจงวางใจอันโลหิต
ทุก ๆ หยกของชนชาวกระเทย ใ้ทุกทิศ

ถวายเพื่อราชการของพระเจ้าอยู่หัวท่านนั้น”

“ถ้าเช่นนั้น ก็ดีแล้ว ผมขอเลยถือ

โอกาสลาท่านขุณเสียเดี๋ยวนี้ด้วย” ข้าพเจ้า
ก็ยกมือขึ้นไหว้เขา “เพราะผมคงจะเิน
ทางไปโน้นคืนนี้ทีเดียว”

“ไปงั้นก็เลิกเพื่อนรัก” เขาลุกขึ้นมา
กอดเข้าข้าพเจ้าไว้นั่น “เราหากินชั่วคราว
ก่อน แล้วจึงค่อยพบกันใหม่ แต่ว่าท่านไม่
ต้องการให้เราช่วยเหลืออะไรท่านบ้างหรือ?”

“ยังก่อน, ไว้แล้วเราจึงค่อยพบกันใหม่
ขอท่านจงอยู่เป็นสุขเถิด”

ข้าพเจ้าส่งเสียเขาอีกสองสามคำ แล้ว ก็
ลุกขึ้นไปแต่งตัว เสร็จแล้วก็ให้องคมนตรี
บอกหมู่ทหารให้เตรียมตัวออกเดินทางไปโดย
พาหนะม้า เพื่อจะได้ เป็นการด่วนเมื่อตก
เพล่า เข้าใต้ ไฟ ออกขุนสุวรรณคีรี แล
ภรรยาหลวงหนึ่งคนทั้งสาม ก็ออก มา ขึ้น ส่ง
เรายังปากประตูวัดบ้าน ข้าพเจ้าแลองคมนตรี
หันไปแสดงความเคารพขอบคุณแก่ท่านขุนผู้
มีใจอันดี แลภรรยาของเขา ตาม ควร แล้ว
ก็กระโดดขึ้นหลังม้าพร้อมกันตั้งคันท้ายหน้า
ตรงเข้าป่าไป

เราทั้งยี่วนาย ๑๗ คน ต่างควมม้าตะยง
ไปโดยไม่ได้หยุดหย่อนเลย จนคึกประมาณ
ใกล้ค่ำ ๒ ขามเศษ เพราะข้าแฉนั้นหาม

บ้านเรือนผู้คนปลูกอาครีย้อยไม่ ทรายเท่า
 ถึงเนินภูเขา ทรงพระจันทร์ อันเป็น พิศัยใหญ่
 ยาวที่สุด ม้าทุก ๆ ตัววิ่งอาปากหอยอยู่
 แหก ๆ จนลั่นห้อยไปตามกัน ฝ่ายพวกเรา
 ทั้งหมดก็พากันเห็นอช้อยออกวิ่งลงนอน
 ไปตาม ๆ กัน ดังนั้นจึงพร้อมใจกันให้หยุด
 ปลงม้างพักตะพิชัยเขาส่วนหนึ่ง ต่างคน
 ต่างงมำของตัวพามันไปเที่ยวเล่นหย้าตาม
 บริเวณนั้น ครั้นเห็นทหารคนหนึ่งเดินไปพบ
 เอลาลางน้ำกำลังไหลอยู่เข้าที่ข้างทาง ก็
 วังมายอกด้วยความกลัว จึงทิ้งเราทั้งม้า
 ก็พากัน อาย กันแก่ ทิวระหาย จนอัม หน้า
 สำราญใจ ครั้นเสร็จแล้วก็ช่วยกันก่อไฟสุ่ม
 ขุนให้ม้า ฝ่ายเราใช้ใบระอาณแลฉลุยหลัง
 เป็นท่อนนอน พอไต่กัน เจียวตัว ทหารในหมู่
 เว้นแต่องนาม ช่วยกันอยู่ยามครวละ ๒ คน
 ผลักเปลี่ยนเวียนกันไปนอนรุ่งสว่าง เมื่อตก
 ถึงตอนเพลเข้า ทหารทั้งสิบหกต่างพากัน
 แยกย้ายไปหาอาหาร สด ย่างก็ไต่ ไต่เข้า
 ปลาคะเพียน แลกระต่าย มาซึ่งอย่างผสม
 กันเข้ากับเสียงกรังของเค็ม ทั้งวิ่งสู่กันกิน
 ไปตามการ ครั้นเสร็จแล้วเราทั้งหมดก็ขึ้น
 ม้าออกเดินทางขึ้นไปบนเนินเขาอีกต่อไป จน
 กระทั่งวันเกือบจะย่ำแล้ว เรายังวิ่งจาก
 ลากเขาไม่ได้ ด้วยทิวเนินนั้นยังอยู่อีกสูง

สายตา แต่ ทว่าทาง เดินนั้น สดวกคาย ก็
 ไม่มีอันครายมิได้ จนวันวันระตกกินเรา
 ก็จึงลงมาถึงที่สกทางลากไต่พอที่ ครานั้น
 มีทรายอยู่หน้าหอยหนึ่ง แล้วคว่ำหนึ่งก็เข้าป่าไป
 ใหม่ แต่มี อุปสัค อยู่หน้าหอยหนึ่ง ที่เราต้อง
 หยุดลงจากม้า ด้วยพันที่กินซึ่งม้าวังไปนั้น
 เต็มไปด้วยใบไม้ ที่ไต่ลงหล่นลงมาจากคัน
 ปกคลุมพนักินอยู่หน้าคั้งคียบ ไม่ได้รับแสง
 สว่าง เพราะทางเขียงบนอากาศนั้นหนาทึบ
 ไปด้วยสาขากิ่งใบระกกัน จนเป็นพุ่มซึ้ง ยด
 ยังแสงพระอาทิตย์เล็ดสั้น ฉนั้นที่พนักินจึง
 เกิดความชื้นและ กระทำให้ ใบไม้นั้นเน่า
 เพื่อยังเกิดเป็น ขรรคทากระโคก นัย ด้วย
 จำนวนแสนล้าน ซึ่งเต็มไปด้วย ความกระหาย
 โลหิต ไต่พากันกระ โจนขึ้นมาเกาะแอ้งซา
 แลทั้งงมำเพื่อจะบุกกุ่มเล็กให้เข้าใจ มอง
 ภูเขาคำพิคไปหมด นำชยะแขยงพิลิก เรา
 ทุกคนต้องช่วยกันเอาสันคายปากเอาออก ทั้ง
 เลี้ยว แล้วก็สูมไฟขึ้น มันจึงพากัน หนีไป
 หมด เสร็จแล้วจึงไต่พากันขึ้นมาต่อไป เป็น
 เวลาประมาณ สัก ๑ ยามเศษ ก็ถึง ค่ายส
 ไทรโยค ไต่พยานชาวขมเข้าหมู่หนึ่ง จึง
 ขออาครียะเขานอน ซึ่งเจ้าของทัยได้ปดียัต
 แก่เราเป็นอันที่ ที่การกินแลการนอนทุก
 อย่าง ข้าพเจ้าต้องแรมรอนมาด้วยอาการ

เช่นนี้รวมได้ ๓๑ วันพอที่ในตอนเย็นของวัน
สุดท้าย จึงมาถึงหมู่บ้านศรีสวัสดิ์ ซึ่ง ข้า
พเจ้าทั้งไม่มุ่งหมายจะมาเห็นอย่างใด เติมนั้น
เราได้หยุดพักอยู่ที่พักรอครวญว่า ๒ เวลาเพื่อ
ตรวจตราสถานที่อันจะเป็นภูมิยุทธ เพื่อจะ
เป็นทางนำมา ซึ่ง ความ ชัยชนะตาม ยุทธ
ศาสตร์

อันที่นาคราชนั้นมีตำนานมา แต่โบราณ
กล่าวว่า พญางูซึ่งร่ายและวิจิตรเคยใช้
เป็นที่ลโมสร้านางฤทธิ กล่าวคือพากัน
มาพินพิศมี นฤคมีทุก ๆ ระยะของขอบบึงหนึ่ง
ในคราวฤดูแล้ง จึงกระทำให้พื้นแผ่นดิน
ทั่วบริเวณที่นั่น รุ่งโรจน์ไปด้วยพระเพลิง
กาฬ เฝ้ามลารุกขพันธุ์หินผาเป็นพัสดุที่
ไปสิ้น ปลูกปลูกแก่ง กลายสภาพเป็นศิลา
แล้ง มีสันฐานแข็งกระด้าง คล้ายทองแดง
โลหะธาตุ ยังเกิดเป็นกระษัยมกระษัยแหลม
คมทั้งน้อยใหญ่อยู่ทั่วไป ถ้อยคำเล่าขาน
นี้ข้าพเจ้า ขอให้ท่าน สหายผู้ฟังทั้งหลาย จึง
วิเคราะห์เอาเองอย่าได้ ขบขัน โทษ แก่ข้าพเจ้า
เลย จะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าขอยืนยันว่า
มันเป็นแผ่นดินที่พิศดารกว่าที่อื่น ๆ เว้นตาม
ที่ใดเคยเห็นมาแล้ว จึงอยู่อันที่นาคราช
นี้มันเป็นทำเลเหมาะของผู้กล้าหาญจะใช้เป็น
สนามสำหรับฝึกหัดอาวุธทุกชนิด การเมือง กัน

ได้ก็ นอกจากความสงบด้วยปาก และการ
สงครามประชิดทั้งฝ่ายเขาและฝ่ายเรา ก็จัก
ได้กระทำกัน อย่างเต็ม ตาม ความ สามารถ
ไม่ติดขัด ด้วยภูมิ ประเทศ หรือ จะให้พูด
อย่างง่าย ๆ ก็คือว่า ไม่มีเล่ห์เหลี่ยมเป็น
อุบายโกหกที่ช่างมาและทหารทุกเหล่า จะ
ได้ต่อสู้กัน อย่างซึ้ง ๆ หน้า การแพ้และ
ชนะจะตกอยู่แก่จอมทัพผู้มี ขี้อหาวเอก อย่าง
แท้จริง ข้าพเจ้า ตรวจดู แล้ว ออกรู้ สัก
ความ พอใจ พอตา เป็นอัน มาก ครั้นการ
สำรวจที่กระทั่วยเป็นที่กำหนดคงทำได้แล้ว
เราต่างก็พากันเดินทางต่อไป อีก ๕ วัน ๕ คืน
เต็ม ๆ ก็ถึงภูเขานกไก่อ ซึ่งต่อจากนี้ไปอีก
ประมาณอย่างมาก ๒๕ เส้น ก็จะถึงกาญจน
บุรี แต่เป็นการฝึกหัดภาคนี้ ที่ข้าพเจ้าตั้งใจ
ไว้ว่าจะไปให้ถึง ปาก แพรก ก่อน ในวัน แรม
๑๐ ค่ำ แต่ไปมิได้ไธ้อยู่เสียที่บ้านศรีสวัสดิ์
ถึง ๒ วัน จึงกระทำให้ล่าไป นั่นต่อไปอีก
ครั้งหนึ่ง ก็ปะทะ ส่วน กันเข้า กับหมู่ ตรวจ ทาง
ของกองระวังหน้า จนทะลุหาย หัก เมื่อเสีย
ถามเขาได้ ความว่ากองหลวงนั้น ยังคงอยู่ที่
ปากแพรกจริง แต่กองหนานั้นกำลังยกมา
จะถึงกาญจนบุรีอยู่แล้ว

“ใคร เป็น แม่ทัพ ทหาร?” ข้าพเจ้า
จึงถามพลหมู่ตรวจคนทั้งสองออกไป

“เจ้าคุณกลาโหมขอรับ นายหมู่” เจ้า
ยมคอบ

“ใครเป็นแม่ทัพหน้าล่ะ?”

“คุณพระราชมานตามเคหะหน้าชัย!”

เมื่อได้ความขอกเล่าดังนี้ ข้าพเจ้า
ช่างแสนระกำใจเสียจนกระไร โดยข้าพเจ้ายัง
ไม่ต้องการจะให้ ใครมาเป็นนายข้าพเจ้าก่อน
ในการพระราชสงครามคราวนี้ คนนั้นต่อมา
อีกสัก ๓๐ เส้น ข้าพเจ้าก็พยกับ กองระวัง
หน้า ซึ่งมีพันภาณุราชคดียคุมมา แล้วต่อ ๆ
ไปก็มีทหารม้าบ้าง เดินเท้าบ้างผ่านข้าพเจ้า
ไปเป็นกอง ๆ ซึ่งตัว นายหมวกนายกอง
เหล่านั้นได้มีความ กรูณา ทัก ทาย ข้าพเจ้า
เป็นอันดี

เมื่อถึงเที่ยงวันข้าพเจ้าก็ถึง กองทัพหน้า
มีบรรดาท่านขุน กอง อาสา หก เหล่าประเทศ
ราชซึ่งมีกันสัพันแกลง เหลือง เขียวเป็นอันดี
ค้องตามอัคราทัพ ข้าพเจ้าให้ทหารหลยม้า
เข้าข้างทาง เพื่อ หลีกให้เขาไป ในแนว
ทหารเหล่านั้น มีกองอาสาอันใหญ่ญวน ได้
พากันส่งเสียงร้อง ชี้มือ ชี้มือมายังข้าพเจ้า
แลธงนาม ด้วยกิริยาท่าทางอันไม่ ใช่ฉันท
มีศรัทธา แต่เราทั้งสองพากันยืนหน้า
หน้าเสีย เพราะใช้เวลาที่เราจะมาพบฝอย
หาคะเขี้ยวในเวลาอัน เมื่อกองอาสาผ่านไป

แล้ว ก็ถึงแนวตำรวจหอกดาบประมาณ ๕๐๐
เศษ เกินสี่มาหน้าข้างไทยผู้หนึ่งมาในกองนั้น
คือหมื่นราชามาตยซึ่งตำรวจทุกคน เขา รู้จัก
ข้าพเจ้าได้ ก็ เพราะเรา เป็น พวก เกี้ยว กัน
ถัดจากนั้น ก็ถึงช้าง อีกคู่หนึ่ง ออกชนเพชร
อินทรา และออกชนเพชรราชา นั่งมาในกอง
เช่นเดียวกับกัน ต่อไปก็เห็นรวมควายกันอีกสี่ข้าง
คือหมื่นโงสินทิ หมื่นจิตรเสนที่ ออก ชน
อินทเทพ ออกชนพิเรนทรเทพ แล้วถัดคือ
มาถึง ช้างทั้ง กัน ช้างเขมร มี กลอง ๒ เชือก
ทุก ๆ ระยะเวลาซึ่งมีตำรวจข้างทหารยังเข้าแนว
เดิน แสง อยู่พร้อม ทั้ง รุ่ง แสง สดชยาท
หน้าข้างเครื่องกบเขียนลาย ผลทอง ตึก ม่าน
ระบายไหม ดอกแกลง มี อาสา เกราะญวน
แต่งตัวมุ่มมุ่มไม่ น่าจะว่องไว ซึ่งมีาสพายดาบ
ทั้งสองให้ล่นำหน้าเป็นแถวแยก มา ประมาณ
พันเศษ เขาทั้งหลายจำข้าพเจ้าได้ ได้พา
กันร้องบันไซ ๆ ขึ้นพร้อม ๆ กัน เสียงสนั่น
หวั่นไหว โดยข้าพเจ้าได้ยกมือขึ้นโยกคอบ
รับเขาด้วยความขอยใจยิ่ง ครั้น ช้างท่าน
แม่ทัพหน้าจะมาถึง ข้าพเจ้าจึงยกให้ทหาร
ลงจากหลังม้า นั่งคุกเข่าลงคอบทำความ
เคารพ ภายในกองเขียนลายผลทองแลตึก
ม่านไซ สดแสง ความ ที่กล่าวนั้น ท่าน ออก
พระราชมาน นั่งอิงเอกเขนง ย่าง ค่าย กล้อง

บุตรีราชวังอย่างขาวอยู่กับพนัก ทำทางท่าน
ซึ่งซึ่งสมเป็นนายคน ท่านแต่งกายตามแบบ
คนธรรมดา มองดูเป็นสง่า สรวอยงาม ยิ่งนัก
สรวมสนับเพลา เข้มขาบ รวชอพนขาวเชิงกำ
มะหยีสแดงขี้ก นุ่งข้อมขัดพอก ขยับในอีกคัลก
คอกไม้รว่ง สรวมเสียนคชกหน้าสิ่งทวน
ญวนคำทั้นนอก ของคอกกับเขวคิกทองแผ่
ลวด แลเลื่อมเป็นมันปล่าย ภาครคิปะคค
หนามขนุนมีชายกรวย หมวกทรงประภาศ
พนัก ทาคระกำ แกรง คุณคอก พุทธรักษา ขี้ก
กระเป๋ยศทองคำขี้ทองเฉียงทางข่าจว ห้อย
ประคำพุทธคุณ สรวมรองเท้าหนังคิยทิมสัน
มีเครื่อง บค โตะ ทอง กา ทอง เทียบ ไว้ ตาม
เกียรติยศ

พอในขณะ ที่ หน้าข้าง จะมาถึง ตรงที่ ข่า
พเจ้านั่งอยู่ ทันใดนั้นท่านก็สรวยตามาสบ
ข้าพเจ้าแลพวกทหารพอกี พลังข้าพเจ้าก็
หมอบลงกราบท่านพร้อมกับทหารทุกคนด้วย
ความเคารพนับถือเป็นอย่างยิ่ง พลันสีหน้า
ท่านแม่ทัพหน้า ก็ยิ้มแย้มออกมาด้วยความ
ดีใจเหมือนกัน แล้ว ท่านจึงบอก ความรู้ให้
เกยวข้างให้เสียดไว้

“เป็นไรจึงมาข่าไปลกรัก” ท่านกัม
ลงมาถามด้วยวาจาอันอ่อนหวานน่าจยใจ
ข้าพเจ้า ยกมือขึ้นไหว้ กราบเรียนว่า

“เกล้าฯ ต้องไปสำรวจ ท่งนาควาซอขัย ถึง ๒
เพลาเต็ม ๆ เพราะ ว่าท่ง นั้น กว้างใหญ่ไพ
ศาลเหลือประมาณซอขัยผม”

“ท่านแม่ทัพก เหม่สนพน จะไม่สู้ก็ ใน
การ ที่ เจ้ามา ล่า ข่าไป” ท่านพุกเปรย ๆ

“แต่ไม่เป็นไรคอกกลุ, ไปประจําการตามคำ
แห่งของเจ้าเด็ก”

“เกล้าฯ จะขอไปในกระบวนหลังข้างของ
พระเศษพระคณันเห็นจะได้”

“บอกกับข่าแสนฯ เขาขี้! ว่า เจ้า มีหน้าที่
เป็นองครักษ์ของแม่ทัพหน้า”

ท่านพุกแล้วก็เอนกายไปฟังพนักตามเดิม
ฝ่ายความญักได้ข้างให้ชอกเคินค่อไป เมื่อ
สักระบวนกายไล่ที่ถึงกองทหารม้าราชพลี
แลพริบพลี ท่านออกขุนข่าแสนคีนายกอง
ขี้ม้าสูงใหญ่สีชาวมุ้มแถมมาข้างหน้า ข่า
พเจ้า จึง สักม้า เข้าไปหาแล แจ้งความ ประ
สงค์ให้เขาทราบ ครั้นได้รับอนุญาตแล้ว
ข้าพเจ้าแลทหารทั้งหมคก็ขี้ม้าเข้าแซกท้าย
กระบวนทหารไล่ที่ค้าย สมทบเข้าอยู่ในกอง
ทัพตามไป ด้วยความรู้สีกภาคภูมิใจ
ที่จะคณนา

อันการเคินทัพคราวนี้ ท่านแม่ทัพหน้า
ได้กำหนดคยทววิธิ อย่างประวิง เวลาไม่ให้ ไป
โดยวิธีอื่น เพื่จะระณอมกำลังพลมิให้อีก

รอยระส่ำระสาย เมื่อตกถึงวันพลยค่ำก็ให้หยุดพัก หลับนอน ใช้เคิน กระชวนแต่เพลากลางวันเป็นทอดๆ ครั้นว่าอาทิตย์ส่องแสงกล้า ก็ให้หยุดเสีย ค่อย้ายแล้วจึงให้เคินต่อไป เป็นอยู่ดังนี้ทุกๆ วัน หนึ่งวันหนึ่งในตอนเย็น ซึ่งพวกเราทั้งหมกในกองทัพหน้า ได้พากันหยุดปลงช้างม้าหุงต้มอาหารอาบอาบน้ำเย็นอาบแดดฝอยออกหยอกเอินกันอย่างสนุกสนานนั้น ทหารผู้หนึ่งได้เข้ามาบอกกับข้าพเจ้าว่า ท่านออกพระราชมานูเรียกให้หาตัว ข้าพเจ้าจึงรีบเร่งแต่งตัวไปกับเขา เมื่อท่านเห็นข้าพเจ้าเข้าไปในคุ้มทัพพัก ท่านก็กวักมือเรียกให้ข้าพเจ้าเข้าไปนั่งใกล้ๆ ที่นั่นแล้ว ณะที่นั่นมีท่านปลัดแลขุนบริรักษ์นั่งอยู่ด้วย เห็นจะไม่ต้องเล่าทวนขึ้นไปอีกกระมังว่า ท่านทั้งสองนี้และคือเป็นคนรับบัญชาท่านออกญากลาโหมให้ทำไทยเนรเทศข้าพเจ้าไปไว้ยังเมืองทวาย ข้าพเจ้ากับมือไพร่ท่านทั้งสามแล้ว ก็หมอบลงคอยฟังข้อความต่อไป

“เจ้าขวัญ เจ้าได้ทำอะไรไปแล้วบ้าง ไหน ลอง เล่าไปคุย ที่นี้” ท่าน ออก ราช มานูถาม

“ในเวลานี้เกล้าฯ ยังมีได้ทำอะไรลง ไปขอรับชม นอกจากได้สั่งให้ ออก ชุน

สุวรรณ ศรี เกณฑ์ไพร่ ไป ตัก ไม้ ไร่ สำรอง ราชการเท่านั้น” ข้าพเจ้ากราบเรียนแล้ว ก็สั่งแผนผังทั้งนาคราชให้แก่ท่าน

“เออ! แล้วนี้ — เขามีคิด เอามาทั้ง คอย ไว้นานแล้วหรือ?” ท่านปลัดพูดขึ้นลอยๆ

“นั่นไม่ต้องวิตก” ท่านขุนบริรักษ์ค้าน “เพราะว่าอีก ๒ เหวเท่านั้น ช่างหลวงก็จะไต่ วัลลงหน้าชนไปแล้ว”

“เกล้าฯ ได้ทราบมาเป็นที่แน่นอนทีเดียวว่าในวันแรม ๑๕ ค่ำนี้ กองทัพมาจะยกมาถึงทั้งนาคราชพอดี ฉะนั้นเห็นด้วยเกล้าฯ ว่า ควรจะจัดส่งคนขึ้นไปให้พอแก่การงาน เมื่อว่ากองทัพหลวงมาถึงจะได้ ไม่เป็นกังวล ขอรับชม”

“คนของเราเดี๋ยวไป ออกพระราชโยธา เทพใดเกณฑ์เอาลาวจี่ มาด้วยเกือบ ๕๐๐ คน ซึ่งคนพวกนี้เป็นเทือกเถาวัลย์ก็ทั้งนั้น” ท่าน ขุนบริรักษ์รับรอง

“แต่พวกเรารัฐันคั้นไม้ได้พัก” ออกพระ ราชมานูว่า

“อันเราจะต้องไปชักตาทัพอยู่ก่อนถึงนั้น หรือ?” ท่านปลัดถาม

“แน่ละซี! เพราะว่าการกำลังของเรายก มาคราวนี้ พอที่จะทำอะไรก็ได้” ออก พระราชมานูตอบ

“จริงซอรัชชื่อนี้ แต่ผมเกรงว่า เรา
มันออกจะน้อย คำนึง จะรับ มันไว้ ไม่อยู่
กรรม?” ท่านยกยอขี้นขอความเห็น

“เราต้องการแต่เพียงยอทัพ ไม่ใช่
ยอทัพ ส่งความครวญจะต้องถึงแรมเดือน
อันการแต่เพียงครั้งคราวเกี่ยวซึ่งเราหมายไป
ไม่ใช่ผลที่สุด” ออกพระราชมานุชธิบาย

“ผมก่นกว่าดังนั้น ว่าถ้าการงานของ
เราเป็นผลกำไรบ้างสักเล็กน้อยแล้ว แล้ว
จึงค่อยถอยร่นเข้าค่ายก็ได้” ท่านปลุกเสริม

“นั่นถูกกับความประสงค์ของผม ที่จะ
ค่อยเอาฤกษ์ไว้ก่อนเท่านั้น” ท่านออกพระ
ราชมานุชล้อยตาม แล้วก็หันมาทางข้าพเจ้า
“ว่าแต่ เจ้าขวัญเถระ ! ข้าต้องเอามันจำ กับ
เจ้าไว้เสียก่อน ว่าเจ้าจะต้องทำการในคราว
นี้ให้ ได้ ขอเสีย ให้มากที่สุดที่เจ้าจะทำ
ได้ ถ้ามีนั้น ข้าก็ไม่รีบรองว่า เรื่องที่
เจ้าถูกเนรเทศไปอยู่เมืองทวาย จะเป็นเหตุ
ผลลบล้างคำสั่งของเจ้าคุณแม่ทัพได้” ท่าน
หยกพักแล้วก็หัวเราะแก่ตัวเอง “อย่างไร
เข้าใจไหม?”

“เกล้าฯ ก็ได้ ตั้งใจไว้ว่า จะสนอง
พระเดช พระคุณ ให้สุดความสามารถ เหมือน
กันซอรัชชื่อนี้ อันซึ่งจะเป็นผลลบล้างได้หรือ
มิได้นั้น ก็สุดแล้วแต่บารมีของ พระเดช

พระคุณจะเป็น ที่พึ่ง แก่เกล้าฯ ต่อไปภาย
หน้าด้วย”

ท่านทั้งสามครั้นได้ฟังข้าพเจ้า กรวยเรียน
ดังนั้น ก็พากันหัวเราะอหายไป ข้าพเจ้า
นั่งฟังท่านคุยกันอยู่อีกสักครู่หนึ่ง ก็ได้รับ
อนุญาตให้ลาออกมา ขณะนั้นในใจข้าพเจ้า
ให้รู้สึกเต็มทนไปด้วยความขบขันก็เล่นพัน
ที่จริงจะว่ากันแล้ว มันเป็นชะตา ของข้าพเจ้า
เอง จึงได้มีแค่นายทริโกโร่ แล่นานี้
ถอยลงปานดังนี้ อันการที่ได้อาสาเจ้านาย
เพื่อเห็น แก่ชาติ บัณฑิต เจ้านาย ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าได้เคยปรารภอยู่ในใจเสมอว่า ถึง
แม้ตัวจักตาย ก็หารู้สึกเสียตายกายชีวิต
ไม่ ความแค้นว่าสนาจะพาไปเถิด เป็นแต่
ขอให้ผลนั้น ๆ สัมฤทธิ์ไป เพราะ กำลัง กาย
และกำลัง ความคิด ของข้าพเจ้า ให้เป็น
คราวไว้แก่แผ่นดิน เพื่อลูกหลานทั้งหลาย
ซึ่งจักได้เกิดมาภายหลัง จะได้มีบรรพพรม
ที่ดีคนหนึ่งคนใดในสกุลเท่านั้น

ครั้นเวลาล่วงไปอีก ๒ เว้น ซึ่งกองทัพ
จะเดินถึงบ้านศรีสวัสดิ์ ก็พลันประสมกับ
สิ่งที่น่าสลดเวลาดลสกลใจเป็นอย่างหนึ่ง สิ่งนั้น
คือสมณะ พราหมณ์ ขี้อาณา ประชาราษฎร
ซึ่งได้พากันหนีภัยภัยล่องลงมาเป็นแถวถอง
นิจาเอ๋ยทุก ๆ คน ทั้งชายหญิงได้มีครายน้ำ

คาบวากอยู่ทีคลองเจ๊กัน แลที่ สองแก้มเป็น
ทางๆ เขาเหล่านั้นแล้วแต่ต้องพากัน
ละทิ้งเคหะสถานทีไรพนา เพราะเกรงกลัว
ต่อความอันตราย ซึ่งระเิกขึ้นเพราะความ
ทวณโหดร้ายของพม่าข้าศึก อันใดเคย
รู้สึกเข็ดหลายมาแล้วเป็นเรือนร้อยครั้ง ย่าง
ก็ยังมีลูกทุ่งหลานเินมาเป็นพระพุทธรัง ยัง
ก็บรรพตสัมภาระผูกหมอนพันอันหยาบมากย
เกวียนเลื่อนแลใดต่างกมียังในหมู่พ่อเจ้า
แลแม่เจ้าก็ยพวกทารกเล็ก ๆ ทั่วแล้ว ก็
ยังนำควรระสงสารเขานักหนา เขาทั้งหลาย
พากันเินพลางร้องไห้พลางอยู่ระมทมทุกข
สารพวงคักายสกลปรกมอมแมม เพราะไค
ล้มลุก ลงกับ ฝน แลโคลนตม มาดลอคทาง
ควย อวราม ระ วยธอน เป็นใจโศรบัง!
เมื่อมาไคเห็นพนอง ร่วมชาติศาสนาพระมหา
กษัตริย์ไค้วยความทุกขยวิเวทนา เห็นยันทัง
นี้จะไคเือกพลุ่งขึ้นจนท่วมหัวขมอม ฮา!
ท่านสหายทั้งหลายเอ๋ย นายหมู่ขวัญคุณ
หนึ่งละ! จะลมนกอยู่ ก็เ้าเวลาห้อย เสียเท่า
นั้น ไคข้าดอกจะไคเห็นถักัน

ท่านสหายทักขของข้าพเจ้า อันคำว
กนไทยใจทหระ ใ่วจักตกอยู่แก่ชายหนุ่ม
ไทยเลณาก็ทามีไค นำควรระสรวเสริญ
นักหนาข้าพเจ้าเ้าเ้าให้ท่านฟัง ในยรคา

หมู่ผู้เ้าททั้งหลายเหล่านั้น มีท่านผู้หนึ่ง
นั่งขยเกวียนซึ่งยรทกเขาของ มาน เ้าย
กำลังหลยทางให้แก่วกเราอยู่คานหนึ่ง ไค
ลุกขึ้นร้องประกาศออกมายัพวกเรากังๆ
ว่า “เจ้าหนุ่มน้อยทั้งหลาย! ฉันมีลูกชาย
อยู่คนหนึ่ง แม่ของมันเป็นพม่า แลยค
มันทั้งแม่ทั้งลูก ไคพาพากันหนี กลยไป
เสียแล้ว ถ้าท่านคนใดคนหนึ่งเห็นแก่วาง
กายของฉัน ซึ่งไม่กำลังพอจะไปสงควม
เพอพลชีวิตวายในหลวงไค ขอท่านง
ช่วยฆ่าอ้ายลูกชายของฉันแทนฉันควยเพราะ
มันไม่ใช่คนไทย เสียแล้ว ขออย่าให้มันมี
ชีวิตรอกกลยไปคุยกับแม่ของมันไคไคว่า มัน
มารยเมืองไทย ซึ่งเป็นเมือง เป็นชาติ
แลเป็นกานเิกพ่อของมันเป็นไคอีกเลย ท่านที่
รักทั้งหลาย!”

ทุกๆ คำ ชักเจน แลระ หนัก แน่นไค หลก
ออกมาจากริมฝายักของท่านผู้เ้าเ้าด้วยความ
ริงไค ซึ่งพวกเราทั้งหลายระเวนเสีย ไม่
ชมเชยนาใจท่านนั้นมิไค อีกเรื่องหนึ่งเป็น
เ้ากค่อนข้างไคแล้ว เ้าเ้ามากยสศควายสม
กลางคน เ้าไคไคเป็นมารดาของเ้าไค
ร้องมาทางพวกข้าพเจ้าว่า “สูงและนัวจ้!
ช่วยพาเ้าฉันไปยรทพควยสักคนสิ; ฉันเ้า
เ้ากถ่าพวพ่อ เพราะถูกอ้ายพมามันฆ่า

ฉันอย่าจะไปฆ่ามันข้าง!" เจ้าเต็กน้อย
นั้นแบ่มือทั้งสองชูมาทางหน้า หน่วยคา
คลอไปด้วยอสุชล เพราะความคับแค้นใจ
แล้วพูด พยาบาท เราทั้งหลาย ต้องเข้าไป
ปลอบโยนและอ่อนน้อมเขา ผิดให้อายสม
ของเขาโคเสียก่อน แต่ใจเรานั้นแสนที่จะ
สังสารเขาเป็นอย่างยิ่ง ต่างคนก็สัญญา
กับเจ้าเต็กน้อยนั้นว่า เราจะช่วยแก้แค้น
แทนให้แก่เขา เขาจึงกลับไปปฏิบัติมารดา
ตามเดิมเถิด ซึ่งเด็กนั้นได้ขอบอกขบใจ
เราเป็นอันมาก ยกมือขึ้นไหว้อยู่ประหลาดๆ
พร้อมกันก็ได้หัวเราะออกมาได้ทั้งนั้นตา

ครั้นกองทัพเกิดถึงทุ่งนาควา ณะบ้าน
ซ้ายทางริมแม่น้ำ ข้าพเจ้ามุ่งไปเห็นออก
ขุนสวรรค์แล้ว พวก กะเหรี่ยง ประมาณสัก
๕๐๐ คนเศษ ก็ยกกองทหารช่วงหลวงทั้งฝ่าย
ประเทศราชแลไทย กำลังระดมการปลุก
สรว้างสพนาเรือกวี่ด้วยขลุ่ยแตรประทุ ทอรัย
กันอยู่เป็นจ่าละหวั่น เขาทั้งหลายไม่เห็น
แก่เห็นแก่เห็นอ่อนน้อมยิ่งนัก อันพวก
เราทั้งหลาย ได้ รับ คำสั่ง ให้รีบ ข้าม ทุ่ง อัน
เต็มไปด้วย กับ ดิน แดง อย่าง ชรุจร เป็นหนาม
แหลม ปรุไปให้ ถึง ทิวป่า ขอบทุ่งให้ ทันก่อน
พลยกไป เพื่อจะได้ ไม่ลำบากแก่การพักแรม
แต่เป็นด้วยทุ่งนั้นร้อนแรง ระบุโอ อาทิตยเกิน

การอยู่สักหน่อย เหล่าทหารเดินเท้าทั้งได้
รับความลำบากมากกว่าเพื่อน ซึ่งหลังแค
ได้มาประสมหาวิบากด้วยทุ่งนาควาแล้ว
เมื่อ ค่ำไป วัน หลัง ๆ ท่าน ยุกะยัศ ทัพได้ มี
ความกรุณาที่ทหารองเท้าหนึ่งมา แยกช่วยแก้
ทหารทั่วทุกเหล่าตกกอง นัยว่าได้ประโยชน์
ก็อย่างยิ่ง เมื่อถึงที่ค้ำคองพักเป็นกองเป็น
หมวดหมู่ ได้เรียบร้อยก็แล้ว อาสาเขมร
๕๐ คนก็ถูกส่งให้ออกไปเป็นกองร้อยคอยเหตุ
ตั้งยามรักษากำณ ซึ่งการนี้ก็ได้สำเร็จไปเมื่อ
เวลาวันคดคืนพอกี้เท่านั้น เป็นที่น่าปลื้ม
ด้วยการทั้งนี้ ท่านแม่ทัพหน้าได้ ยิ้มเยิ้ม

เพราะถูกใจทำ

อันศุภมาศ วันคืน ก็เหมาะเจาะไม่เร็วไม่
ช้า เพราะว่าพรุ่งนี้ จะเป็น วันแรม ๑๕ ค่ำ
ตรงกับความหมายเชิงที่เคียว และจะเป็น
วันแห่งกาลนิโยคสำหรับชีวิตของนักรบ ผู้
กระทำยุทธนาการนี้ เพื่อชาติศาสนาพระ
มหากษัตริย์ บรรดาขุนกองทั้งหลายได้รับ
คำสั่งให้ ทหารในกอง ของ คน ก็นอนให้ สบาย
สบาย และอนุญาตให้เอิกเกริกกันก็ได้ เพื่อ
ระปลุกน้ำใจไว้ โดยไม่ต้อง เกรงขาม ต่อการ
โจมตีของข้าศึกในเวลาทำศึก เหมือนกับ
คราวที่แล้ว ๆ มา เป็นที่น่าพิศวงนักหนา
ท่านสหยาทรภักของข้าพเจ้าเอ๋ย ซึ่งข้าพเจ้า

ไ้เกี่ยวกับกิจการทั่วไปในกองทัพหน้านี้ จะ
ไ้พิชิต ทหาร คนโตทำ กิริยา ถ้างง ๆ
ทุกชั้น หรือแสดงเค้าน้ำว่าเค้าน้ำสล
ไ้แม่แต่สักคนหนึ่งที่ห้ามไม่ ถ้าเขาไม่
ถือเอาการเล่นเฮฮาในหมู่ในเหล่า ก็กำลัง
นับถือหลักชัยและโลมน้ำมัน เสร็จ
อวอ ของคนไ้ ้วยความ ชะมัดเขม้น ทั้งนั้น
อนึ่ง การ สามัคคี ประอง กอง ก็เป็น น้ำ หุ่น
เกี่ยวกันไม่ถือชาติถือภาษา ถึงแม้ว่าการ
สนทนาระไมใคร่สวดก็จริง แต่เขาก็ก
พยายามที่จะใช้ภาษากลาง กล่าวคือเขา
มีอทำเป็น ้วยโยพทกันไ้ และเขาไ้กันไ้ ก็
เป็นท่นำปลายขลิมนไ้กัน ทั้งนี้เพราะพระ
บรมเชษฐานภาพ ของ พระบาท สมเด็จพระเจ้า
อยู่หัวเป็นเทพยแต่ จึงไ้มีข้าทวารจงรัก
ภักดี และรักกัญญาตาคุณเห็นไ้ ถึงปาน
ดังนี้ พระบาท สมเด็จพระเจ้า อยู่หัว ของ
ข้าพเจ้าจึงมีพระชนมายุยืนนานเด็ก!

ครั้นเพลารุ่งเช้า เมื่อไ้กินอาหารกัน
เสร็จแล้ว คำสั่งก็มาแต่กองบัญชาการ
ทัพให้ชั้นกองทุก ๆ กองเตรียมตัว ทั้งช้างม้า
ถ้ากองทัพม้าเป็นลูกผู้ชายจริง ก็จะไม่
ประสาธคมคายกันอย่างระรอนขึ้นไ้ ซึ่งทหาร
ทุกคนไ้พากันไ้เอนอกไ้ ลกชั้นกระโปก
โลกเ็น พลากรก็ว่าบรทำเพลงอวออยู่

อย่าง ลวก เหวี่ยง บรรลือศัพท์ สำเนียง
โกลุณาทม้าช้างคำมรธอง อันกระตึงคอ
ช้าง และกระพรวนม้า ไ้รวสันกิ่งกร่าง
กราว ๆ อยู่ทั่วไป

แต่เป็นท่นำปลาคอยู่ตัวน้เกอยพะเพนอยู่
แล้ว ก็ยังไม่มัวแว่วประการใด มันทำ
เอาข้าพเจ้าเกอยเพลี้ย เพราะท่านแม่ทัพ
หน้าไ้ให้ทหารมาคาคัน เอาสัญญาแก่
ข้าพเจ้าว่า ถ้ากองทัพม้าไม่ยกมาจริง
ข้าพเจ้า จะต้องทำ สงครามกับทวาร สามคน
เกี่ยวในกองทัพ ทำเป็นเล่นไป, ข้าพเจ้า
ก็ออกรู้สึกสทันทนาว่า ๆ อยู่นั้นเหมือนกัน
ซึ่งมันไม่ใช่เป็นการสนุก ๆ ที่จะต้องถูกไ้นอน
อยู่ยงยวสาทกลางทวารเช่นอย่างท่านแม่ทัพ
หน้าว่ามานั้นเลย ท่านสหายเอ๋ย โชค
ของข้าพเจ้านายท่มุจวิญทวารทวยยังอานวย
ให้เสมอ สมด้วยด้อยคำของคนทั่วไปที่
พากันชานนาม ข้าพเจ้าว่า เป็นมุนย อิศวรย
นั้นผู้หนึ่ง กล่าวคือเป็นเวลาไ้ ๆ หลังกัน
กับทวารวัยไ้ของท่นออกพระวราชมานุกลัย
ไป ฝ่ายกองร้อยคอยเหตุซึ่งรักษาแนวยาม
อยู่ ก็เ้าเขาควายคั้งขึ้นยาว ๆ สั้น ๆ รวม
๓ ครั้ง ซึ่งเป็นเครื่องหมายแปลความว่า
เขาไ้พิชิตข้าศึกแล้ว และท่นไ้เ็นกไ้เ็น
เสียบขึ้นคาศศิลา คั้งล้น อยู่เป็น ประตก แค

กับสำเนียงไทร้อง อออิง กังวาล ก็ก้องไปทั่ว
 ฟ้า ชุนกองซึ่งกำกับทหารม้า ยกมือทำ
 อาณัติสัญญาณให้ทหารขึ้นม้า เกรียมนทวยคอบ
 ที่อยู่ ณะทางเบื้องหน้าข้าพเจ้านั้นมีกลุ่ม
 เพราะผดุงและผู้คนพันทั้งพล ภายใต้นั้น
 ทานกำลังมิได้ ก็ถอยร่น ลงมา เป็นแนว
 ขนานบึกกลั่นภาพอันน่าเวรญาติ ก็พลัน
 มาสู่กลองจกญี่ข้าพเจ้านั้นที่ ด้วยมีทหาร
 ม้า หอกดาบ พม่าโพกผ้า ต่างสี ประมาณ สัก
 ๓๐๐ คนเศษ กำลังควมขมขื่นเข้าตลุยพัน
 แทะ อาสาสมัคร กระเหี่ยง อยู่อย่าง ตุ่มมขม
 ซึ่งเราเป็นไทยจกกลุ่มเสียมิได้ ในความอา
 หวนอกทนและเชิงไหวพริบของชาวกรุง เหล่า
 นั้น เขาทั้งหลายเป็นลูกผู้ชายชาตินักรบ
 อย่างแท้จริง กอปรด้วยความเคร่งครัดค่อ
 ยุทธวินัย สู้พลางดลยพลางมิได้แสดงความ
 ระส่ำระสายเพราะเหนื่อยตัว แต่กระนั้นก็ยัง
 ญเป็นสง่าผ่าเผย โดยไม่ทิ้งระยะให้เสีย
 จยวน เป็นอยู่ทั้งนั้น จนใกล้ พวกเราเข้ามา
 ทันไค่นั้น ท่านสมิรมหิทธิไศษานายกองอาสา
 รามัญนึ่งร่วม สายาล กับ คุณปู่ ของข้าพเจ้า
 ก็ชักดาบออกหากลั่นทั้งสี่ระย้า พลางก็ให้
 ขึ้นเป็นสัญญาณสามครั้ง ควมม้าออกนำ
 หนักทหาร และเร่งร้องให้ โอบยกถันเข้าขอ
 ประทะแถวทหารม้าพม่าไว้ ฝ่ายหนึ่งเป็น

ม่านแลวรามัญแท้ตามสายโลหิต อีกฝ่าย
 หนึ่งเป็น รามัญผสมไทย ไค้เข้า ประหัส
 ประทรวซึ่งกันและกันอย่างไม่ลดละประนี บ้าง
 ก็หิวขาด, ป่าขาด, คอขาด, ไล่ทลัถ้อยประเนน
 ระนาไป แต่จะได้ย่นระย้อยทอดยหลังให้
 แก่กันก็หาไม่ ท่านเสื่อเถ่าผู้ม้ายุสมอยู่
 ในมีชันมิวียนายกองมอญนั้น ยังมีลาย
 อยู่มิได้ย่นเลือนไปตามอายุสม ไร้สำแดง
 ทั้งกำลังกายแล่มมือ ไค้อย่างรวกเร็วว่อง
 ไวคึงกึงพิก เป็นที่ยากนักหนาที่ข้าพหนุ่ม
 ผู้มีศักดิ์แต่เพียงธรรมคาจะหาญเข้าลุยหนวก
 ท่านเล่นไค้ง่ายๆ ข้าก็เห็นว่าเราทำงาน
 กันอย่างจริงจังจึงดันนั้น อีก ๓ กองพอมา
 ถึงก็มีไค้ร้องรอ พวกกันหนุนเนื่องเข้ามาช่วย
 เพียง ประหนึ่ง สายคลื่นในท้อง พระมหาสมุทร
 ซึ่งฝ่ายทางเราต้องซบ อาสา ทั้งหก ออกรับไว้
 แต่กระนั้นก็ยังไม่ว่าให้มิทำนวน พรวัดเหวี่ยง
 กันไค้ โดยพม่ามีภาชีมากกว่าเราในราว
 เกือบ พัน เศษ ใน หนักรบ ทั้งหลาย นั้น
 ข้าพเจ้า ยังจำ ทำ ทางไค้ คิคคา อยู่จน กระทั่ง
 เกิดวันกัคคองนาม ซึ่งข้าพเจ้าไม่ทราบว่
 เขาไค้ทั้งล้งออกไปแต่เมื่อไร ? เพราะน่าที่
 โดยตรงสำหรับพวกของข้าพเจ้าเวลานั้นยังเป็น
 แค่ทหารในตำแหน่งองครักษ์ของท่านแม่ทัพ
 หน้เท่านั้น เขาควรจะได้รับคำดำหนิจาก

ข้าพเจ้าบ้าง เมื่อได้กลับเข้าค่ายแล้ว

การรบราฆ่าฟันชีวิต ซึ่งกันและกัน อันมีคติ
โดยยุทธสงคราม ได้ดำเนินไปอย่างทรห
อกทนไม่รู้หยอกหย่อนนั้น ถึงแม้ว่าทางฝ่าย
ไทยจะน้อยก็ดีกว่า ก็ยังสามารถต้านทาน
ไว้ ได้ด้วยวิริยะอันแรงกล้า คราวกระทั
ตวันระซึ่งพลบ ฝ่ายข้าพเจ้าคงจะได้ออก
รู้ลึกอีกหนอะไร เพราะไม่ทราบว่าจะผล
ลัพท์ได้เสียจะตกแก่ฝ่ายใด กอปรทั้งเป็น
กาลวิกาลได้บังเกิดการ อลหม่าน กันขึ้นบ้าง
ด้วยต่างฝ่ายต่างไม่ทราบว่าพวกใดเป็นใคร ?
ที่ได้พลั้งเผลอ หลง ทิ่มแทง กันเข้าเอง บ้าง
แล้วก็มี ฉะนั้นจึงได้ ยินเสียงนายหมื่นนาย
หมวกข้าศึกร้องสั่งทหารใน บังคับบัญชาขอ
คนให้เริ่มถอย ซึ่งประพฤติเหตุทางกอง
ทัพไทยก็ได้รับ คำสั่ง จากท่าน แม่ทัพหน้าให้
หยุดชงักไว้ มิให้รุกไล่ตามข้าศึกไปเหมือน
กัน ดังนั้นเมื่อพม่าพากันถอยไปสิ้นแล้ว
ส่วนทหารคนใดที่ถูก อาวุธ ยากเจ็บ พอดีเ
ไปได้ ก็สั่งให้กลับล้างหน้าไปค่าย ถ้าคน
ใดไม่สามารถ จะไปได้ด้วย ตนเอง ก็ให้
จัดการ อุ้มย้าง หามย้าง รัด ท้ายไป ทาง หลั
งส่วนคนที่ตายนั้นไม่มีทางที่จะช่วยเหลือให้ฟื้น
จากความทุเรศอย่างใดได้ ? ต้องปล่อยไว้ตาม
ประดากรรม เพราะข้าศึกมีที่มั่นอยู่โดยใกล้

ชิด ะมามัวทำดูเฉยเล่นมิได้ เอาแต่
ว่าเราได้ชัยชนะ ข้าศึกให้ ถอยไป สมหมายได้
พอเป็นอุบายไว้ ที่หนึ่งแล้ว ก็นับว่าเป็นการ
คัมภีร์

อันการประลองกำลังกันคราวนี้ ซึ่งภาย
หลังเมื่อได้กลับเข้าค่ายแล้ว ข้าพเจ้าได้
ทราบจำนวนทหารที่ได้เสียไป และระทพล
ภาพอยู่ตลอดชีวิตนั้น ๘๓ คน มี ๘ ม้า ๘ ม้า
จะว่า กันตามจริงแล้ว ก็ดูไม่ใคร่สู้จะมากมาย
นัก แต่ว่าโดยมากเป็นอาสาแซกเทศเกือบ
๓ ส่วนในจำนวนนั้น นำไปขาย ! อันสิ่งอื่นๆ
เรามีได้เสียไป แม้แต่การถูกรับเป็นเชลย
ก็ไม่มี ส่วนข้าศึกนั้น, ข้าพเจ้าขอกล่าว
โดยไม่ต้องฉันทาคติแลขอเอาเกือบศก ลูก
ผู้ชาย เป็นประกัน คำพูด ของ ข้าพเจ้าด้วยว่า
ถ้าจำนวนที่ไม่ได้หายไหย่อนไปกว่า ๒๐๐ คน
แล้ว ข้าพเจ้าเป็นยอมให้ท่านสหายทั้งหลาย
ต้องเห็นอยหนึ่งทีเดียว ยังทำกำลังร้องโอย
พ้อโอยอยู่อีกครั้งนั้นถึง ไม่ทราบได้ว่าเป็น
เท่าใด ? แต่คงจะไม่น้อยกว่า ๓๐๐ คนเป็น
ที่แน่นอนละ ! มีหน้าข้าเรายังจับม้าเครื่อง
อาน แฉง ลาย คอก ไม่ ร่วง มาได้ ถึง ๓๐ ม้า
ซึ่งม้าเหล่านี้เป็นพาหนะของนายทหารเอกใช้
ขี่ชี่ทั้งนั้น อันอาวุธหอกดาบก็พอแรงการ
ที่เคียว ส่วนคนเท่านั้นที่เราเสียตายข้าวจ

มีพาเอามาด้วย ซึ่งบางคนจับได้ก็ทวารของ
เราก็มักจะพนศรัยทิ้งเสียละกันนะ เพราะ
ทุก ๆ คนย่อม ระแวงระหนก อยู่แก่ใจ ก็คิดว่า
อันการ คือนับ แรกมาแขก ก็ชนชาติ พม่า
ด้วยอาหารการกินนั้น มันไม่สู้จะออกตา
เหมือนคนตาบด ดังนั้นจึงมิได้ใคร่คบค้า
หาเอามาเลย

ครั้นใด ที่พิกิน ค่ายได้ เว้นบรุษก็แล้ว
ข้าพเจ้าจึงใช้ ให้ ทหาร คนหนึ่งไป เทียวตาม
หาของนาม เพราะ ตั้งใจว่า จะขนาย เขาสัก
หน่อย โดยโทษที่หนีออกจากแถวไปเข้า
กระบวนรบ เพราะ ข้าพเจ้าไม่ได้ อนุญาต
ทหารผู้นั้นหายไปครึ่งชั่วโมง จึงไป
ตัวมา ข้าพเจ้าใจคอยหาหมก ด้วยเนื้อ
ตัวองนาม เลอะเทอะไปด้วย เลือดผาด ทั้งนั้น
เขาเข้ามาจนทำหน้าจิก ๆ ไม่พูดจา ทุ่มมือ
ย่ำมอโยหนึ่งไม่ทราบว่าใส่อะไร ?

“นั่นแปลกๆ เหมือนกันหรือ?” ข้าพเจ้า
ร้องถามออกไปด้วยความตกใจ

เขายกมือ ขึ้นไหว แล้วตอบว่า “พระ
บารมีพระเจ้าอยู่หัวและคุณพระคัมภีร์เกรงรักษา
ผมไม่ได้ถูกอาวุธเลย; ได้มีชีวิตกลับมา
เป็นทาสของได้เท่าอีกขอรับ!”

“แก่ใคร่รับคำสั่งจากใคร จึงออกจากแถว
ไปก่อนได้รับอนุญาตจากฉัน?” ข้าพเจ้า

ค่อยหายตกใจ จึงทำเป็นทวาดถามออกไป
องนามคงจะรู้สึกตัวผิด เขายกมือ
ขึ้นไหวพุดลาละลิกว่า “ขอความกรุณา
ได้เท่าที่เป็นทงเกิดขอรับ” แล้วเขาก็ก้ม
มือขึ้นไหวอีก “ผมไม่สามารถจะยืนดูชาติ
ซึ่งมีจำนวนมากกว่า ใส่ข้าพเจ้าพวกเดียว
กันได้เช่นนั้น”

“ทำไม ? แก่ไม่เคยมีมายังคอกหรือ?”
ว่ากองทัพอไทย ! ไม่เคยให้ ใครตราหน้าว่าทำ
คือชนะเพราะมีทหารมากสักครั้งเดียว !!”

“เช่นนั้นก็จริงอยู่ขอรับ ! ฉันเมื่อก่อน
ก็กองจะยกมาฉันนั้น ผมคนหนึ่งได้รบปาก
ตาแก่คนนั้น ก็เจ้าเด็กกำพร้าใจว่า
ผมจะช่วยแก้แค้นให้แก่เขา ดังนั้นผมจึง
มิได้ทันถึงขอรับด้วย อารามใจโทยยาก
จะแก้แค้น ได้ออกไปก่อน ขอได้เท่า
ได้ โปรดกรุณาด้วย”

“แล้วแกแก่ ได้หรือเหลวทั้งเพ”

“รับประทานไหม ?” เขาว่าแล้วก็เอา
มือล้วงลงไปน้ย่อม จิกมวยผมศีรษะพม่า
ถึงเขาออกมาจากน้ย่อม ศีรษะ “นั่นผมเลือก
เอาแต่ที่หน้าตาคล้ายกับความประสงค์ของคน
ทั้งสองนั้น เท่านั้น ส่วน นอกนั้น ผมไม่ได้
เอามา”

องนามเห็นแก่ผมทุกที เขาเป็นอันพัน

ข้ออธิกรณ์ไปได้ แต่เพื่อที่จะทรงไว้ซึ่งอำนาจ
ในการบังคับบัญชาตกต่อไปภายหน้า ข้าพ
เจ้าจึง แสวงหา หน้าเคย เสีย ไม่ ยินดี ยินร้าย
แล้วจึงพูดว่า

“โอเป็นยกโทษให้ครั้งหนึ่ง เพราะ
เป็นครั้งแรกที่หลังอย่าทำเช่นนั้นอีก ไป ! ไป
อย่ามาอย่าทำเสีย เอาอายุหัวอัยยิฉันไป
เสียเปรียบค่าขาย แล้วจึงกลับ มากินข้าว”

องนามยกมือไหว้แล้วก็ไป ตั้งแต่นั้น
มา ทหารในหมู่ของข้าพเจ้าก็เคร่งครัดอยู่
ในยทวินัยเป็นที่มาชมทุกคน

คืนวันนั้นประมาณสี่กึ่งยาม กองทัพ
หลวงซึ่งยกมาทางบกก็มาถึงค่าย แล้วต่อ
มาเมื่อรุ่ง จะใกล้รุ่ง กองทัพเรือ ก็มาถึงยัง
การที่คองล้ำข้ากว่าคืนก่อน เพราะน้ำเซียว
มาก ประกอบไปด้วยเงินแก่งเรือเดินไต่
ลำยาก ทหารทุก ๆ กองได้เข้าประจำการ
ตามหน้าที่โดยเรียบร้อย ตั้งแต่ตอนเช้าของ
วันรุ่งขึ้น ในวันนี้ตลอดคืนยังไม่มีคำสั่งมา
ว่าจะให้ทำอะไร ? ฉะนั้นพวกเราทั้งหมดก็
ไม่นำมาทักของลือมวง ก็ได้พากันเล่น
หัวอยู่ทั่วไปอย่างสนุกสนานตลอดทั้ง ๔ ค่าย
เมื่อถึงตอนเย็น มีข่าว มาจาก มรวรเทศ แจ้ง
ให้ข้าพเจ้าฟังว่า พม่าข้าศึกได้สร้างค่าย
ลำเร้ว เรียบร้อย แล้วทั้งของ ทูตทาง เมืองหน้า

เรา โดยลึก เข้าไปในป่า ประมาณได้สัก
๓๐ เส้น ถ้าทางยังเป็นปรกติก็อยู่ ฉะนั้น
จึงเป็นที่หวังกันว่า ตลอดคืนนี้นั้นก็คงจะ
ยังไม่มีการรุมพุ่งกันจนกว่าจะรุ่งเช้า

คืนนี้ข้าพเจ้ากลับจากประชุมแล้ว ไม่มี
อะไร ? ก็คงไปอยู่ที่พัก ด้วยตั้งใจไว้
ว่าจะนอนให้เต็มคืนสักหน่อย แต่มีนจะเข้า
สัทธิธใจอย่างไรก็ไม่ทราบ ? พิจารณา
ดูเจ้ากองฟางเข้าที่ข้าพเจ้าใช้ปู เป็นที่นอน อยู่
บนแคร่นั้น มันช่างร้อนรมเหมือนกองไฟ
ทั้งคืนก็ร้อนไปทั่วตัว ต้องลุกขึ้นเกาะเคยอด
หลังให้ลดแต่ยึก อากาศ คืนนั้น อยธัว
เพราะพยับฝน ท้องฟ้ามืดดำ นำมาซึ่ง
ความมืดมนจืดมองสิ่งใดไปไกลเกินกว่าสอง
ก้าวอย่างไม่เห็นถนนชัดเจเน ยรรคทหาร
ทุกเหล่าที่ไม่ใช่พวกนี้ยาม ตามไฟ ก็พากัน
หลับนอนอยู่ทั่วไป ศัพท์ สัก เงียบเชียบ
วิเวกวังเวงใจ ข้าพเจ้าตั้งลุกตั้งนอนอยู่
นมนาน จนในที่สุดความง่วงไม่ไหว
วิญญูณก็จะดำเนินไปสู่ความง่วงก็ แต่ยังมี
มีทหารใดส่งยักก็เคียว ทันใดนั้นสำเนียง
สิ่งหนึ่งซึ่งคล้ายกับไม้หัก ก็แว่วเข้ามา
กระทบโศตรประสาทข้าพเจ้าทันที ชวรมาชาติ
ได้ยังคงให้ข้าพเจ้า ฝากคนขึ้นลมหาคูไปโดย
พลัน ฉะนั้นท่าทางค่ายซึ่งข้างหลวงทำได้

ทางหัวนอนข้าพเจ้านั้น เป็นปรกติ ผู้ทำ
 ไม่ต้องการความสรวรมานจึงมิได้คิด ยานไว้
 ได้ มีรูปร่าง ของคน ๆ หนึ่ง กำลัง ก้าวเข้ามา
 ในน้ำท่าทาง ด้วยอาการอันแสดงว่าเป็นพริอ
 เมื่อข้าพเจ้าเห็นดังนั้นในชั้นแรก ข้าพเจ้าออก
 รู้สึกตกใจในใจ ๆ แต่แล้ว ครู่หนึ่ง ก็ระยิบ
 สดใจไป จึงแก่งัดทำเป็นนอนหรือคาบคอกอยู่
 ยرضผู้กระทำการอุกอาจเข้ามาเหยียบย่ม กนยา
 ห่มขีวญูทหาวคาบ สงบกายขึ้นนั่งเหมื่อนรูป
 คีลาอยู่ครู่หนึ่ง แล้ว ก็ค่อย ๆ ขยับ ซักมิก
 พกออกจากบนเฒอมองดูชาวววย พลางเขา
 ก็ ค่อย ๆ ก้าว กระ เถีย ๆ ย่อง เข้า มา ข้าง ๆ
 แควที่ข้าพเจ้านอนที่ล้นน้อย ๆ ส่วนมือข้าง
 ขวามันก็งอกเงยอวชอยู่ในถ้ำระวงตัวเต็มท
 เมื่อเขาเข้ามาถึงตัวข้าพเจ้าก็กระยะ ก็ก้ม
 ลงมาพิจารณาหน้าข้าพเจ้าด้วยความเอาใจใส่
 ครู่หนึ่ง เสียงถอน ลมหายใจยาว แสดงความ
 สัมหมาย ยกมือทั้งสองขึ้นก้มมิก และ
 ก็กระแทก ลงมาที่หน้าอก ข้าพเจ้าโดย รวดเร็ว
 อัน เหตุการณ์ ที่ ได้ เกิดขึ้น แก่ ข้าพเจ้า อย่าง
 ปรยันทันทีในครานั้น ยังเป็นเคสขยญุดคุณ
 พระช่วยอยู่ ถ้าหากไม่แล้วก็ไม่ต้องสงสัย
 ว่าข้าพเจ้าจะไม่สิ้นชื่อ เป็นอวสาน แห่งอาชุสม
 ของข้าพเจ้าเท่านั้น

ในวาระเก็บกวาดที่มันวังมิดลงมา ยังนำ

อกข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าซึ่งพลัดตัวไปเสีย
 โดยพลัน ปลายมิกนั้นจึงตรงปักลงยังกอง
 ฟางจนมิดค้ำม การพลัดตัวของข้าพเจ้านั้น
 ได้สับตัวไปโดยแรงเพราะความตั้งใจ ดังนั้น
 ข้าพเจ้าจึง พลัดไป ทาง ด้านหนึ่ง จน สุดแคว
 และไมทันให้ชักช้า ข้าพเจ้าก็รีบผุดลุกขึ้น
 พร้อม กับ เอา หลัง แยก ได้ แคว ไว้ ไค่ มัน
 พลางก็ยกแควนั้น กระแทก เข้าไป ทามันจน
 เต็มแรงข้างเหมื่อนกัน อ้ายสัตว์นรกลอย
 กัด กระเซกไปไ้ร้องขึ้นจนสุดเสียง กระ
 โคตพุ่งตัว ออกจาก น้ำท่าทางนั้นไป ซึ่ง ๆ หน้า
 ด้วยความว่องไวคล้ายพลกญวนหก ข้าพเจ้า
 กระ โนขึ้นมาแควไ้ประทะครุยขามันไว้ก็ไม่ทัน
 ออกนกลีดยกายเป็นอันมาก จึงบนหน้าคาง
 ความออกไปข้าง แต่ก็ไม่ไ้ รัยผลอะไร ?
 เพราะความมิกที่ยอัยมนุญปลาคันนเสียสิ้น
 จึงต้องแยก เอาความพิศวง กลับ มา ยังที่ พัก
 คามเดิม องนามแลทหาวในหมักยี้ผู้ทันนอน
 อยู่ยังไกลเคียง เมื่อเขาไค่ ยินข้าพเจ้าคง
 ตั้งใจรวมความดังนั้น ต่างก็พากันค้นคา
 ควาอาวูธ แลไค่ ไฟมา ยังที่ ๆ ของ ข้าพเจ้า
 เป็นอันมาก องนามเอาไค่ ไปเทยข้อสองค
 ที่ข้างต้นนอนของข้าพเจ้า เขาเก็บหมวกยก
 สามค้ำนคล้ายกับรูปกระยิบ กับ มิด ค้ำม หุ้ม
 ด้วย หนึ่งกระเบนไค่ นำ เอา มา ส่งให้แก่

ข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นคิงนั้นก็นึกจัก
ทันที อันวัตถุสองสิ่งนี้ ต้องเป็นของอ้าย
คาทอลิกแน่แท้แน่นอน เพราะอาสาโปร
ตเทศของทงฮาวก็ สรวมหมวกแลเห็น
มีคชนิกน ถ้าจะเป็นคนอื่น ก็คงไม่กล้า
เข้ามาถึงเพียงนี้ อ้ายสัตว์ของข้าพเจ้าคน
มันจะเรืองเวร ล้างผลาญกันไป ถึงไหนหนอ ?
อันการทมนั้น ทงตน ลอยเข้า มาได้ ถึงคิง
คงไม่ใช่ทางราชการใช้ให้มา น่าจะเป็น
การส่วนตัวมากกว่า ถ้ามีคชนิก มันอาจจะ
ไปลอบฆ่าใคร ๆ ก็ได้ ที่ เขามี ตำแหน่ง สูง
กว่าข้าพเจ้าใน กองทัพนี้ เมื่อข้าพเจ้าได้
แถลง ความจริงโดยย่อ ๆ ให้เหล่าทหาร ที่
กำลังยืนออคอยอยากทราบนั้นจบลงแล้ว เขา
ทุก ๆ คน ก็พากัน ๆ คุก ปลายไปตามกัน
ครั้นแล้วต่างคน ก็ต่าง แยกกันไป นอน ตาม
เดิม แต่ต้องนามข้าพเจ้าเรียกเอาไว้ก่อน

“องนาม!” ข้าพเจ้าพูด กระ ชิบ ตั้ง
“ฉันอยากจะสั่งแกลเป็นความลับไว้สักหน่อย”

“ได้เท่าไรสิ่งอะไรหรือขอรับ?” องนาม
แผ่วเสียงตาม

“พวกรู้เข้าฉันจะลอบเข้าไปในค่ายพม่า”

“เอ๊ะ! ได้เท่าไรเข้าไปอย่างไร? เวลา
กลางวันแสด ๆ”

“เออะ! ฉันจะเข้าไปก็แล้วกัน, เป็น

แต่แกอย่าให้ ใคร เข้ามาในที่ พักของ ฉัน เหน
กว่าฉันจะกลับมาก็แล้วกัน”

“เท่านั้นไม่เป็นไรคอกขอรับ ผมจะออก
ว่าได้เท่าช่วย ไม่ยอมให้ ใคร เข้ามาเกะกะ
ก็แล้วกัน”

“นั่น, อย่างนั้นก็เหมือนกัน แต่ฉัน
เชื่อว่าคำ ๆ ฉันก็คงได้กลับมา”

“อ้อ! ถ้ามีราชการเล่าขอรับ !!”

“ก็บอกว่ายวไปไม่ได้ อกนะซี!”

“ครี๊ย ๆ ผม จะ จัก การ ให้ เรียบ ร้อย
ทีเดียว”

“ถ้าคิงนั้นก็แล้ว แกลเลยไปเอาเครื่อง
นอนของแกมานอนในนี้เสียทีเดียว ฉันจะได้
มีเวลาตระเตรียมตัว”

องนามออกไป แพรยเคียว ก็กลับ เข้า มา
พร้อมกัณฑ์หมอน โยหนึ่งกัณฑ์หมอน ฉันเคียว
เท่านั้น อันการทมนั้น, เพื่อที่จะให้ท่านสหาย
ทั้งหลายตระหนัก เหตุผล เสีย แต่ คั้นมือ ไว้
กว่า ข้าพเจ้านายหมู่ขวัญ ก็เป็นทหาร
คนหนึ่ง ซึ่งพอจะสำแดงความสามารถด้วย
เล่ห์กะเท่ห์เพื่อเอาตัวเขาเปรียบ กับสัตว์ได้ ก็
เท่ากัณฑ์ทหารที่ทั้งหลายเหมือนกัน ข้าพเจ้า
ไม่เห็นว่ามันจะเป็นการจำเป็น อย่างไรเลย?
ว่าอันการลอบเข้าออกค่ายของข้าศึกนั้น จะ
ต้องใช้เวลากลางคืนเสมอไป กระนั้นแล้ว

ใครเล่าเขาจะมาเรียกว่าเป็นมนุชย์จรวรนั้น
กระไรได้? เขาเลิกท่านสหายทั้งหลายของ
ข้าพเจ้าเอ๋ย! ทั้งเป็น เวลา แฉ่ง ๆ โดยไม่
ต้องหลีกเลี่ยง ข้าพเจ้าจะเข้าไปเอง ทัก
หรือว่า? ข้าศึกกระชั้นข้าพเจ้าได้หรือมิได้?
ขอให้ท่านสกดอกสกดใจฟังต่อไปเถิด!

พอเวลาจวนอาทิตย์อุทัย ข้าพเจ้าก็รีบ
แต่งตัวเป็นกระพุนข้างรถเจมส์หน้า เป็นรอยลัก
ด้วยหมวกจีนกับขางน่านมวซัสสี ข้าพเจ้า
เกือบกับโพรม่าเสร็จ เอามือปกกับเคี้ยว
อย่างละเล็มถนัดมือไป ลอยออกจากค่าย
หลวงลงไปท่าหน้า ยึดเรือแลพายของพวก
กะเหรี่ยง สำหรับเกี่ยวหญ้าใน กองทัพได้ ลำ
หนึ่ง ซึ่งในเรือนกำลังบรรจุหญ้าอยู่เพียง
กรวย เขายังมิได้ขึ้นชน เวลานั้นน้ำในแม่น้ำ
กำลังจืด ข้าพเจ้าจึงต้องเข็นเรือไปบน
หาดทราย กว่าจะถึงน้ำประมาณได้สักหกวา
เศษ แต่พอเอามือเลียบช้อนไว้ในพ่อนหญ้า
และขยิบขาก้าวลงไป ในเรือได้ข้างหนึ่ง ก็มี
คนมาผูกเอาชายเสื้อไว้ และพูดขึ้นเขา ๆ ว่า

“เพื่อนเราจะลอบไปค่ายพม่าหรือ?”

ข้าพเจ้าส่ายหัวทั้งตัว รีบหันหน้าไป
กล่าวว่า เป็นใครที่แท้ ก็คือออกชนสุวรรณคิริน
เอเร เขากำลังยืนถนัดคายนมอยู่ จึงค่อยไล่
ไปไปหน่อย

“ท่านชนรู้ได้อย่างไร?”

“ก็เพื่อนเราแต่งตัวอยู่อย่างนี้! ยังจะไม่
ให้ลอบรู้หรือ?”

“ท่านชนรู้แล้วจะทำอะไร?”

“ฉันจะไปด้วย!”

“ไปไม่ได้หรอก ผมไม่ได้ไปโดยทาง
ราชการนี่”

“ตามใจเพื่อน ๆ จะไปโดย อาการอย่าง
ไรก็ตาม แต่ฉันจะต้องไปด้วย”

“นอนไปใต้ท้องเรือได้หรือไม่ล่ะ?”

“ได้ทั้งนั้น! เป็นแต่ให้ฉันได้ ไปกับ
แล้วกัน”

“เฮ้! อย่างนั้นถั่งไปเถอะ!! เกี้ยว
ระส่ำเสีย”

เมื่อได้จัดการบรรจุหญ้าแล้ว กล่าวคือ
ท่านชน กระเถียงลงไว้ ในใต้ท้อง เรือเสร็จ
แล้ว ข้าพเจ้าก็รีบพาย ๆ เรือทวนน้ำเข้า
หน้าขึ้นไปทางกองทัพพม่า ครั้นพอสว่างก็
นำขึ้นเต็มที ข้าพเจ้าก็หยุดเรือเข้าข้างคลอง
โดยทำอาการเป็นว่าเสมือนได้ ไปเกี่ยวหญ้า
มาเสร็จแล้ว กำลังจอดเรือพักเหนื่อยอยู่
อันความสุข ของกระพุนโดยทั่วไป ในยามที่
ว่างการงาน ก็คือหม่อตุงก่า ซึ่งบางคนถึง
กับฝันไปว่า การสู้กันชานันท์สำคัญเท่ากับการ
พระซึ่งจำเป็น จะต้อง สวดธรรมจักร เข้า เย็น

ซากเสียมไม้ ก็เช่นเดียวกัน แต่อันว่าการ
สู้กันฆ่าของกะพุนั้น เป็นประเพณีที่เคร่ง
ครัดมากมาย เช่น แทนที่จะใช้เครื่องวาง
แขวนคอในเวลายามทัฬหีศึก แต่กะพุน
กลับเอาขงกันเข้ามาแขวนแทน เสียมเอง คง
ซึ่งเคยกันถึงคราวจำเป็นของ ข้าพเจ้า แล้ว
ก็จะร้องเริ่มหึกธรรมาศรัยกับเขา ตามคติของ
กะพุนบ้าง แต่มันก็ทำเอาข้าพเจ้าต้องออก
อีกใจอยู่เป็นครู่ การทั้งนี้ชาวกระเหรี่ยงไทย
มากย่อมจะต้องรู้ ซึ่งรวมทั้งออกขุนสุวรรณ
ศิริด้วย การสู้กันฆ่าของกะพุน วิถีทำของ
เขาคือ คือเอาใบพลูทั้ง ๆ ใบ มามัดเข้า
แล้วก็พันด้วยมิกคม ๆ ให้จนกระทั่งเป็นฝอย
ใส่ในภาชนะอย่างหนึ่งคล้าย ๆ กับกะทะ วาง
ลงบนเตาไฟใช้ไม้ก่อกวนไปให้ ใบพลู แล
เนือยนิ่ม เข้ากัน ดี จนหมักแห้ง แต่ไม่ถึง
กรอบ แล้วขมวกเข้าเป็นคำ ๆ ยัดลงใน
ท้องของขงกันเข้า และผูกหรือควักก็เดิน
แบยสู้กันฆ่าเช่นเดียวกัน ซึ่งกะพุนไม่นิยม
คนเดียว ได้พากันยกกันว่าโอฮานัก! การ
ครั้งนี้ ครั้นว่าข้าพเจ้า จะเลียนเอาฉวยพิเศษ
นั้นมาศึกษาอย่างเล่า ก็มานึกเห็นว่ามัน
ออกจะเป็นคัมภีร์สูงไป เอาแค่เพียงคต่าง
ก็เหมือนกันแล้ว ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงแก้เอายาเส้น

ออกมาจากกล่อง และยัดมันลงไปในท้องหม้อ
คั่งเก่า พยายามกระทำพิธีธรรมาศรัยด้วย
ความใจใส่ สักครู่ใหญ่ ๆ บรรดาเจ้าพวก
กะพุนพาม้ามอญ ก็พากันพายเรือ ล่อง ลง มา
ครั้นเขา เผลอขึ้นมา เห็นข้าพเจ้า บรรทุก หน้ำ
อยู่ เพียบ เรือ คงนั้น ก็รู้ สักปลาใด จึง
ตะโกนถามมายังข้าพเจ้าว่า ไ้้อออกมาแต่
เมื่อไร? ไปเที่ยวที่ไหน? จึงได้มาเรืวนัก!
ข้าพเจ้าแกล้งทำเป็นขมอชินมือของหญิง แล้ว
ร้องตอบออกไปว่า

“มัวแต่อนอนอีกก็เกียจ อยู่อย่างเอ็งนี่ซี!
ก็ข้ากลัวแตกเผาศรีบ้านพม่า ข้าจึงจึงออก
มาเสีย แต่เจ้า เอ๊ย! ข้าจะบอกให้ก็ได้
ไว้ย! เลี้ยวหัวค้งไปทางฝั่งข้างโน้นแน่
เอ็งจะเอาสักธอพอหนักใด”

มันได้ฟังดังนั้นก็ต่างคนต่างก็ไป พากัน
รีบพายเรือไปตามท่มอชัวพม่า ครู่หนึ่งก็
ล้นตาไปหมด

ครั้นคว้นสายได้เพล่า ข้าพเจ้าก็ออกเรือ
พายขึ้นไปอีก แต่ไม่ไ้คั่งใจจะรีบร้อน ได้
ผ่านค่านะวังเหตุเข้าไปถึงขึ้นใน ท่มเรือของ
ข้าศึกได้้อย่างลยอนวล อันหมู่เรือรบแวง
พายของศัตรู ได้ก็เรียงรายอยู่เป็นชนก
สพรมพรอม มีทหาร ล่าละลยหกคนข้าง ๒๔
คนข้าง ที่ กำลัง ออกฝึกหัดรบอยู่อย่างกม

เมื่อเรือข้าพเจ้า เข้าเทียบท่า เรียบ ร้อย คืบแล้ว ข้าพเจ้าก็ยังไม่ขึ้นตลิ่งเลย เพราะไม่ทราบว่าจะเอาไปไว้ที่ไหนบ้าง หนทางที่จะให้แก้ความเก้อเขิน ข้าพเจ้าจึงแกล้งทำเป็นนั่งดูปลาหมึกดำอยู่ข้างล่าง เพื่อกะตักตวงหาช่องทางต่อไป

ในขณะที่ข้าพเจ้า ยังนั่ง งงคิดอะไรอยู่ไม่ตกอยู่นั้น ก็มีตะพุ่นคนหนึ่งมาแฉ่งตัวเป็นพม่า แต่ทำไม ถึง เหล้น พุด เป็น มอญ ก็ไม่ทราบ? ตัวเนื้อเต็มไปค้วยวงซีกราก มองดูจนเป็นอัน ๆ เขามายืนชะโงกหน้าอยู่หน้าท่า แต่พอในตาเหลือบมาเห็นเรา หมอธรรมวดีร์เข้าเท่านั้น ก็แสดงความแค้นใจมีพม่ารวยกับข้าพเจ้าคล้ายกับคนที่ รู้จักกัน มาแล้วสักร้อยปีก็ไม่ปาน

“ขออภัยให้ข้าทูลลึงที่เถอะวะ!” มันว่า “ของ ข้าไม่รู้ ว่าใคร มัน จะ โหมย เอาไปเสียเลย”

“เอ็งมียาพลหรือ? เอามาผสมกับของข้าก็มาสิ! ข้าพเจ้าก็ร้องตอบมันขึ้นไป

แต่พอมันได้ฟังเท่านั้น ก็ถลันถลันลงมากหาข้าพเจ้าทันที ข้าพเจ้ารีบขึ้นหม้อส่งให้แก่มัน มันก็รีบควักเอาธรรมวดีร์ออกมาจากย่ามนั่งลงข้าง ๆ ข้าพเจ้าแล้วก็เริ่มคุยอยู่พรรค ๆ เพราะความกระหายหิว

“อ้ายเพื่อน!” ข้าพเจ้าชักนินยา เพราะเห็นว่ามันได้ทำงานไปถึงค้ำท่าแล้ว “แต่เอ็งช่วยข้าหายหม้อไปยั้งที่หน่อชนะ”

“อ้อ!” มันร้องอยู่ในลำคอ พร้อมกับพยักหน้า ถลันคว้นลงไปยังเรือ “ก็เราเคยช่วยกันอยู่ทุก ๆ วันนี่หว่า!!” มันรีบวิ่งไป

เมื่อสมนึกถึงนั้นข้าพเจ้าก็ลุกขึ้นเอาหม้อไปใส่ลงในถัง ยกออกจากเรือ ส่งให้มันแล่งหนึ่ง ข้าพเจ้าคานหนึ่ง โดยข้าพเจ้าหายตามไปข้างหลังมัน ครู่หนึ่งโดยความเซอะของอ้ายตะพุ่นพันทาง ก็พาเอา ข้าพเจ้ามาถึงโรงช้าง ได้ โดยเรียบร้อย ครั้นเสร็จจากการขนหม้อหมดเรือแล้ว มัน ก็ยังนำข้าพเจ้าไปยังโรงครัวอีก ในขณะนั้นจะเพ่นค้วยข้าพเจ้ายังไม่คิดจะฆ่าเพ่นตัวให้เหมือนกันนินยาเรื่องหนึ่ง ซึ่งมีว่าทหารเอกคนหนึ่งไม่ยอมกินอาหารของศัตรูก็เป็นได้ จึงรู้สึกมีความพอใจในความมีจิตริษยาของมันเป็นอย่างมาก รีบรวยหัวรวยหาง เอาเข้าปาลาพาอภัยที่ระบรทกกันไต้สองห้องกาง ๆ ก็เลยกลิ้งไปยังเรือทันที ส่วนอ้ายตะพุ่นคนนั้นยังมีสารวันสวปามอยู่ที่โรงครัว อย่างไม่ลืมหลืมตา เพราะได้ธรรมวดีร์เข้าเข้าไปถึงเกือบสิบยั้ง คงจะแฉ่งผาก

วันนั้นทั้งวัน ตลอดพลดไปรุ่ง ไม่มีอุปสรรค
 สิ่งใดมาขัดขวาง ข้าพเจ้ากินข้าวแล้วก็ลง
 นอนกลิ้งทออยู่ก่อนห้าหัวเรือ พอพลยอ้าย
 เขื่อนนั้นกลิ้งมาหาข้าพเจ้าอีก ทันนั้นใจ
 หน้อยได้ หอย เอาอาหารมาเป็นกำนัลแก่ข้า
 พเจ้า เพื่อจะแลกเปลี่ยนธรรมาศรัทธา เมื่อ
 มั่นใจ อมหนาสำราญแล้วมันก็ไป ข้าพเจ้า
 เรียกให้ ออกซุนสุวรรณศรีขึ้น มาจากใต้ท้อง
 เรือ สิ่งเกิดดูไม่เห็นแก่รู้สึกเคียดครั้นอะไร
 ในการที่ท้องนอนมาวันยังค่ำ เราต่างแบ่ง
 อาหารกันกินไปตามแกล่น เสริ้งแล้วข้าพเจ้า
 ก็ให้แก้อยู่เฝ้าเรือ ลอยได้ มีคพกก็กระโดด
 ขึ้นไปบนหลัง ข้าพเจ้าสอง บิ รมุก กลม
 ข้องหายใจ โอ! มันคล้องทั้งสองข้าง อัน
 นิมิตรเช่นนี้นายหมู่ขวัญ ทหารคาบ จะ กระทำ
 การงาน สิ่งใด ย่อมจะได้ ผลสำเร็จ เรียบ ร้อย
 เสมอ เวลานั้นในค่ายของข้าศึกกำลังตาม
 ไล่ ไล่อยู่ทั่วไป ไม่เป็นการยากแก่การที่
 ข้าพเจ้าจะไปทางโน้นทางนี้ได้ตามชอบใจ ถึง
 หากว่าจะไม่ชำนาญทางก็ดี ข้าพเจ้าเที่ยว
 เกิดดวงศุขตามที่ต่าง ๆ ไปทุก ๆ ขวี่แวง
 แต่พอข้ามคุไปทางขวามือ ข้าพเจ้าก็สับสน
 ทั้งตัว ต้องรีบหลยเข้าเงามืดกันไม้ใหญ่
 ด้วยข้าพเจ้าได้ ยืน เสียง ของคน ๆ หนึ่งซึ่ง
 ข้าพเจ้าจำได้ว่า เป็นอ้ายคาทิโอสลเยัส มัน

กำลังจะเหินสวนมา ได้ หุยกขึ้นคุยอยู่กับ
 นายทหารพม่าคนหนึ่ง ค่อนข้างเป็นผู้ใหญ่
 แล้ว อ้ายคุงไม่ต่ำกว่า ๕๐ เศษ ลักษณะ
 เครื่อง แต่งกาย ออกซิดว่าไม่ใช่ เป็นซุนกอง
 ธรรมดา เขาคงจะเป็นซุนพลคนหนึ่ง

“ข้าพเจ้าก็คิดว่า-” คาทิโอสลเยัส พกขึ้น
 “ทางที่เราจะเอาชัยชนะกองทัพอไทยได้ ไม่มี
 ทางอื่นจะง่ายกว่า เรายกกำลังเข้าทัพเราพวก
 เกี้ยว ก็คงจะสำเร็จ เพราะมันน้อยกว่าเรา
 ทั้งสองเท่า” มันอธิบายพลาง ทำไม้ทิ่มมือ
 เป็นจังหวะพลาง

“แต่การทำเช่นนั้นไม่ใช่วิธี ลูกผู้ชาย”
 ซุนพลนั้นซิดขึ้นเป็นพม่าแปร่ง ๆ

“ไม่อีกที เรายังต้องเล่นไม้ มีค” คา
 ทิโอสลเยัสนำต่อไป

“ไม่ มีคอย่างไร?”

“ลอบ เข้าไป ฆ่า แม่ทัพไทยเสีย เป็น
 เสริ้งเรื่องกัน!”

“ก็ไหนเคยคุยว่า ได้เข้าไปในค่ายไทย
 แล้วท่านไปใต้ ศิริระใครมาข้างเล่า?”

“นั่น, ไปเป็นไพร่เวทต่างหาก”

“ก็ไปรเวทนะซี! ได้ผลอะไรข้างหลัง?”

คาทิโอสลเยัสอยู่ครู่หนึ่ง “เปล่า! เพราะ
 ไม่ได้ตั้งใจว่าจะไปฆ่า”

“ถึงที่พูดนั้นก็คงจะเหลวอีก”

“นี่! สยวรีรัง, ถ้ากลัวตาย มีคนนั้นข้าพเจ้าจะแทงให้ตายคาที่เดี๋ยวนี้”

คาทิลีหัวเราะลั่น “ถ้าไม่เหลวระไร รัยรางวลืออะไร?”

“ก็ว่าเห็นพระราชการนะซี! จะเอาอะไรกัน อีกห่ะ?”

“ไม่ต้องการ”

“จะต้องการอะไร?”

“ต้อง สัญญา ว่า จะ ให้ ฉัน เลือก เอา อย่างหนึ่ง”

“สำหรับฉันไม่ขัดข้อง”

“แน่หรือ?” แล้วคาทิลีก็หัวเราะอีก

“ฉันพุกควัยเกียรติกษิ คาทิลีอุยเฮ้!”

“สำหรับ คำ เหนื่อย ฉัน ต้องการ เจ้า เบญจวลัยเป็นภรรยา”

“เฮ้! ที่นั่นเขาได้ รับกล่าวกัยมัจจาไว กะแซห่วนไว้แล้ว ท่านไม่รู้หรือ?”

“เป็นกัยการเมืองคอกณะ ท่านเฮ้ย!”

“ไม่ได้บอก เลือกเอาอย่างอื่นเถอะ”

“ตามใจ, เมื่อไม่คอกลง ก็ยังไม่มีไปทำ ก้อน ท่าน ะ กลยไป ตริคตรองก เลียให้ ก็ แล้วภายหลังจึงมาพุกกันใหม่ก็ได้” คาทิลี พุกยแล้วก็ออกแยกเดินไปทางหนึ่ง

“มันสำคัญ! ชายฉันนี้พุก แก่ ตัว เอง “มันจะเอาเจ้าเบญจวลัย ไปเป็นเมีย มันถึง จะไป”

แล้ว เขา ก็เดินมาทาง ที่ข้าพเจ้าแอบอยู่

ทันใดนั้น ข้าพเจ้า ก็คิดถึงภัย ข้างหน้า ถ้าไม่ เร่งคิดกำจัดชายคนนั้นเสียก่อน เมื่อใดเขาคิด ปลงใจคิดสินยล อัยคาทิลีโอเจ้าจริง ๆ มันก็ จะ เป็น เครือง ว่า คาญ ใจให้ อย่างไม่ ใช้ เเล่ิน ทางที่ข้าพเจ้าต้องคิดค้นลเมเสียก่อน เพลิง จิ้งจกไม่กำเริบ เพราะอัยคาทิลีอุยเฮ้สเปน คนบ้าผู้หญิง

ทั้งนั้นข้าพเจ้าก็กระโจน ออกมา รุก เา ตนไม่ และคว้ามือชายผู้พยายามประทุษ ร้ายท่านแม่ทัพไทยไว้มัน พลังก็เอามือกรก ลงที่ชอกคอของชายนั้น ก้วยทำเป็นท่าทาง เหาวิ่งเอางัง และกระซิบขู่สัทย์ขึ้นว่า

“นี่! อย่าวิ่ง, ถ้ากลัวตาย มีฉันนี้ ข้าพเจ้าจะแทงให้ตายคาที่เดี๋ยวนี้”

เขาคงใจสั่นเข็งเอิกขึ้นทั้งตัว แค้นเสียง ออกมาเบา ๆ สั้น ๆ ถามข้าพเจ้าว่า “แก คือใคร?”

ข้าพเจ้าตอบว่า “ทหารไทย คนหนึ่ง ข้าพเจ้าต้องการท่านไปเป็นเชลย ไปเคินไป อย่าช้า ถ้าท่านเรียกให้ใครช่วย ท่านจะ ค้องตายก้วยมีคเเล่มน” ข้าพเจ้ารั้มมือเข้า ที่โยหเขา และเอามือคนขึ้นเอวให้เขาออก เเคิน ชายชชลาคนนั้นเคินพลงเหลียวพลง เพราะกลัวข้าพเจ้าจะฆ่าตายจริง ๆ ที่ใดที่า ถึงที่ไฟ สว่าง หรือใกล้หมู่บ้าน ข้าพเจ้า ก็ เคิน

ประชิดเข้าไปใกล้เข้าไว้ ถ้าเขาแสดง
กิริยาท่าทางผิดปกติหาข้าพเจ้าจนนึกเคียว
ข้าพเจ้าก็เป็นไม่วีชีวิตเหมือนกัน พลาค
ถ้าก็เป็นไคยอมสู้กัน จนเย็บตา ให้เซลด
ของข้าพเจ้ารู้จักว่าข้าพเจ้าก็เป็นไคชน ซึ่งมี
เกิมน้ำล้างแข้งไม่น้อยเหมือนกัน ไคพระ
ยารมีพระเจ้าอยู่หัวปกครองเกล้าเกษมไค ยักหูแล
บังคาทหารข้าศึกทั้งมวญสิ้น จะได้มีไครณิก
ระแวงสงสัยว่าเราทั้งสอง เคนมาก้วยกันโดย
สถานไคไม่ทราบ กระทั่งถึงเรือ ของข้าพเจ้าที่
รออยู่ ออกจนสุวรรณคีรีทะเลอันโลก
ขึ้นจากทันอนกลางกระถางเรือ ไคโคกขึ้น
มาหาข้าพเจ้าบนหาดทราย เมื่อข้าพเจ้าไค
เล่าเรื่องให้เขาฟังเลา ๆ ว่าข้าพเจ้า คังการ
จะเอาชายนั้นไปค่ายหลวงด้วย ในถานเป็น
เซลดคนหนึ่งแล้ว เขาก็เข้ารับน้ำที่เป็นผู้
คุมที่เคียว ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงสั่งให้เขามัก
นักโทษของเขาเสียให้เรียบร้อย แล้วชวน
กันพองเอาชายนั่นลงนอนไว้กลางเรือ สอง
คนช่วยกันพายเรือออกจากท่าไป ไคข้า
พเจ้าเป็นคนถือท้าย เรือไคต้องลงมากตาม
กระแสน้ำอันเชี่ยว ผ่านกองเรือรบของข้าศึก
ออกมาโดยไม่มีใครทักทายปราสัย แต่เมื่อ
ถึงค่ายตรวจ ทางด่าน ทหารพม่าไคร้อง
ถามออกมาจากความมืดว่า “ใคร? จะไป

ไหน?” ทั้งนัเพราะเป็นธรรมดาเขาต้องตรวจ
ตรวจคนเข้าออกในเวลาวิกาล ข้าพเจ้าจึง
แสดงรอยออกไปว่า

“เราเป็นสยัประเทวอ! จะเอาตัวไปส่ง!!”

“ทำไมจึงไม่ให้สว่างเสียก่อน?” มัน
ร้องตอบมาอีก

“เพราะ เป็นโรค ผักคาค! จะ รอ อยู่ ข้าไม่
ไค!!” ข้าพเจ้าว่า

“ถึงอย่างนั้นก็ต้องหยุดอยู่ก่อน ให้เรา
ตรวจเสียตามธรรมเนียม!” มัน กลับร้อง
ตอบมาขึ้นคำ

เสียง อีก คน หนึ่ง พุค เป็นเชิง ห้าม ว่า
“อย่าकुเลยว! อ้ายโรคห้าพันนั้น, มันคิกงาย
อยู่นา!!”

“เออะมะ! ก็นายเขาสั่งไว้ อย่างนั้น
หว่า!!” เจ้านั้นเถียง

ทันใดนั้นมันก็รุกไคขึ้น และออกเรือมา
ยังข้าพเจ้า แสงไคส่องสว่างทั้งลำเรือมัน
ข้าพเจ้าเห็น ทหารทั้งหมด รวมด้วยกัน ๘ คน
จึงค่อยเอาไคน้อย ข้าพเจ้าก็ลงไปกระซิบ
กับชายคนที่รับมาไคว่า “ท่านอย่าไคร้อง
อะอะขึ้นเลยเป็นอันขาด มิฉะนั้นเพือนของ
ฉันจะพินท้านจากสองท่อน” พลางข้าพเจ้า
ก็คลี่ผ้าขาวม้าออกคลุมตัวเอาไว้ แล้วอีก
ครู่หนึ่งเจ้าเรือท่านตรวจก็พายเรือเข้ามาเทียบ

เรือข้าพเจ้า อ้ายคนหนึ่งซัดเข้ามาสองก
ในเรือข้าพเจ้า เพราะพายุฝนให้ เห็น ซัดเข้ามา
ของต้องห้าม

“เห็นเรือไหมล่ะ! คุณแล้วกลอยออกไป
เถอะ!!” ข้าพเจ้าทำเป็นแกล้งเร่ง

“เกียวกู้ข้าเข็ด คุณนำ มันท่อน ซีนะ!
อ้ายคนไหนจะเสือกมาออกผดยบทน?” มันท
จ้องหน้าข้าพเจ้าเถียง

พอมีน พุก ซาคำ กัซยอมีอ เข้ามา ะจับ
ชายผ้า แต่อ้ายคนกลางลำเรือร้องห้ามเสียง
หลง “เฮียอย่า! ทำเป็นอวดวิเศษไปไค้
นี่โวย ประเดี๋ยวก็มาพาดิเคเอาข้าพเจยปะติ
หรงอกไปคัวยออีกคนหนึ่งคอกก”

“เฮีย! อ้ายนและคาวางจริง ๆ” อ้าย
คนที่ระกู่ให้ไค้หันไปเถียง

แต่พออ้ายคนคอกกัซยอมีอเลกขึ้น เพราะระ
จริง ๆ ทันทันนั้นออกขุนส่วรณคัวกัลลขิน
พันเอาคอททาวพม่าขึ้น ซาค กระเก็บ คก นำ
ไปทันที และกัพันซาลงไปกัคนอื่น ๆ อีก
๗-๘ ครั้ง พวกมันทั้งหมคัคกใจคัวยไม่
นกว่าจะเป็นภัยถึงปานนั้น ก็พากันสละทวิ
เรือระเบนหน เรือของมันเลกทานกัถึงคน
โคลงเคลงมิไค้กัเลยพาลคว่ำลง มันยัง
คกใจต่าง คะเบ้ง เสียง ร้องเรียกให้พวกพ้อง
ช่วยจนเช็ดกะโวยแม่น้ำ อ้ายคนใดถึงซาค

ลลยเข้ามาใกล้ขึ้นกระเหวียง ถ้าไม่คอสยัน
กัทวิแยะฆ่าแยะไปคามกัน ข้าพเจ้าเห็นเหตุ
การณมันเปลี่ยนแปลงไปถึงคังนั้น กัวยกั

พายุเร่งเรือให้ล่องลงไปโดยเร็ว ททาวซำ
คัคกัลลยเรือ ะยลลคั อยู่ยัง กลางร่อง แม่น้ำ
กัลลคัเรือเข้ามาทาคัคไค้คัคัวย ความมคัใน
อากาศ ข้าพเจ้าคัอยพายุเรือหลยลลคัเรอย
ไป แคกัไม่พ้นไปไค้ ถึงไหน, ไค้ปะทะ

เข้ากัเรือลำหนึ่ง กัเหมือนจะมัททาวทัง
หมคัอยู่ในราว ๑๒ คน เห็นจะไค้ ข้าพเจ้า คาค
เคาคัเลา ๆ ความกล้ำทาวญชาญชัยของ
ชายหนุ่มชาวกัเป็นทังยวคั ไค้กระโจน
ลงไปกักลางลำเรือของพม่า ไค้พิฆาตพาค
พันเลย คายสันในซั้ว พริยคาคัเกียว นิยาย
กล่าววว่า “ททาว เอก คนหนึ่ง ย่อม ะ คัอสูกั
ททาวเลวไค้คัั้ง รุยคัคน เป็นความจริง คัณไค้
กัไค้ปะระกัซนแคกัข้าพเจ้าในวาระนั้นแล้ว ครัน
พันคัั้ง ลงมาถึง เขคัยาม ะรักษาค่าน ของกอง
ทัพไทย ข้าพเจ้าคัอยโล่งใจไปถึงคั ททาว
ค่าน พายุเรือเข้ามาคัยเคาเรือของ ข้าพเจ้าไว้
และร้องถามเป็นอาณัติลัญญาณ ข้าพเจ้า
ะร้องคัอยกับเขาว่า “นาควราช” คำเคียว
เท่านั้น เขาคัทวิร้องอไปตามกัน เพราะ
เขาคัระกัข้าพเจ้าไค้คั ข้าพเจ้าพายุเรือคัค
ไปถึงถึงท่าน้ำ รอก เรือเข้า แกกัมคัเซลย

เสร็จแล้ว เราช่วยกันทำให้เขาขึ้นมา ขยับกม่อขึ้นตาม ข้างเขานักขึ้นอีกหัวเราะ
 ตลอด แล้วข้าพเจ้าจึงส่งกม่อออกขุนสุวรรณ ไม่ก็
 ศิรวา “ก็ทำไมหน้าตา แลแสงใดเท่าใจเขอน

“ท่านขุน เจอเขา ขยับขึ้นไป แต่ง ตัว เป็น เลือกรวมกล่า!”
 กระหึ่ม แล้วกุมเอศวเขาไว้เจียบๆอย่า จริงจัง นั่น และ พ่อโถมงาม ออกขุน
 ให้ใครเขารู้ว่าเป็นข้าศึก จนกว่าผมจะ สวรรคตก็ เขาพันอัยพวกพม่า เลือกร
 มารับตัวเขาไป” มั่นใจกระเด็นมากดูเขาข้าพเจ้าเข้า จนเลอะ

ข้าพเจ้าส่งแล้วก็กลับมายังที่พัก เห็น เทอะไปทั้งตัว ข้าพเจ้าหัวเราะแล้วก็เล่า
 อิงนามนจนขวางประคองยั้งปลุกให้เขาลุกขึ้น ให้เขาฟัง และไม่ให้เขาเกียเขาความไป
 ของนามลุกขึ้น รุกได้น่า ข้าพเจ้า เข้าไป ยังห้อง ซึ่งเขายับกระปอตะแปก
 นอน และเมื่อเขาเหลียวมาเห็นหน้าข้าพเจ้า ว่าไม่เขาเขาไปด้วย อันผลกำไว้ในควรวาน
 เข้างม่อ ทันใดนั้นกรวยชนเนตเสยง ถ้าว่าไปไม่ได้ออกขุนสุวรรณก็ไปเป็นเพื่อน

“คุณพระคุณเจ้าช่วยในใจเท่าไปถูกใคร แล้ว มันก็จะทำให้ข้าพเจ้าอหิเหลื่อ
 ทำร้ายมาแต่ไหน?” มั่นใจก็จะทำให้ข้าพเจ้าอหิเหลื่อ
 มีใช้เล่นเหมือนนก คนนั้นข้าพเจ้าอย่านา

“เปล่า!เปล่า!!อย่าเอ็ดไป” ข้าพเจ้า แล้วก็เข้านอนหลับไปอย่างสบายโดย.

(เดื่อนหน้า จะเล่าถึงกรณข้าง อย่างทรหด กลางแปลง และนาหม่วชัย จะได้พบ กับบุคลิก ซึ่งอ้างตัวว่า

เป็นฝ่ายของ สตรีชาวทวาย ซึ่งได้เอาแหวน นพเอ็ด แลเอาพระคำพระพุทธรูปไป)

หมายเหตุเบ็ดเตล็ด

๗๑

ว. วุฒิกิตย

ผู้เขียนหมายเหตุเบ็ดเตล็ดเกือบนี้
ไ้ว่าทุกท่านที่ลูกเกณฑ์ให้เขียนก็ักฤสมัก
เขียนเองก็ัก ๑๑๑ มักนำเอาหมายเหตุเบ็ด
เตล็ดไปเปรียบเทียบกับสิ่งที่ยาก และง่าย
ต่าง ๆ แต่การเขียนหมายเหตุเบ็ดเตล็ดจะ
คำเนื่ออย่างใดและไปก็สักกันตรงไหน นั้น
เป็นปัญหาหนึ่ง ที่ผู้เรียบเรียงจะพึงเขียน
เพราะฉะนั้นหมายเหตุเบ็ดเตล็ดจึงมีลักษณะ
ต่าง ๆ กัน ไป ตาม ความปรารถนาของผู้
ประพันธ์

เมื่อผู้เขียนไ้เปรียบลักษณะของหมายเหตุเบ็ดเตล็ดแล้วก็เริ่มประกาศคนว่า ที่เขียนหมายเหตุเบ็ดเตล็ดขึ้น ก็ เพราะเหตุนี้
เหตุนี้ มีการลูกเกณฑ์บ้าง, เขียนเอง
บ้าง ๑๑๑ สักแต่จะเป็นไป แล้วต่อไป

ก็เริ่ม ล้อมคน ว่า อ่อน ภูมิ กล้วย เจริญ เจริญ
และผลสุดท้ายก็มีการขออภัยบ้าง, ที่เรอง
นั้นชมเรองนั้นบ้าง, สดแ่งฐานะของหนังสือ
พิมพ์นั้น ๆ บ้าง, เรองเตือนคำบ้าง ๑๑๑
อีกร้อยแปดก็ป่าดะ

ว่าด้วยนิสัยของผู้เขียนหมายเหตุเบ็ด
เตล็ดในหนังสือต่าง ๆ มัก เป็นนานาจิตค
เช่นเดียวกับท่านผู้อ่าน มีการเขียนอย่าง
คลกคนองหัวหกกันซวก, บ้างก็เขียนแห่
และผู้อื่น ซึ่งมิใช่ตนเองและ คณะหรือญาติ
วงศ์ของตน, บ้างก็เทศนาไปตามสัพเพพระ
เพื่อให้สมกับนามว่า "หมายเหตุเบ็ดเตล็ด"
๑๑๑ ๑๑๑ โดยนานาประการ

ด้วยเหตุฉะนั้น หมายเหตุเบ็ดเตล็ดจึงมี
รสชาติต่าง ๆ กัน ซึ่งถ้าใครชอบชนิดไหนก็ว่า

ชนิกนั้นก็ ส่วนความหมายอันแท้จริงของ
หมายเหตุจะมีคดีย่อยอย่างไร ขอนี้มิใช่ประ
เด็นสำคัญที่จะพึงใคร่ครวญ มีข้อแม้ อยู่
ตรงว่า แม่ท่านชอบชนิกนั้น ก็ชนิกนั้นแหละ
เป็นคดียุติ โครระคักค่านความพอใจของ
ท่านมิได้

การเขียนหมายเหตุเปิดเตล็ดระยากง่าย
เพียงใด ข้าพเจ้าไม่ ยินดี ออกความเห็น
ด้วยถ้าหมายเหตุเปิดเตล็ดเป็นการยาก คน
อย่างข้าพเจ้าก็เอือมเพราะไม่สามารถ แต่
ถ้าหมายเหตุเปิดเตล็ดเป็นการง่าย ฟังค
ก็ค่อนข้างจะเขินหู และกระดากปาก ที่ข้า
พเจ้าจะพูดเอง เพราะ ท่านนักประพันธ์ ทัม
นามอโฆมอยู่แล้วข้างท่านยังออกปากว่ายาก
เท็กวันขึ้นเช่นข้าพเจ้าจะพูดว่าง่าย ท่านมิ
เห็นว่าข้าพเจ้าเห็นทำให้ท่านขัดหูไปฤๅ?

เพราะฉะนั้น จึงไม่ใช้การจำเป็นที่ข้าพเจ้า
จะคงออกตัวว่าการเขียนหมายเหตุเปิดเตล็ด
เป็นการง่ายยากประการใด ท่านผู้ มีวิจารณ์
ญาณอันสูงส่งย่อมเห็นได้ตลอด

อนึ่งความความเห็น ของ ข้าพเจ้าว่า ผู้
เขียนหมายเหตุเปิดเตล็ดฤๅจะไรก็ตาม ซึ่งมี
ลักษณะเกี่ยว กับ หมายเหตุ เปิดเตล็ดนั้น
ค่อนข้าง จะ เป็นการ ออกหน้า ออกตาเอิกเจิก

เกรี้ยวกราว อยู่สักหน่อย กล่าวคือขยายภูมิ
ไคอย่างเต็มที ส่วน ข้าพเจ้า ตรงกันข้าม
ด้วยให้รู้สึกประหม่าเกรงขามเสียเป็นล้นพ้น
แต่เมื่อข้าพเจ้าได้สารแนเขียนแล้ว ก็จำเป็น
ที่จะต้องว่ากันไปให้ถึงที่สุด และไม่มีการ
รับ ประกัน ว่า หมายเหตุเปิดเตล็ด ของ ไทย
เขมมไคอนจะขัดกร่อยเป็นน้ำแก่สารส้ม ฤๅ
อึกกระทกกรึกโครม เป็นเสื่อทลายบ้านอย่าง
ไรทั้งสิ้น

ข้าพเจ้าอยากจะสารภาพว่า หมายเหตุ
เปิดเตล็ดที่ท่านกำลังอ่านอยู่นี้ ข้าพเจ้ามิได้
ตั้งเข็มไว้ก่อนว่าะพุดถึงเรื่องอะไรก็ ทั้งเมื่อ
เขียนมาลงเพียงนั้นก็ยังไม่ออกว่า ควรจะว่า
ด้วยเรื่องอะไรจึงจะเหมาะ ฉะนั้นเท่าที่ท่านได้
อ่านมาแล้วจึงอยู่ในท่านองวนอนจะนำให้ท่าน
ยังเกิดความเขิน แล้วและในที่สุดท่านก็
จะเปล่งอุทานว่า “ไม่เป็นรส!”

ถ้าข้าพเจ้าถูกตราชื่อ ว่า เขียนไม่เป็นรส
แล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่ควรระน้อยใจ เพราะข้า
พเจ้าเองก็ทราบอยู่แล้วว่า ไม่เป็นรสจริงคัง
ท่านว่า ก็เมื่อข้าพเจ้าทราบอย่างนั้นเหตุไร
ข้าพเจ้าจึงค้นตรึงเขียนเล่า ยักตะขรขยาย
ให้ลูกอีกก็คงไม่ได้เหมือนกัน

ความจริงก็น่าจะประหม่าใจแท้ เพราะ

ท่านประพนธ์การและการนี้ โดยมากมักเลือก
อ่านเรื่องชนิดที่เรียกว่า หมายเหตุ เย้คเคิ้ล
ก่อน หากจะ เป็น คราวช่วย ของข้าพเจ้า
ณเอน ให้ท่านเย้คเคิ้ลเรื่องนั้นอ่านก่อนแล้วเห็น
สนิมเปรอะ อยู่ ทั้ง สามสี่น้ำ ฉะนั้น ท่านก็จะ
พลอยเข้าใจไปว่าไทยเขมร เคือนนี้มี มี เรื่อง
“ไม่เปนรส” เช่นนี้ทั้งลยมีๆ? เปล่าเลย,
เรื่องที่มิรสชาติอย่างเลิศสะมันเคา ชูอยู่อีก
นี้ไ้จำนวนเสียเรื่องกว่า ฉะนั้นเอนูเขกแต่
หมายเหตุเย้คเคิ้ลที่ข้าพเจ้าเขียนเด็ก

“เอนูเขกแต่หมายเหตุเย้คเคิ้ล” ที่
กล่าวนั้นมีไ้ให้หมายความว่าถึงเขกส่วนหนึ่งส่วน
ใด แห่งร่างกาย ของ ข้าพเจ้าให้ ไ้ รับความ
เจ็บปวดชอกช้า แต่หมายความว่าถึงให้ท่าน

เขกหลายเหตุเย้คเคิ้ล ถ้าท่านประสงค์
เขกข้าพเจ้าจริง ๆ ก็เอนูไปพบ กับข้าพเจ้า
แต่ท่านจะไ้เอนูหรือมิไ้ไ้เอนูนั้น ต้องกระ
ทำความตกลง กันเสียโดยทาง ทศนาก่อน
และขอขอกไว้แต่เนิ่น ๆ ว่า ข้าพเจ้าไม่ต้อง
การเห็นสนิมมี!

เมื่อกระทำไ้ให้ท่านเมื่อนั้นความถึงแค
นี้แล้ว ก็ยังเห็นว่ารสของหมายเหตุเย้คเคิ้ล
เคือนนี้มีไ้กระเคืองชนเลย ถ้าชนเขียนต่อ
ไปก็น่าจะค้องหาชวคไ้วันร้อนไว้ประคยทั้ง
ในชดะที่ท่านยื่นถึง ฉะนั้นจึงขอขยเสียเลย ๆ
โดยมีทันทไ้ยินเสียงขี้สากี้ ๆ กลองสั้กคย
เลยทีเดียว

เรื่องผี เด็ดดุร้าย

(ต่อจากหน้า ๑๒๑ ฉบับ หน้า ๑)

ตอนที่ ๒๑

ที่ ๓ ตุลาคม ขอให้ฉันพักให้เสีย
 ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คามที่จำได้ตั้งแต่
 ได้เกิดมาวันก่อนแล้ว ไม่มีสิ่งใดที่นึกได้
 ะหลงลืมและไม่ไ้จำกล้งไว้ ในทันจะขอเขียน
 ค่อยไป

เมื่อฉันมาถึงห้อง เ็นฟิสิก พย นอน
 อยู่ทีหนึ่ง ข้างซ้าย มี กองโลหิต กองหนึ่ง
 พอเข้าไปพลิกตัวขึ้นก็เห็นใต้กระบังว่า เขา
 ได้ รัยอุยทวเหตุอย่างน่าหวากเลี้ยว ไม่ไ้
 เกิดขึ้นด้วยโรคภัยอย่างไ้ ที่หน้ามี รอย
 ข้ำแตก คุเหมือนเป็นด้วย กระทย กับ พน
 โยแรง โลหิตที่กองนั้นก็ออกมาจาก
 ผลัดที่หน้า ขณะที่เราพลิกตัว กลับไป อีก

คนพยายามซึ่งคุกเข่าอยู่ข้าง ๆ เวย หน้า ขึ้น
 พกว่า

“ผมเข้าใจว่า กระตุกหลังหัก คุ
 วย ทั้งแขนขาข้างขวาแล ส่วน หน้า ขั
 นั้นตายไปข้างหนึ่ง” กาวที่เป็นเช่นนี้ไ้
 อย่างไรนั้น เป็นข้อที่คน พยายาม มีความ
 พิศวงเป็นที่สุด เขาทำ หน้า นีว แล แสดง
 ความพิศวงนี้ว่า

“ผมไม่เข้าใจในเหตุ ๒ ประการ คือ
 เขาอาจทำให้หน้าแตกได้ โดย เขา หน้า กระ
 แทกลงกับพื้น ผมไ้เคยเห็นหญิงสาว ผู้
 หนึ่งที่โรง พยาบาล เสียชีวิต เวเอร์ชพลด
 ทำเช่นนั้นก่อนที่เราจะมีเวลาบิได้ทัน แล
 ผมคาดว่าเขาอาจทำให้กระตุกหลังหักได้ โดย

ตกลงมาจากเตียง อย่างไม่มีท่า แต่ใน
ชีวิตของผมคาดคะเนไม่ได้ว่าทำไมอาการทั้ง
๒ อย่างจึงเกิดขึ้นได้พร้อมกัน ถ้าหลังเขา
หัก เขาคงกระแทกศีรษะกับพื้นไม่ได้ แล
ถ้าหน้าแตกก่อนตกลงมาจากเตียง คงจะ
มีรอยโลหิตที่อื่นบ้าง ” ฉันทึ่งพูดกับ
เขาว่า -

“ไปหาหมอแวนเซลซิง และเชิญให้
มาที่นั่น” ฉันท้องการพบเขาโดย
เร็ว เจ้าคนนั้นรีบวิ่งไปในอีกโถงหนึ่ง ศาส
ตราจารย์ก็โผล่เข้ามาทั้งเสื้อนอนแล้วรองเท้า
แตะ เมื่อห้อยเห็นเร็นเฟลคอยู่ทันทัน แล
พิจารณาอย่างพิถีพิถันเพราะที่ศรีษะหนึ่ง แล้ว
หันมาทางฉันทน์ ทำแกระอ่านความคิดออก
โดยทางสายตา แลจึงพูดแผ่วๆ เพื่อไม่
ให้ดังถึงหูคนพยายาลว่า -

“อา! เหตุการณ์อย่างน่าเศร้าโศก!
จะต้องวินิจฉัยแลพยายาลเป็นอย่างที่ ฉันทน์
จะอยู่กับท่านด้วย แต่ต้องขอไปแคงตัว
ก่อน ถ้าท่านจะคอยอยู่ที่นั่น สักครู่ฉันทน์
จะมาพบ ”

เวลานั้นคนใช้หลายโหล่ทันทันๆ ซึ่ง เป็น
ที่แสดงให้เห็นว่าเขาต้องได้ รัยความเยียวัก
อย่างสาหัส แวนเซลซิงกลับมามีอย่าง รวด
เร็ว ในมือถือหีบเครื่องมือศัลยกรรมมาด้วย

หนึ่ง แดคงจะคิดเร็วแลตกลงใจทันที เพราะ
ก่อนที่จะเข้าห้องไปยัง คนไข้ แด กระซิบ
บอกว่า -

“ได้คนพยายาลออกไปเสียเถอะ เรา
ต้องอยู่ด้วยกันโดยเฉพาะ ในเวลาที่เขา
จะพินิน ภายหลังที่กระทำการศัลยกรรมแล้ว ”
ดังนั้นฉันทน์จึงหันมาว่า -

“แน่ ซิมมอนส์ เห็นจะพอที่กระมัง
ในเวลานี้เราก็ได้ทำการ เติม ความสามารถ
แล้ว แดไปพักผ่อนเสียดีกว่า หมด
แวนเซลซิงจะทำการศัลยกรรม ถ้ามีสิ่งใด ผิด
พลาดขึ้นที่ไหน ก็จงมาบอกให้รู้ทันที ”

เจ้าคนพยายาลดอยออกไปจากห้อง เรา
จึงเข้าไปพิจารณาตรวจตราดู คน เจ็บ อย่าง ถี่
ถ้วน แลสิ่งที่นั่นนั้นเป็นแค่เพียงย่นผิวหนัง
อันตรายที่แท้จริงก็คือกระดูกศีรษะขยุเข้า
ไปที่ส่วนสมองซึ่งยังค้ำยการเคลื่อนไหว ศาส
ตราจารย์นั่งตรงอยู่ครู่หนึ่ง แล้วพูดว่า -

“เราต้องคุณส่วนที่ขยุเข้าให้ถอย มาเช่น
เดิม ตามที่กระทำได้ การที่โลหิตไหลมาก
แสดงเหตุอันตรายในหัวว่า เกี่ยวกับส่วน
สมองซึ่งยังค้ำย การ เคลื่อนไหว โลหิตที่
สมองอาจไหลไปบีบเกรงยังค้ำย ดังนั้น
เราจึงต้องรีบจัดการคุณกระดูกศีรษะขยุเข้า
เสียโดยเร็ว มิฉะนั้นจะเข้าเกินไป ” พอพูด

ข้ากคำ มีเสียงเคาะที่ประตู เขาๆ ฉัน
จึงออกไปแจ่มกพบ อาเธอร์กับควินส์รวม
เลื่อนอนกับรองเท้าแตะ อาเธอร์เอ่ยขึ้นว่า

“กันได๋ ยืนคนของแกไปปลุกเรียกหมอ

แวนเซลซึ่ง แลแล้วเหตุ การณ์ ที่ เกิด ขึ้น
ให้ ฟัง ดังนั้นกันจึงปลุกควินส์หรือ ที่ จึง
ก็เรียกเขาเท่านั้น เพราะ เขา ยังไม่ หลับ
ข้างกระไรหลับไปงัยหนึ่ง ๆ การ เปลี่ยน

แปลงไปอย่างแปลกปลาตแลรวกเร็ว กัน
คาดคะเนว่าคืนพรุ่งนี้ ข้างฟ้าจะไม่ เห็น สิ่ง
ที่เห็นอยู่เดี๋ยวนี้อีกก็เป็นได้ เราควรต้อง
ย้อนกลับไปดูข้างหลังแลข้างหน้า ให้มาก
กว่าที่ท่ายืนระกักระมัง ใจ กัน จะเข้าไป
ข้างในด้วยคนได้ ไหม ?” ฉัน พยัก หน้า

แลถือประตูไว้ ให้เขาเข้ามาแล้วทั้งสองคน
จึงยกเสี้ยก้เก็ม ควินส์เมื่อเห็นอาการ ของ
คนเฒ่า แลกองโลหิตที่กระดานจึงกระซิบ
ถามว่า

“ผ่าซี้ เกิดอะไรขึ้น ? น่าสงสาร
น่าสงสารแท้ๆ” ฉันเล่าให้ ฟัง สั้น ๆ แล
บอก เสริม อีกหน่อยหนึ่งว่า ถ้าเราได้ ทำ
การแก้คดีแล้ว เชื่อว่าเราคง จะ พ้นมีสติ
เขาควรจะไป นั่ง ที่ วิมเคียง พร้อมก้วยโก
กาลมิง คงตาคอยคุดอย่างเอาใจใส่

“เราจะคงคอยกัน” แวนเซลซึ่ง

แนะนำ “จนกว่า จะ หา ที่ ผ่า ได้ เหมาะ
เพื่อว่าเราจะได้ควิลโลหิตที่เป็น ก้อน ออกไป
สควก เพราะ ใน เวลา นี้ โลหิต กำลังไหล
แรง”

ระหว่าง นาที ที่ เรา ต้อง คอย ผ่าน พันไป
ด้วยความวิตกวิจารณ์อย่าง ยิ่ง ฉัน
รู้สึกหัวใจที่ชอยกต จากสีหน้าแวนเซล
ซึ่งสังเกตเห็นค้อนข้างกลวในสิ่งที่ระมาดถึงนั้น
ฉันเองก็รู้สึกกลัวต่อข้อยคำที่เร้นฟัดจะ พุด
กลวเ็นไม่ชอบกึก ในทันใดคนใช้ห้ายใจ
คล้ายกับคนที่เห็นอย อ่อน แลใน ขณะ นั้น ศู
เหมือนเขาอยากระลึมคาชุนพุด แต่แล้ว
ก็ห้ายใจสั่นทอน ๆ แลทำท่าคล้าย กับ จะ สลย
ไปสัก แม้ ว่าฉันจะเคยชินต่อการที่อู่กัใจ
คนใช้ ในเวลาจะสั้นไ้มามากมาย หลย คน
แล้วกัก็ แต่ควานรู้สึก ใจคอมันยัง ใจชอย
กต ใจเต้น กระทบ ซี่โครง เ็นได้ ยืน มา
กระทบหู โลหิตที่ไหลอยู่ในกายก็มี เสียง
ซู่ ๆ รวากยน้ำไหล มองกหน้าพอสหาย
ทั้งหลายคนโน้นคนนั้น สังเกตเห็นว่าได้รัย
ความทรมานหัวใจเช่นเดียวกัน ทุก คนรู้สึก
ว่าเส้นประสาทพิการไย่หมัก เช่นเดียวกับว่า
มีสิ่งใดที่มีอำนาจอาพิษยิ่งใหญ่อยู่เหนือเรา
ในที่สุดเวลามาถึง ซึ่ง แสงให้ เห็น
ว่าอาการคนใช้เพียบหนักลงไปรวกเร็ว อา

ภายในเวลาใดเวลาหนึ่ง ฉันมองไปสบตา

ท่านศาสตราจารย์กำลังคะหนึ่ ฉัน อยู่ เหมือน
กัน สักหน้าแลข้างข้าง ขนระกุกว่า —

“เสียเวลาอีกไม่ได้ คำพูด ของ เขา
อาจมีคำสำหรับชีวิตหลายคน เวลา ที่ ฉัน

ยืนอยู่ ฉันกำลังคิดครึกครื้นอยู่ บางที
อาจมีชีวิตใครคนหนึ่งกำลังส่อแหลม! เรา
จะลงมือคุกคามที่ตรงไหนอยู่”

ไม่รอพูดอีกจนคำเดียว แกรือลงมือ
คิดฝ่าทันที ในครู่หนึ่งหายไปยังคงส่ออื่น ๆ
เรื่อย ๆ ครั้นแล้วถอนใจแรงยาว รว

กัมพะระเบิกทรวงอก ในทันทีเขาลืมตาขึ้น
กวาดครอย ๆ ไม้จับใคร เป็นอยู่อีกโหล่ง
แล้วคุกคืบแถมใส่แสดงความยินดีแก่ผมปลัด

ใจ จากริมฝีปากก็เสียงถอนใจน้อย ๆ เพราะ
ความโล่งใจ และพลิกตัวเบา ๆ พลางเอ่ย
ขึ้นว่า

“ทอม ฉันอยู่หนึ่ง ๆ ยอกให้เขา
เอาเสื้อที่ตรงควั่นออกเสียเถอะ ฉันฝันว่า

กลัวเหลือเกิน เลยทำให้ อ่อนเพลีย จน
กระดูกตัวไม่ไหว เอ๊ะ! นี่หน้าฉันเป็นอะไร
ไป รู้สึกมันปวดกร้าวและขมไปทั้ง หน้า”

เขาพยายามพลิกศีรษะ แต่การที่ทำดัง นั้น
ทำให้ ไบ๋ตากลับขึ้นไปอีก ฉันจึงประคอง
ศีรษะไว้ที่เดิม แล้ว แวนเฮลซิงจึงถาม

ขึ้นอ้อย ๆ ว่า —

“จงเล่าความฝันของท่านให้เราฟังเถอะ
มิสเคอร์เร็นฟลัค” พอ เขาได้ยิน เสียง

สัทนาก็สกดขึ้นทันที พุกว่า —

“อ้อ นั่นเหมือนแวนเฮลซิงหะเอง ก็
เหลือเกินที่ท่านมาอยู่ที่นี่ด้วย ไปรคซ่อนน้ำ
หน้อย ริมฝปากแห่งเค็มที่ ฉันจะพยายาม

เล่าให้ท่านฟัง ฉันฝัน - เขาหยุก แล
ทำท่าคล้ายกับจะสลบ ฉันจึงค่อย ๆ เรียก

“ควินส์! ไป เอชวัน ก็ ใน ห้อง หนังสือ
- เร้ว!” เขาหายไปกับครู่หนึ่ง กลับมา

พร้อมด้วย ฉวยแก้ว ขวดขี้วันต์ ถิ่นน้ำ
เย็น เราช่วยกันหยอดควินส์คิงไปที่ริมฝปาก
อันแห้งผากนั้น ไม่ช้าก็ได้อีก ฟัน และใน

ระหว่างที่พอกันดูเหมือนสมองระคายทำงานขึ้น
เขาหันมาทึ่งหน้าฉันอย่าง มี ความ ประจักษ์
อันหนึ่งซึ่งระลึบเสียไม่ได้ แลแล้วว่า —

“ฉันจะไม่ลงตัวเอง การทั้งนั้นไม่ใช่
ฉัน แต่เป็นความจริง ถ้า ฉันไม่ แน่ใจ
แล้วก็จะจะได้ รู้ มากกว่านี้” เขากลับ

หลับตานิ่งไปอีกครู่หนึ่ง — ไม่ใช่เพราะความ
เจ็บปวดหรือระงวนนอน แต่ดูเหมือนเพื่อรวม
กำลังที่จะเรียกความจำ พลันก็ชักชวน

ว่า “เร้วทอม! เร้ว! ฉันจะตาย! ฉันรู้

เมื่อเขามาคืนนั้น ฉันจึงเตรียมพร้อมไว้เล่นงานเขา ฉันเห็นหมอกหายแววเข้ามา จึงรีบตะครุบไว้แน่น ฉันเคยได้ยินมาว่าคนขี้มักมีกำลังผิดปกติ และฉันรู้ว่า

เป็นคนขี้ในเวลาน้อย่างไร ก็ที่ ตั้งใจจะใช้กำลังให้เต็มที่ อา! เขาเองก็รู้สึกเช่นนั้นเหมือนกัน จึงออกมาจากหมอกมาต่อ

สู้กับฉัน ฉันจับไว้แน่นแล้วคิดว่า คุยเหมือนจะชนะ เพราะไม่อยากระให้เขามาพรวชีวิตที่ล่อนอีก จนกระทั่งฉันเห็นในปากเขา

มันเผลอร่อนเข้าไปในคิ้วฉันรู้สึกว่ามันจะล่อนลงเช่นเดียวกับน้ำ เขาส่ายก้นหลุดไป และขณะที่พยายามจะยกแขนขึงตัวไว้ เขาจับ

ตัวฉันชูแขนแล้วฟาดลงมากับกระดาน แล้วตรงหน้ามีหมอกแดง แลมีเสียงคล้ายฟ้าร้องแลดูเหมือนหมอกหายแววออกไปทางใต้

ประตูนั้น” เสียงเร็นฟิวด์แล้วอ่อนลงทุกที แลหายไ้ก่สัทอนหนักขึ้น แวนเซลซึ่งยืนชันตัวตรงทันที พลงงพูดว่า -

“ยักันเราไ้ก่ความรู้ความชั่วร้ายอย่าง ที่แล้ว มันมาอยู่ที่นั่นแล้วเราบ่มีความประสงค์ของมันก็

บางทีจะไม่เข้าเกินไป เตรียมบ่้องกันตัวเดอะเช่นเดียวกับ คิน ก่อน เรงอย่าสละเวลาให้เสียเปล่าๆ” เราทุกคนรีบเข้าไปในห้อง แลหิ้วยของที่เคยใช้

เมื่อคืนวันที่เข้าไปในบ้านค้วนก็ออกมา ท่านท่านศาสตราจารย์นั้นเตรียมตัวไว้พร้อมเสร็จแล้ว ขณะที่พยกกันก็เคลือบเงาให้ดูเครื่องคักก็สัทอนนั้นและกล่าวว่า -

“ฉันไม่เคยเอาออกจากกายเลย แลจะไม่ให้ออกห่างเลยจนกว่าฉันจะดู ล่วงไปแล้ว สหายทั้งหลายจงทำตัวให้มีบุญญา

เช่นนั้นบ้าง สัทอนที่เราจะสู้รบกับมันมันไม่ใช่ศัตรูธรรมดา พุโธ! อนิจจา! สงสารมากามันน่าที่ควรรีบเดวเรให้เช่นนั้น”

แต่หุยกเสียงไม่ออก จาก คอ แต่จะเป็นเพราะโกรธหรือกลัวฉันเองก็ไ้ก่ไม่ถูก เราไปหุยก อยู่ ตรง หน้า ประตู ห้อง ซ้าย

เคอร์คูหนึ่ง ซ้ายกับคิวนัสซึ่งก่ถอยหลังเป็นเชิงสิงโตไป พลงงถามว่า

“เราควรระบวงนวล่อนนั้น?” “เราต้อง” แวนเซลซึ่งคอยเป็นเชิงยังคืบ “ถ้าประตูลั่นคานฉัน จะ พัง เข้าไปเอง”

“จะไม่ทำให้ล่อน ตกใจ เกินไป หรือ? ไม่เหมาะเลยที่จะพังเข้าไปในห้องผู้หญิง!” ฉันก็กัง

“ท่านมักจะทำถูกเสมอ แต่ว่าในทันทีเกี่ยวกับชีวิตแลความตาย สำหรับ หมอห้องทุกๆ ห้องต้องเหมือนกันหมด ถึงแม้

ว่าฉันจะไม่เคยรู้สึกถึงนั้น แต่ฉัน ต้อง
นึกให้เป็นเช่นนั้น นี่แหละ จอน ถ้าฉันนึก
ลูกบิภปรตไม่เข็ด จงลงแรงเอาให้ล้กระ
แตกปรตกันที และท่านสหายอื่น ๆ ของ
ฉันก็ช่วยพร้อมกัน เครียมตัวนะ ! ”

แกบิภลูกบิภ จิ้งคังที่พด ประค
ไม่เสีย เราจึงพร้อมกันลงแรงทั้งตัวกระ
แตกปรต ปรตลั่นแลเบิกลางออก จน
เราเกือบหวิดลาตามกันเข้าไปในห้อง ท่าน
ศาสตราจารย์นั้นล้มแน่แหละ ฉันมองข้ามไป
เห็นแกก่าลงใช้ มือกับหัว เข้ายืนพนลุกขึ้น
สิ่งที่ปรากฏ อยู่ใน ห้อง นั้น ทำให้ฉัน กลัว จน
เกือบสิ้นสติ รู้สึกผสมลุกขึ้น แล หัวใจ
นั้นราวกับจะหยุดทำการ

แสงจันทร์ส่องสว่าง แม้ว่ามานยังตา
จะหนักก็เห็นสิ่งต่าง ๆ ได้สนิท ยนเคียง
ใกล้หน้าต่าง จอนาแทนฮักเคอร์นอนอยู่
สีหน้าแดงก่ำ แลหายใจแรงราวกับตกใจ
จนหมดสติ อีกร่างหนึ่งคุกเข่าอยู่ริมเตียง
หันหน้าไปทางข้างนอก ก็คือร่างสรวมเสื่อ
ขาวของภริยาเขา ข้าง ๆ หล่อน มี ชาย ผู้
หนึ่งนอน ๆ สูง ๆ สรวมเสื่อคายน้อย เขา
หันหน้าไปอีกทางหนึ่ง แต่พอเรา เหลือบ
เห็นก็จำได้ ว่าคือตัวค้วนด มีฮักชัย เขา
รวบมือ มีสติสซัคเคอร์ไว้ ให้ห่าง จาก ตัว

มีชขาวเขมรหลัง คอ กต ศีรษะ หล่อน ลง ตรง
ทรงอกเขา เลือขาวที่หล่อนสรวมมี รอย
หยากโลหิต แล ที่ หน้าอกเจ้าค้วนด มี
โลหิตไหลซึม ซึ่งเห็นได้จาก รอย เลือด ที่
แหวนเขาค อวัยวะแห่งคนทั้งสองตัว ๆ คล้าย
เด็กกนกมูกแฉวงไปในงานม เพื่อ ช่ม
ขึ้นให้ กินนม ขณะที่เรา พัง เข้าไปใน ห้อง
ค้วนดหันหน้ามา ในยศ कांग วาว ด้วย
ความโกรธ ขยเขี้ยวเคี้ยวฟันราวกับสัตว์
ป่า ผลักมันาลงยังเตียงแล้วหันตรงรี่ มา
ใส่เรา แต่เวลานี้พอศาสตราจารย์ทั้งตัว
ขึ้นแล้วชของโล้นคัตรงไปยังตัว เจ้า ค้วนด
ซึ่งทำให้ชังกัทันที เช่นเดียวกับลชที่ หน้า
ที่ผศพ พลาถอยหลังหนี ยิ่งเรา ช
ไม่ทางเขตามเข้าไป มันก็ยิ่งกระดกหนี
ทุกที ทันใดแสงเคือนมัว เห็น จะ เป็น
โดยมีเมฆคำกัอันหนึ่งผ่านมายังเสีย แล
พอควินลชก็ไม้ ชักไฟ เรามองไม่เห็นอะไร
นอกจากควินาง ๆ กลุ่มหนึ่ง ขณะที่ เรา
เพ่งตควินนี้หายออกไปโดยประค แวนเซล
ซึ่งเอาถักกับฉันจึงตรงเข้าไปที่มีสติลชัคเคอร์
ผู้ซึ่งในขณะนั้นนอนโงใหญ่ยาว พร้อม ค้วย ส่ง
เสียงร้องกริครังเข้าแก้วหู จนรู้สึกว่เสียง
นั้นระคังคังก็อยู่ใกล้ฉันจน กระทั่ง วาระ แห่ง
ชีวิตแตกภัยไป ประมาณครึ่งหนึ่ง หล่อน

นอนนิ่งอยู่ในอาการปราศจากผู้ช่วยเหลือ แล
 เลื้อยแสลงเหยียง สิ้นหน้าซึกขาว กระทบ
 กยลีโลหิตที่เลื้อยอยู่ที่ปากกบแก้มคาง ยิ่ง
 ทำให้ซึกคลึงไปอีกมาก ที่คอโลหิตยังไหล
 ชุ่มอยู่ในยักหาหล่อนขึ้นขวางเพราะ ความ กลัว
 แล้วยก มือ ทั้ง สอง ซึง ยัง เป็น รอย แคง ซ้ำ
 เพราะถูก บีบ โดย มือ ตา คำนวณ ชื่น บัด หน้า
 พลาจร่องกรวยควาง แวนเซลซึงกระเถิบ
 เข้าไปซึกผ้าห่มคลุมตัว หล่อน ส่วน อ้า
 มองดูหน้าหล่อน ครู่ หนึ่ง ด้วย ความ สงสาร
 แล้ววิ่งออกไปจากห้อง แวนเซลซึงหันมา
 กระซิบกันฉันทว่า—

“จอนาแทนยังอยู่ภายใต้อำนาจเสกคอง
 วิญญาน ซึ่งเรารู้ว่าผีอย่าง ฮาเว กระทำไ้
 เพราะยังทำอะไร กับ มาตามมีนาไม่ไ้ ในชั่ว
 เวลา หนึ่ง จนกว่าหล่อนจะรู้สึกตัว ฉันท้อง
 ปลุกเขา!” แกร่มชายผ้าเช็ด ตัว ลงไป
 ในน้ำเย็น แล้วเขาไปเข้าที่หน้าจอนาแทน
 ส่วนภรรยาในเวลานั้นยังคงยึดหน้าหล่อน ฉันท
 ย่องไปรูกม่านยังตามองออกไปทางหน้าต่าง
 แสงเคียนยังสว่างกระ่างอยู่มาก มองเห็น
 ควีนส์มอร์ริสตัวงามสพาน และช่อนตัวยัง
 เงามิ้อย ซึ่งทำให้พิศวงเป็นอย่าง ยิ่ง ว่า
 เขาทำทั้งนั้นเพื่อเหตุใด แต่ใน ทันใดนั้น
 ได้ บินเสียดซึกเคอร์รี่องกัด้วยความ ปลุก

ใจ ขณะที่คอบรู้สึกตัวคนขึ้นมาข้าง แล้ว
 หันไปก็แต่เพียงแค่ว่าเหมือนจะร้องบอกใจหนึ่ง
 จนกระทั่งรู้สึกตัวเต็มทรงผดลุก ขึ้น ยืนทันที
 ภรรยาของเขา ตกใจ คน เพราะ อาการ พรวก
 พรวกคังคังของสามีนั่นเอง พลาจ หัน มา
 ขึ้นแขนทั้งสองออกไปยังเขา ทำท่าคล้าย
 จะกอด ครั้นแล้วในขณะที่เดียวกันนั้น กลับ
 หกเข้าไป แลเอามือยึดหน้าตัวฉันท จน
 เคียงสัน

“ให้ตายซี นี่แปลว่าอย่างไรกัน?”

ซึกเคอร์รี่องถาม “หมอซีวิตหมอ แวน
 เซลซึงจะไรกัน? อะไรเกิดขึ้น? อะไร
 ผิด? แม่มีนาจะไรกันจ๊ะ? เลือดนั้น
 หมายความว่าอย่างไร? ให้ตกนรกซี! นี่
 มันมารี!” แล้วคุกเข่าลง ทบมือลาก
 ลากอย่างไม่มีสติ “ขอพระผู้ เป็น เจ้า จง
 ทรงพระกรุณาแก่เรา! ทรงพระกรุณาแก่
 หล่อน! โปรดช่วยหล่อน!” ด้วยกิริยา
 อันว่องไว เขากระโดดลงดินถึง เลื้อย ผ่า ที่
 สรวม อาการแห่งบรรพศไค คนขึ้นพร้อม
 ทุกอย่าง ในวาระที่ต้องการพลึง “อะไร
 เกิดขึ้น? เล่าให้ ฟัง หน่อยเถละ!” เขา
 ร้องถามเรื่อยไม่หยุด หย่อน “หมอแวน
 เซลซึง, ฉันทรู้ว่าท่านรักมีนา โปรดทำสิ่ง
 ไคที่จะช่วยเหลือหล่อนไว้ไ้” มันคงจะยัง

“ไม่ไปไกลนัก จงวิ่งหล່อนระหว่างที่ฉันจะไปตามหาตัวมัน!” ภรรยาฉันโดยความกลัวความตกใจ และความร้อนใจของผมเห็นแก่ฉันจะเกิดขึ้นแก่สามี เลยลืม ความทุกข์ของหล່อนตรงเข้าบึกไว้แน่น พลังวิ่งบอกไว้—

“อย่า! อย่า! จอนาแทน เธออย่าละทิ้งฉันไป ฉันกับฉันได้ทัน ทุกๆ มาเพียงพอแล้ว โดยที่ฉันไม่ทำร้ายเธอก็เป็นการที่อยู่มากเธอคงอยู่ด้วยฉัน อยู่กับสหายเหล่านี้อะไรจะวิ่งรักษาเธอไว้ได้!” ในเวลาพัก สามี หล່อน แสง ความโกรธเมื่อเขายินยอมตามคำ หล່อนก็คิดให้นั่งลงบนเตียง พลังยกไว้แน่น

แวนเฮลซึ่งกับฉันช่วยกันประเล้าประโลมใจให้คนทั้งสองสงบ คาสตราจารย์ซูไมกางเขนทองขึ้น แล้วพูดอย่างใจเย็นว่า—

“อย่ากลัวสหายที่รัก เราอยู่กัน แลขณะกำลังคิดกลลอบอยู่ใกล้ ท่านจะไม่มีความอดทนอันใดมากถ้ากลัวได้ สำหรับฉันไม่มียออันตรวายเป็นไร เราทั้งสองแลปลูกอาหารกัน” หล່อนนั่งแลควสันตย์ด้วยระลอกสาม ครั้นพอเงยขึ้น เลื่อนนอนสามก็ประอะเขื่อนไปด้วยโลหิตซึ่งเขื่อนอยู่ที่ปาก ทั้งแสงเล็กๆ ที่คอโลหิต ก็ยัง

ไหลซึมหยกอยู่ ในทันใดเห็น หล່อน ทำกิริยา ขยะ แสง แล พก แล้วๆ พร้อม ด้วยเสียงสั่น—

“ไม่บริสุทธิ์ ไม่บริสุทธิ์!” ฉันจะไม่ถูกหรือจับมันอีกต่อไป ใช่ฉันเกลียดตัวฉันเองจะเป็นศัตรูกับมันจึงใจประสัประสาร์โดยเหตุผลที่มันกลัว ครั้นสาม วิษ พกคักขทลือว่า—

“เหลวโหล่ม้า ฉันรู้สึก กระตาค ที่จะได้ยินถ้อยคำเช่นนั้น ฉันจะไม่ฟัง คำของหล່อน ถ้าหากว่าฉันมีใจสงสัย แสงกิริยารังเกียจรังกนในหล່อนแล้ว ก็ขอให้ไว้วิษ ทุกๆ เวทนา ยิ่ง กว่าที่ เป็น มา แล้ว ฉันเกิด” เขารวรวางของหล່อนเข้ามาไว้ในถรวงอก หล່อนนั่งสั่นอยู่ ครู่หนึ่ง วนหายสั่น แล้วเข้าเคอร์ ึ่งหัน มา พก กับ ฉันอย่างใจเย็นซึ่งรู้สึกได้ว่า พยายาม ยังคงยืนจนสุดความสามารถว่า—

“นั่นนะ หมอชีวิต โทนเล่าเรื่องให้ฉันฟังอย่างนี้ ึ่งเล่าทั้งหมดที่เป็นไป” ฉันจึงเล่าให้ฟังตามที่เกิดขึ้นนั้น ซึ่งเขาดังใจฟัง แต่พอถึงตรงความที่ขยั่วภรรยาของเขาด้วยกิริยาอันหยาบคาย แล กบปากให้ทุกแสงที่หน้าอกของ มัน ในยักเข้าเคอร์ลูกแกง ทำบุญ ขมขม ขมขม แต่

ถึงแม้เช่นนั้น มิส ก็ยัง ลุย ฝน ภรรยา แสดง
ความอ่อนโยน พอเล่าเรื่องคืนลักขโมยโกศกาล
มึงก็เคาะประตู เมื่อได้ รัยอนุญาตจึงเข้า
เข้ามา แวนเซลซึ่งหันมาจ้องหน้าฉันเป็น
เชิงถาม ซึ่งฉันเข้าใจว่า แก่ อยากจะ
ถามว่า จะเห็นควรหรือไม่ ในการที่จะ
ซักถาม คน ทั้งสอง ถึง เรื่องที่ไปนั้น เมื่อ ทั้ง
สามภรรยากำลังค่อยมีโสงขลังบ้าง ฉันจึง
พยักหน้าเป็นเชิงอนุญาต แก่ จึง ถามว่า
เขาได้ทำอะไรแล้วไหนเห็นอะไรบ้าง หลอด
โกศกาลมึงบอกว่า -

“ฉันไม่พบที่ไหนๆ ทั้งในห้องแลที่
เฉลียง ที่ห้องหนังสือก็เข้าไปดูแต่ไม่พบ
มันไปเสียแล้ว อย่างไรก็มันได้...” เขา
หยุดทันที มองกว้างที่พยายบนเตียง แวน
เซลซึ่งจึงบอกว่า “ต่อไปเถอะ สหาย
อาเธอร์เราไม่ ต้อง มี การ ปิด บัง อย่างใดอีก
ความปรารถนาของเราในเวลานี้ก็รู้กันทั่วแล้ว
เล่า ตรงๆ เอะ!” ดังนั้น ข้าจึง เล่า
ต่อไป -

“มันได้ไปที่นั่น แม้ว่าจะเป็นเวลาครู่
เดียว แต่ทำที่นั่นเสียขึ้นกระดากเรื่องราว
ต่าง ๆ ถูกเผาไฟหมด กระบองเสียงของ
ท่านก็ถูกโยนเข้าไปในไฟ ซึ่งยังไปช่วย
ให้ไฟลุกฮือใหญ่” ตรงนั้นฉันพูดชักชวนว่า

“แหม ใครจะคิดจริง ยังมีอีกฉยี่หนึ่ง
ในตู้กันภัย” เขาไม่ตอบว่าอะไรเล่าต่อไป
“แล้วฉันรีบวิ่งลงบรรไดตามไป แต่ก็ไม่
พบร่องรอย โผล่เข้าไปดูในห้อง เ็นพิลต์
ก็ไม่พบอะไรนอกจาก -” ตรงนี้ เขา หยุด
อีก ข้าก็เคาะรัยบอกเสียงสั้นว่า “ต่อไป
สิ” จึงได้เริ่มต่อไปว่า “นอกจาก
เจ้ามนุษย์ผู้เคราะห์ร้าย นั้น ตาย เสีย แล้ว”
ฉันรู้สึกว่ามีอะไรที่ขบขันอีก แต่
คงเป็นเพื่อความประสงค์อย่างใด อย่าง หนึ่ง
ฉันจึงไม่ปรียากว่า กระไร แวนเซลซึ่ง หันไป
ทางมอร์ริสถามว่า

“ท่านเล่า คืนนั้นมีอะไรเล่าบ้าง ?”

“เล็กน้อย” เขาตอบ “อาจะเป็น
ประโยชน์ได้มาก แต่ในขณะนั้นยังไม่ได้
ฉันรู้สึกว่าเมื่อคำวนค้อออกจากที่ แล้วไปอยู่ที่
ไหนฉันไม่ได้เห็นดอก แต่ทว่าเห็นคางคาว
บินจากหน้าต่าง ห้อง เ็นพิลต์ไปทาง ด้วนตก
ฉันนึก มอง เห็น รูป ร่าง ว่า มัน คง ไป ที่ คาร์
แฟกซ์แต่ฉันอาจหาที่อื่น ฟานัก อาศรัยอีก ก็
ได้ คืนนั้นคงไม่กลับมา เพราะจวนสว่างแล้ว
พวกรุ่นเราควรต้องลงมือทำการโดยด่วน”

ประโยคหลังนี้เขาพูดในลำคอ เราต่าง
นั่งอึ้งกันอยู่ครู่หนึ่ง ครั้นแล้ว แวนเซลซึ่ง
จึงวางมือลงบน คิวบะ มีสติสฮักเคอร์ พลง

พูดด้วยความกรุณาว่า “นั่นนะ มาความ
มีน้ำ จงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นมาให้เราฟังบ้าง
ฉันไม่เอยาก จะให้หล่นไต่ รับ ความโถมหนัก
เศร้าโศกตกอก แต่ว่าเป็นการจำเป็นที่เรา
จะต้องรู้เรื่องทั้งหมด ทั้งแค่นั้น คือไป การ
ทุกอย่างจะต้องรีบทำเร็วและอย่าง ชะมัด เข็ม
วันใกล้เข้ามามากแล้ว ทุกสิ่งจะต้องให้ย
ลง ถ้าหากทำได้ เป็นโอกาสที่เราจะยัง
ช่วยครอบครัวเพื่อเรียนส่งหลาน

แม้ส่วนน้อยอีกพวก สั้น พลัง คง
ตัวเข้ามาชนิกสาม ครั้นแล้ว เอย ศรัทธา
ชน บินมอออกให้แวนเซลล์ซึ่งจับกำไว้ ข้าง
หนึ่ง ส่วนอีกข้างหนึ่งยังคงกำมือสามไว้
แน่น เมื่ออยู่ครู่หนึ่ง เป็นที่คล้ายกับ
ระพณความทรงจำ แล้วจึงถึงตนแล้วว่า—

“ดิฉันได้ รับประทานยานอนหลับ ซึ่ง
ท่านได้กรุณาให้ ไว้ฉัน แต่เป็น เวลา นาน
ยิ่งกว่าจะจะให้ผล รู้สึกว่าตาแฉงนอน ยัง
ไม่หลับมากจนแฉฉาน นึก เห็น สิ่งที่น่า กลัว
ต่าง ๆ ก็ยังเกิดขึ้น - ภาพทึบกัน เกยวกับ
ความตายแผ่แผ่ ข้าง แล เกยว แก่โลหิต
ความเจ็บปวด แลความทรมานทุก ๆ เวทนา”
ทรงน้อมสามของหล่นนอนใจอย่างไม่ได้ ตั้งใจ
ที่จะทำ ขณะที่เราหล่นหนีไปทุกอย่างอ่อน
หวานว่า “คุณชอกรัก ขออย่าเศร้าโศก

ต้องทำตัวเธอให้มีมานะแลกกล้าหาญ แล
ช่วยดิฉันให้หลุดออกในเรื่องอันน่าหวาด เลียว
ถ้าเธอจะใดเห็นใจดิฉันว่าเป็นการลำบากเพียง
ไร ที่จะเล่าเรื่องเหล่านี้ เธอคงจะ เข้าใจ
ว่าดิฉันต้องการความช่วยเหลือของเธอเพียง
ไร เมื่อดิฉันรู้สึกตัวว่ายาไม่ให้ผลอะไรนัก
จึงคิดว่าจะต้องช่วยยาให้ทำงานงอก ก็
นั้นจึงพยายามส่งอาหารมดทั้งใจนอน อย่างไร
ก็ไม่ได้หลับไปเพราะทำอะไรไม่ได้อีก แม้

แต่จนนาแทนเข้มาอีกไม่กี่วันในห้อง มี หมอก
บาง ๆ ขาว ๆ ก็ เห็น ที่ เคย ตั้งเอกุ เห็น มา
แล้วแต่ ใน เวลา นั้น ดิฉัน ลืม เล็บ แต่ ใน
สมุทศกหมายราช วัน ของ ดิฉัน คง จกไว้ แล
จะให้รู้ไว้ ภายหลัง ดิฉันรู้สึก มีความ
หวาดกลัวอย่างผิดแปลกแล้วรู้สึกคล้ายมีอะไร
มาอยู่ในห้อง ก็ต้องพยายามหนีไป ปลุก
จอนาแทนแต่เห็นเขาหลับสนิท รวกับ ว่า
เป็นผีที่กินยานอนหลับ ไม่ใช่ตัวฉัน ปลุก
แล้วปลุกเล่าก็ไม่ตื่น ก็ยังนั่งทำให้ความ
กลัวยิ่งเกิดยิ่งขึ้น จึงเหลียวดู รอบ ๆ ห้อง
ทันทีโงะหาด้วย ที่เตียงมีชาวยรูปร่างผอมสูง
สวมแว่นดำยืนอยู่ข้างหนึ่งว่าเธอออกมาจาก
หมอก หรือหมอกนั้นกลายเป็นตัวเขา ดิฉัน
รู้สึกรูปร่างเขาทันที ความที่ปรากฏจาก คำ
อธิบายของคนอื่นๆ ทั้งที่เหมือนจะได้เคย

เห็นครึ่งหนึ่งทีหน้าคาง โปสค์เช่นคัเมียวตัวคืบ
ในขณะนั้นใจผ่องหม่นก่นอกยาก จะ ร้อง ตะโกน
แต่รู้สึกคล้ายถูกมนต์จิ้งจอก เขาเอ่ยขึ้นด้วย
เสียงกระซิบพลางชี้ไปทางจอหน้าต่าง และ ว่า

“นี่! ถ้าฉันทำเสียงแม่แต่คนก็เคย
จะทาบชมองมันเสียก่อนหน้าเจ้า” คณิน ตก
ใจจนหมดสติ ครั้นแล้วพวยมด้วย อากา
รมเป็นเชิงเขี่ยหยิน เขาจับ ข่า คณิน แน่น
แล้วอุกมือหนึ่ง เข้ด เสือ ๓ คอ พลาง บอก ว่า
“สิ่งแรกต้องให้ฉันคมแก้เหนอยยากเสียก่อน
เจ้าต้องนั่งๆ ครั้นนี้ไม่ใช่ครั้งแรกหรือครั้งที่
๓ โลหิตของเจ้าเป็นเครื่องคมแก้กระหายของ
ข้า!” คณินแม้ว่าจะกลัวตกใจแต่ก็ไม่กลัว
ซัดขวางเขา ขอพระผู้เป็นเจ้าได้ ทรง พระ
กรุณาแก้ข้าพระองค์เทอญ! มันจระมิ ๘
ปากลงที่คอ แล้วรู้สึกว่ากำลังอ่อนแอไป
หมด มีสติครึ่งหนึ่งเท่านั้น การขึ้นนำ
หาวกเสียนจะบังเกิดขนานเพียงไร ก็ไม่
ทราบ แต่รู้สึกนานมากกว่าเขาจะกระมิ ๘
ปากขึ้น มองเห็นมันประจักษ์ไปด้วยโลหิต!”

ความทรงจำ ดู เหมือน จะ ทำให้ หล่น เสว
โศรกมาก จึงซบศีรษะนี้ลงอยู่ที่ แขน สาม
นิ้ว ครั้นแล้วพยายามซบสติเล่าต่อไป

“แล้วเขาพูดเข้ดเข้ดแก่ฉันว่า ‘เจ้า
เหมือนกัน เช่นเดียวกับคนอื่น สมอง

ของเจ้าจะต้องอยู่ใต้อำนาจข้า เจ้าก็พวก
ของเจ้าจะทำให้ข้าแพ้! อ้ายโง่ ข้าได้
เกิดมาก่อนมันหลายร้อยปีแล้ว มันจะมา
ทำลาตะโระแก่ข้าได้ ส่วนเจ้า ซึ่งเป็น
ทริกของมัน บัดนี้ ตก เป็น ของ ข้า แล้ว
เนื้อก็เนื้อของข้า โลหิตก็มาจากข้า ข้า
ได้ คม โลหิตของเจ้าแล้ว อีกสัก หนึ่ง เจ้า

จะต้องมาเป็นสหายและผู้ช่วยของข้า เจ้า
จะต้องได้ รับความแก้แค้น ทบ แทน ไม่
เฉพาะแต่คนก็เคย จะคง เป็น ความ ที่ เจ้า
ปรารถนาทุกอย่าง แต่เวลานี้เจ้าจะต้องถูก
ทำโทษ เพราะการที่ได้ ทำไปนั้น เจ้า
ได้ช่วยเหลือเขา ซัดขวางทางดำเนินของ
ข้า ต่อไปเจ้าจะต้องมาตามคำข้า เว้น
เมื่อสมองข้าเรียกว่า “มา!” เจ้าจะต้อง
ข้ามน้ำข้ามทะเลมาตาม คำสั่ง ข้า แล เพราะ
เหตุนี้ ต้องทำอย่างนี้” พูดคำเข้ดลกล
แฉกเสื่อ แลใช้เล็บอันยาวแหลมตักยหน้า
อกให้เป็นบาดแผล พอโลหิตไหลก็ถึง ตัว
ฉันเข้าไปแลกศีรษะให้ปากจรดลงที่แผลนั้น
ฉันจะทำอย่างไร ถ้าไม่ขาดใจก็คงต้องยอม
คม - โพอพระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้า มีโทษ ผิด
สถานใด จึงได้ รับโทษดังนี้” หล่น
พยายามเข้ดอุริม ๘ ปาก คล้าย กับจะให้ หมด
มดขี้ด

ขณะที่กำลังเล่าเรื่อง แสงทองค่อย ๆ
ขึ้นทีละน้อย แสดงให้เห็นว่า เป็นเวลา รุ่ง
อรุณแล้ว ข้ากเคอร์มีกิริยาเคร่ง ขมขม
เต็ม แต่ลีหน้ายิ้มเกริบ

เราไต่กระการ กันว่า ให้คนหนึ่ง อยู่
ใกล้ ๆ สามักรบชาคนั้น เรียก ทาได้จน กว่า
เราจะได้พบ กัน แลเคลือบมการลงมือ

ฉันมีความแน่ใจว่า ในเวลากลางวัน
นี้ที่ เว้นคง จะไม่มี เหตุร้าย อะไร เป็นแน่ใน
บ้าน

ตอนที่ ๒๒

จดหมายรายวันของจอนาแทนข้ากเคอร์

ที่ ๓ ตุลาคม — ฉัน ต้อง ทำอะไร อย่าง
หนึ่งมีฉันนั้นก็ต้องเป็นข้า จึงได้เขียนจดหมาย
รายวันนี้ เวลานั้นเป็นเวลา ๖ นาฬิกา เรา
นักพบกันในห้องหนังสือภายในครึ่ง ชั่วโมงนั้น
แล้วทำอะไรใส่ท้อง มีฉันจะทำงานไม่ได้
ก็ ตามคำ หมอแวนเซลซิง กับ หมอซีเว็ค
ออกความเห็น เมื่อมีโอกาส ครั้งใด ฉัน
ต้องพยายามเขียนจดหมายรายวัน เพราะ
ไม่กล้าที่จะใช้สมองคิดถึงเหตุการณ์อัน ล่วง
มานั้น ในเวลาอันอย่างไรก็ตามได้แต่หวัง
และไว้ใจ ว่าพระผู้เป็นเจ้าจะทรง อุปการะ
จนถึงที่สุด ที่สุด! ที่สุดอย่างไร ?
ต้องทำการ! ทำการ!

เมื่อหมอแวนเซลซิง กับ หมอซีเว็ค กลับ
มาจากที่เร็นฟิวด์แล้ว เราจึงปรึกษากันว่า
จะควรทำอย่างไรดี ข้อแรกหมอซีเว็คเล่า
ว่า เมื่อลงไปห้องเร็นฟิวด์พร้อมกัหมอ
แวนเซลซิง พบเร็นฟิวด์นอนกลิ้งอยู่ท่าพื้น
หน้าแตกเป็นรอยชำเขี้ยว กระดูกก็คอกหัก
หมอซีเว็คตามคนยามซึ่งวิ่ง ยาม อยู่ ที่
ทางเดินหน้าห้องว่าได้ยินอะไร บ้าง ก็ได้
รับความสารถาพว้างออกไปหน่อยหนึ่ง จึงได้
ยินเสียงดังในห้องแล้วเร็นฟิวด์ร้องกึ่ง ๆ ออก
มาคึก ๆ กันหลายครั้งว่า “พระเจ้า! พระ

เจ้า! พระเจ้า!” ภายหลังจากนั้นมิ เลียง
วิตกกังวลยิ่งนัก พอเข้าไปใน ห้อง ก็ พบ
เร็นฟิวด์นอนคว่ำหน้า อยู่ ที่ พื้น กิ่ง หมดสติ
เห็นเช่นนั้น แวนเซลซิงได้ซักถามว่า
ได้ยินเสียง อะไร บ้าง เขาตอบว่า ไม่รู้แน่
แรกได้ยินมีคนสองคนในห้อง แต่ครั้งเข้า
ไปก็ ไม่เห็นมีใคร จึงต้องเข้าใจว่าเป็น คน
เดียว เมื่อเรายู่ด้วยกันโดย เฉพาะ หมอ
ซีเว็คซึ่งแรงกว่าไม่มีความประสงค์ที่จะให้เรือง
เหล่านั้นกระเจาแพร่หลาย เพราะพวกไปใคร
จะเชื่อ เพราะฉะนั้นเขาจะทำไปรับ รองใน การ
ตายนั้นว่าเป็นอุบาย เพื่อ ตก ลง มา จาก เตียง
แม้ว่าศาลจะได้ถามจะได้ยินยันได้สดวก

ต่อไปเรย์ถูกฆา กัน ถึง บัญหา ที่ จะ ทำ

ประการใด... ข้อแรกเราตกลง กัน ว่า มีนา
ควรต้องไว้วางใจ ไม่ขัดขืนข้อความอย่าง
ใดแม้สักเล็กน้อย ตัวหล่อนเอง ขอบใจ วั
รงในข้อนี้ นำส่งสารเหลือเกิน ที่ใครเห็น
หล่อนแสดงอาการกล้าหาญเช่นนั้น เรา^{รู้}
สึกมีพลังเกิดขึ้นอีกมากที่จะทำการแลก ทน
เพื่อหล่อน ฉะนั้นบอกให้หล่อน เก็บ กระดาก
ต่าง ๆ ทั้งแผ่นเสียง แล รถมหาย รายวัน
เขาคู่มือกัน ภัยเสียให้หมด เพราะ ภาย
หลังเราต้องการใช้ซึ่งหล่อนยินดี ทำ นำ ที่
โดยเต็มใจ

เป็นธรรมดาว่าคนเราจะต้องคิดล่วงหน้า
กว่าใคร ๆ ทั้งหมด และเป็นผู้ที่ ออก คำ
สั่งอย่างเด็ดขาด

“ ข้างที่เข้านั้น ” แก่เขยขึ้น “ ตาม
ที่เราประชุมกันภายหลังที่ทำการ กัน ที่ บ้าน
คาร์แฟกซ์มาแล้วว่า จะไม่ทำอะไร กับ หีบดิน
ซึ่งอยู่ที่นั่นอีก ถ้าเรา ขึ้นไป วุ่นวาย อีก
คำวนคังเคาความประสงค์ของเราได้ แล
คงจะคิดหาทางต่อสู้ มิให้เราไป วุ่นวาย ที่ น
แต่ เวลานั้น มัน ไม่ ^{รู้} ความปรารถนา ของ เรา
ประการหนึ่งไม่ ^{รู้} ว่าจะมีวิชาที่จะกำจัด มันได้
ที่จริงเราก็คงเดินก้าวไปไกลอยู่มากแล้ว เมื่อ
เราได้คิดว่ามันยากที่จะกำจัดแล้ว เราจะคิด
ตามไปจนถึงที่สุดของมัน วันหนึ่งวันโอกาส

ยังเป็นของเรา กว่าที่จะถึงเวลากลางคืนอัน
ขี้ตาจริงจะขี้ขยิบขยิบได้ เวลานั้นมัน ยัง ถก
กักขังอยู่ในเขตรที่จำกัด มันไม่ อาจ ที่จะ
กลายเป็นอากาศ หรือหายไปตามช่องเล็ก
ทางน้อยได้ ถ้าหากมันจะไปทางประตูมัน
ก็ต้องเปิดประตู เช่นเดียวกับ มนุษย์ ที่มี
สภาพแห่งชีวิต เพราะฉะนั้นเราจึงมี โอกาส
ที่จะที่จะเที่ยวติดตามหา ทวาร และ ช่อง มัน
เสียให้หมด ถึงแม้ว่ายังไม่ได้ ตัวมัน เอง
เราก็จะล้อมไล่ให้เข้าไปอยู่ในที่ ๆ จะทำ ลาย
ได้สะดวก ในเวลาใดเวลาหนึ่ง เช่น นั้น ”
ถึงตรงนั้น กระ โดก ลูก ขึ้น ขึ้น ด้วย รู้สึก ว่า
เวลามีค่า แลชีวิตกับความสุขของมี นำ
อยู่ในแหล่งอันล่อแหลม ต่อ อันตราย แต่
แวนเซลซึ่งโยกมือห้ามพลางพูดว่า “ อย่า
เพื่อใจเร็วนัก จอนาแทน ใน เรื่อง นี้ ตรง
กับภาษีกว่า ถ้าเราเร่งเรสก็ กลับ บ้าน เร็ว
ทางยิ่งยาวเข้า เราทุกคนจะต้องทำ ทำ
โดยเร็วเมื่อเวลามาถึง แต่จงคิดกลอุบาย
ของทั้งนั้นข้างที่ คง ต้อง อยู่ใน บ้าน ยกคาคิลล์
คาคาวนคือหาซื้อบ้านไว้หลายบ้าน แลบ้าน
หนึ่งคงต้องเก็บของต่าง ๆ ของแก มีคุณ
แลกระดากที่เขียนหนังสือกับสมุดเช็กเป็นต้น
แกคงเลือกบ้านที่อยู่สบายต่าง ซึ่งเป็นที่สงบ
ที่อาจไปมาข้างหน้าหรือข้าง หลัง บ้านได้ ทุก

เวลา โดยไม่มีใครสังเกตเห็น เราจะ
ไปทำนั่นแหละคนหาก ถ้าเราได้ค่าเงิน ที่
นั่นก็ไล่ อ้าย หมาวิ่งออกไปให้มันมูม เทียวจริง
ไหมละ?”

“ถ้าเช่นนั้นก็ต้องไปเสียเดี๋ยวนี้” ลัน
ร้องบอก “เราเสีย เวลา อันนี้ ค่าไปโดย
ไปประโยชน์” โปเรเฟสเซอร์ไม่ชักเชยอน
เป็นแต่พูดสั้น ๆ ว่า -

“เราจะเข้าไป ใน บ้าน ที่ ยี่ด้ากิลล์ ได้
อย่างไร?”

“ทางใดทางหนึ่ง” ลันตอบ “ถ้า
จำเป็นก็พึงเข้าไป”

“แล้วเรื่องตำรวจของพ่อเล่าว่าไง เขา
จะอยู่ที่ไหน และจะว่าอย่างไรบ้าง
ลันอิง แต่รู้สึกว่าการ ประสงค์ วรร
อยู่ก่อนก็คงต้องมีเหตุผล ดังนั้นลันจึงพูด
เรียบ ๆ ว่า -

“งออย่าไว้ใจให้เกินกว่าจำเป็น ท่าน
คงทราบว่า ลันต้องทนทรมานเพียงไร”

“ซื่อนั้น ลันรู้ก็ ไม่มีเหตุอันใดที่ลัน
จะเพิ่มความทรมานท่านขึ้นอีก ลันได้ คิด
แล้วคิดแล้ว ไม่เห็นทางใดจะดีกว่านี้ เกียว
นั้นเราอยากเข้าไปในบ้านแต่ไม่มีกุญแจ ยัง
งั้นไม่ใช่หรือ?” ลันพยักหน้ารับ

“ต่างว่า ท่านเป็นเจ้าของบ้านนั้น ยัง

เข้าไปไม่ได้ และไม่ยอมที่จะ พึง เข้าไป
ท่านจะทำประการใด?”

“ฉันจะไปหาช่างเหล็กดี ๆ ให้ทำกุญ
กุญแจให้”

“แล้วตำรวจของท่านเล่า จะ ทำ การ
ชักขวางหรือไม่?”

“คงไม่ ถ้า เขา รู้ว่า เรา เป็น เจ้า
ของจริง”

“ก็นั่นแหละ” แก้วจึงกลืน ท้าย คา
อันคมคาย “ข้อที่สงสัยคือ” ความเชื่อ

ถือของผู้ให้เข้ากับตำรวจ และก็ต้องแล้ว
แต่ความเห็นของผู้ให้เข้าเท่านั้น ตำรวจ

ของท่านคงต้องเป็นผู้ที่ เขา งาน เขา การ แล
เลี้ยวฉลาดที่จะอ่านความคิดในใจได้ อย่า

เพื่อก่อน อย่า จอณาแทน ลันเคยได้อ่าน
เรื่องหนึ่ง เล่าถึงชายคนหนึ่ง มีบ้าน งาม

แห่งหนึ่งในลอนดอนหรือในเมืองใดเมืองหนึ่ง
เมื่อเขาไป ตาก อากาศ ฤดูร้อนใน สวิตเซอร์

แลนด์ เป็นเวลา ๒-๓ เดือน เขาได้
ลันกุญแจบ้านไว้ มีเจ้าหัวโหมยพวกหนึ่ง

พียงหน้าต่างหลังเข้าไป เข้ค หน้า ต่าง ข้าง
หน้า แลเดินออกมาทาง ประตูต่อ หน้า ค่อ

ตาตำรวจ ครั้นแล้วมันคิด เลหลัง ของใน
บ้านหมด แล้วไปหาช่างก่อสร้างชายบ้าน

นั้นอีกทีหนึ่ง ทำสัญญาให้เขารอลงให้หมด

ภายในเวลาที่กำหนด ทั้งตำรวจ และ เจ้าหน้าที่ต่างช่วยกันเต็มที่ ครั้นสี่พ่อเจ้าของ กลัยมารพบแต่ที่เปล่า นี่แหละเป็นบรรทัดฐานอันหนึ่งที่ได้เคยทำมาแล้ว ฉะนั้น ภาระของเราต้องดำเนินตามแบบฉบับนี้ เราจะเร่งร้อนยังไม่ได้ จะทำให้ตำรวจปลากไห เราจะไปเมื่อ ๑๐ นาฬิกาแล้วกำลังคนพลุกพล่าน ทำตัวเป็นเจ้าของบ้านนั้น

ฉันเห็นลูกต้องตามทีแก่พวก นักดนตรี นำค้อยคล้ายชีวิต ยังมีหัวข่าง แวล เซลซึ่งพวกท้อไปว่า -

“เมื่อใดเข้าไปในบ้านเสียแล้วเราคงหาช่องทางได้ อย่างไรก็ดี พวกเราคนหนึ่งคงคุมเชิงอยู่ในบ้านนั้น ส่วน ที่ เหลือไปคนทอนซึ่งมี หีบ ดิน อีก - ที่เขอร่มอนต์เซ กับไม้เลื้อยนี้

ตลอดโอกาสมันขึ้นขึ้น “ฉันจะอยู่ช่วยทัน” เขาพูด “ฉันจะโทรเลขไปบอกคนของฉัน ให้เตรียมมามากยวดไว้ ซึ่ง คงจะเป็นสิ่งที่มีประโยชน์ใดทันการ”

“พี่น้องก่อน เพื่อน” มอร์ริสพูดขึ้น “ข้อใหญ่ใจความก็คือ เตรียม การให้พร้อม เราจะไปมา แต่แก่ได้คิดหรือเปล่าว่า รวดงาม ๆ ของแกนนี้ ถ้าเราเอามาใช้ไป ถึง วอลเวห์หรือไม้เลื้อยนั้น จะทำให้คน พิศวง

หาน้อยไม่เราควรไปรดเข้า ลงเสียที่ หมู่บ้านใกล้ ๆ ที่ใดที่หนึ่งก็ได้”

“ควินดี เพื่อนเราพวกคุณ!” ศาสตราจารย์ตอบ “หัวตรงแน่วกับการ ที่ จะ ทำ น เป็นการลำบากมิใช่เล่น เราไม่อยากจะให้เป็นข้อพิพาทสนเท่ห์แก่หมู่ชน”

มีนามสี่หน้าแสดงความเอาใจใส่ในเรื่อง เหล่านี้ทุกประการ ฉะนั้นสักใดที่หล่อนล้ม เหตุการณ์เมื่อคน เสียใจ ชั่ว คราว สี่หน้ายังชักชวนแลดมเหวแห่งหนึ่ง ใจวิมผ่ ยักเยอเห็นรายพัน ซึ่งคน เหมือน จะ ยืน ยาวออกมาข้าง ที่ ไม่ได้บอกไว้ก่อนเพราะ กลัวจะเป็นข้อพิพาทที่หล่อนชิง ชิ้น แต่ ทว่าทำให้ โลหิตฉันเย็น เมื่อ หลว นก ถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแก่ ลูซี่ ภายหลัง ที่ คำวนคักกโลหิตเข้าไปแล้ว แม้ ว่า เวลา นั้นพินจะยังไม่แหลมก็เพราะเวลา ยัง น้อย อยู่ การข้างหน้าเป็นสิ่งที่น่าวิตกมาก

ในที่สุดเรากดลงกันว่า ก่อนที่จะออก เดินทาง ไป ยัง บัดคาทิลล์ เรา ต้อง ทำลาย ที่ อาศัยของคำวนคักกที่อยู่ใกล้ ๆ ให้หมด มิฉะนั้นมันจะรู้ตัวเรายังเดินอยู่ข้างหน้าทัน พอ ที่ จะทำลาย ทั้งเวลานั้นก็ ยัง เป็น รูป ว้าง วัตถุซึ่งเป็นทางให้เราค้นหาเบาะแส ร่อง รอย ได้ง่าย

ส่วนกำลังที่จะใช้ ศาสตราจารย์ แนะนำ
ว่า เมื่อเรานึกคำรักแพ้แล้ว เราทุกคนจะ
เข้าไปที่ขั้วคาคิลล์ คือว่าหมอสองคน กับ
ฉันจะครองอยู่กัน ส่วนหลอก โกลาหล
กับควินส์ไปเที่ยวคนทีพานักของมัน ทวอล
เวลกับไมล์เอ็นท์แลทำลายให้สิ้นเชิง ศาส
ตราจารย์เข้าใจว่าความคั่งมาอยู่ที่ ขั้วคาคิล
ล์ในเวลากลางวัน ถ้าเป็นเช่นนั้นก็เป็นการ
สวาทแก่เราที่จะทำลายให้หมด อย่างไรก็
ถ้าเราต้องพยายามตามมันไปให้ถึงที่สุด ความ
วิจิตรณณคดีค้านอย่างแข็งแรง ในข้อที่
จะให้ฉันไป เพราะคงใจ ว่า จะ อยู่ ปัก ยัก
รักษามีน้า แต่มีน้ำไม่พึงเสียง หล่อน
ว่าฉันอาทำประโยชน์ ได้มาก เพราะความ
รทหมายของคำวนคัทฉันเคย เข้าใจ มา แล้ว
จากแตรนซิลวาเนีย คงต้องมีช่องทางข้าง
แลเป็นโอกาสอยู่เพียงเท่านั้นที่จะ คิก ประหัด
ประหารได้ ฉันต้องโอนอ่อนตาม เพราะ
หล่อนคงใจเสียแน่นแน้ ดังนั้นฉันจึงกระโดด
ลุกขึ้นยืน ร้องบอกว่า
“ในนามของพระเจ้า เราจะไปกันกับ
เด็ก เพราะเราจะเสียเวลาไปโดยใช้เหตุ
ตาค้าวค้อท้าว มา ที่ ขั้วคาคิลล์ เร็ว กว่า
ที่เราคิด ”

“ยัง ก่อน !” แวนเซลซึ่ง คัก ค้าน

พลางยกมือห้าม

“ทำไม ?” ฉันทาม

“ล้มเสียแล้วหรือ” แกวพพลางขม
ว่าเมื่อคนมันกินเลี้ยงฮิมคงจะต้องนอนสาย”

ไควระ ล้ม เหตุการณ์นั้น ไค ! มิน่า

พยายามฝันให้หน้าขึ้น แต่ ชือ รทม ทุกข์

สีกักหัวใจหล่อนจนสิ้นใจ ไม่ไหว ต้องเอา

มือบักหน้าสทอนใจ ที่จริง แวนเซลซึ่งไม่

ไคคงใจระพันความทรงจำหล่อนขึ้นเลย แกว

แผลไปมองไม่เห็นเสียเท่านั้น เพราะฉัน

พอแกล้งสีกัก แกวกักใจรักแล้วได้มใจ

หล่อนว่า “โหม่มาคามมีน้ำ มาคามที่รัก

ฉันผู้ซึ่งเคารพ นัยถือ แม่ เป็น ที่รัก ควร

หรือมาพินถึงเหตุการณ์ล้มล้มเสียแล้วเช่น

ขอหล่อนจงยกโทษแลล้มล้มเสียเด็ก” พวก

พลางแกล้งมีศีรษะลงไปจนซิก มีน้ำขมมือ

แถมมากำไว้พักไว้—

“ก็ฉันจะไม่ล้มเป็นอันขาด เพราะเป็น

การที่เหมือนกันที่จะจำไว้ เพื่อว่าจะได้รัก

ถึงบุญคุณท่านในเวลาเดียวกัน ยักนัก รวน

เวลาที่ท่านจะไป กัน อาหาร เข้าก็ พร้อม

แล้ว เราต้องรีบประทานจึงจะแข็งแรง”

ขณะที่รีบประทานอาหาร เราพยายาม

ทำตัวให้สนุกกรีกครวน แลเอาอกเอาใจซึ่ง

กันแลกัน มีน้ำเป็นคนที่ไม่ซุ่มซัน แล สนุก

ดีกว่าใคร ๆ หมด

พออมแล้ว แวนเฮลซึ่งยืนขึ้นกล่าวว่า -

“นั่นนะ สหายทั้งหลาย เรา จะไป ทำ
การใหญ่โตหละคราวนี้ทุก คน ยืน กัน ตัว กิ
แล้วคงเช่นคนนั้นหรือ ? ยืนกันอุทิศ
ของยี่สิบ ? ” เราคือรียอร์แกน “เช่น
นั้นก็แล้ว นั่นนะมาคามันน่าอย่างไร ก็ ตี
อยู่ที่นั่นคงปราศจากอันตราย จน กว่า พระ
อาทิตย์จะตก แลก่อนนั้นเรากลับมา - ถ้า
- เราจะกลับมาก่อนที่จะไปต้องขอให้
ฉันเห็นว่าหล่อนมีเครื่องของ กัน คนร้าย เสีย
ก่อน ตั้งแต่เมื่อมาฉันได้วางเครื่องวาง
ไว้ในห้องเสร็จแล้ว เพื่อว่ามันจะเข้ามาไม่
ได้ เอา ที่นี่ยังกันตัวหล่อน บนศีรษะ
ฉันขอปักยี่สิบก้อน ศักดิ์สิทธิ์ ใน นาม แห่ง
พระบิดาแลพระบุตร ”

มีเสียงกึกก้องจาก มิน่า แผลม เข้าแห่ง
หัวใจเรา ขณะที่เราศรัทธาจารย์วาง แผ่น
ยันต์ปักลงบนหน้าผากหล่อน รวบรวม ว่า
แผ่นยันต์นั้นเป็นเหล็กแดง พลัง กิ่ง ผม
เผ่า แลระควอยควางว่า -

“ไม่มีสิทธิ์ ! ไม่มีสิทธิ์ ! ถึงแม้
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็กลัวเหล็กแดงไม่อย่าถูกต้อง
เนื้อตัวฉัน ฉันจะต้องทนทรมาณรียอร์แกน
หน้าผากฉันกว่าจะถึงวันพิพากษา ” เราทุก

คนของคลังกันหมด

ฉัน จึง เข้าไป ประคอง

หล่อนแนบไว้กับทรวงอก ครั้น แล้ว แวน

เฮลซึ่งหันมาพูดมาแล้วโหมไฟหล่อนด้วยถ้อย

คำอันอ่อนหวาน ซึ่งทำให้เราทั้งคู่รู้สึก มี

หวังขึ้น จึงกลับลงมือแก้ด้วยความ เคารพ

ต่อใจเราทุกคนต่างคุกเข่าลง ขมิบ กันไว้

ทำสัจยี่สิบว่าเรารู้สัจยี่สิบด้วยกัน เพื่อให้

หล่อนคลายทุกข์ พอถึงเวลาที่จะออกเดิน

ทางฉันก็รำลึมน่า มีสิ่งหนึ่ง ซึ่งได้ ตั้งใจ

ไว้แน่วแน่ว่า ถ้าเรากันพบว่า มีน้ำ จะต้อง

เป็นผลในเวลาที่ใกล้แล้ว จะไม่ปล่อยให้

หล่อนไปในแผ่นดินอันน่า สยด สยอง นั้น คน

เคียวเป็นอันขาด ตามคำราโฆรอดก็กล่าว

ไว้แล้วว่าสิ่งสำคัญคือการพาเพื่อนฝูงไปเป็น ตัว

มาก ๆ เว้นไว้แต่ที่รากศพระไถ่ถอน อยู่ใน ที่

อันศักดิ์สิทธิ์แล้ว

เราเข้าไปในบ้านคาร์ แพ็กซ์ โดยไม่ ยาก

ลำบากอะไรนัก พยทุกสิ่งเช่นอยู่ดังเช่นที่

เราเคยเข้าไปค้นมาแล้ว ไม่ พย กระดาษ

ข้อความหรือร่องรอยหลักฐานอย่างใดที่จะทำ

ประโยชน์ใด ในบ้านนั้น ในโรงสวนเก่า ๆ

มีหีบใหญ่ ๆ ก็เช่นที่เราได้เคยเห็น มาก่อน

ศาสตราจารย์หมอลเวลเฮลซึ่ง หัน มา พูด แก่

เราอย่างเศร้า ๆ ว่า -

“นั่นนะ สหายทั้งหลาย เรามีนาค

ที่จะต้องทำละกัน เรา ต้อง ทำลาย หิยา น
เพื่อเห็นแก่สิ่งศักดิ์สิทธิ์” พอขาดคำ แกล้ง
ลวงใจของเธอมารากดงเขี่ย หิยา ในอีกใจ
ฝ่าหิยาทุก ๆ ใบก็เขี่ยออกหมด มีกลิ่นอับ ๆ
แต่อย่างไรก็ตามไม่รู้สึก เพราะใจ มีวาทะ
ซ่อนอยู่แต่ที่ศาสตราจารย์จะทำอะไร แกล้ง
แฉ่งยืนค้ำออกจากหิยาของแกล แล้ววาง ลง
บนหิยา แล้วยกฝ่าลงกระชก ดวง เรา ต่าง
ช่วยกันทำ

เราทำกันทุก ๆ หิยา ครั้น เสรี แล้ว
ก็ พา กัน ออกมายังประตูหน้า ขณะที่เราผ่าน
สนาม เกินทางจะไปขึ้นรถไฟที่สถานี เรา
มองเห็นคานาหน้าโรงพยาบาลเสียจริต ฉัน
มองตรงเข้าไปทางหน้าต่างห้องที่อยู่ พบ
มีนางเงือกมือแฉ่งเพิกเพิกเพิกบอกให้รู้ว่า
การของเราสำเร็จไปแล้วส่วนหนึ่งแล้ว หล่อน
ก็มีศีรษะรับว่าเข้าใจ ครั้น สุก ท้าย ที่ เห็น
หล่อนโยกมือลา เราไปถึงสถานีพอกัน
กับรถไฟ ซึ่งกำลังจะไต่จักรออกจากสถานี
อยู่แล้ว

พจนานุกรม รวบรวม ต่อ ไป นี้ เขียน ใน
รถไฟ

ยี่สิบเก้าปีแล้ว เวลา ๑๒.๓๐ ก.ท. - ก่อน
ถึง ถนนเส้นเชษ หน่อหนึ่ง หลอกโกศ
มิ่งหนึ่งมาผูกกับฉันว่า -

“ควินลักขัณจะไปหาช่างเหล็ก แกล้ง
ไม่ควรจะมาด้วย เพื่อว่ามีเหตุยากลำบาก
อันใดทางนี้บ้าง ทางที่เราจะพบบ้านเปล่า
เข้าไป ก็ดูไม่สู้จะมี ด้อย ความ อะไร นัก
คอก แต่แกล้งเป็นทนายความรู้กฎหมายก็
อาชังแรงได้ ง่ายว่าควร ทำ ประการใด บ้าง”
ฉันวีรออยู่ไม่แน่ใจว่าจะควรทำประการใด แต่
เขาพูดต่อไป “นอกจากนั้นน้อยตัวกัน จะ
ไม่ทำให้คนพิศวงสนเท่ห์ ซื่อเสียงเกียรติยศ
ของฉัน คงต้องทำให้ อีตาช่างเหล็ก ยืม
แขนรับทำไถ่ร้อยร้อย ทั้งตำรวจก็คงเช่น
เก็บวาทะ แกล้งจะไปกับแกล้งแลท่านศาส
ตราจารย์ แล้วคอยอยู่ที่กรีนย้าก ก็ไหน
ที่หนึ่งที่จะเห็นบ้านนั้นได้ เมื่อเห็นว่าประตู
เปิด ช่างเหล็กกลับไปแล้วก็จึงวิ่งตาม มา
ทั้งหมด เราจะคอย คุณ แกล และ จะ เปิด รั้ว
เข้ามา”

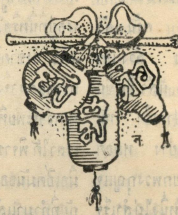
“คำตักเตือนนี้ถูกต้องมาก!” แวน
เฮลซึ่งวิ่งรอง กันนั้นเราจึงไม่ พด อะไร ใน
เรือนอีก โกศาลมิ่งกับมอว์รีด้วย เรียบ
รถเข้าขึ้นไป ส่วนเราไปอีกคันหนึ่ง ลง
ที่ตรงมุมถนนอาร์ลิงตัน แล้วเดินไป ยัง
กรีนย้าก หัวใจฉันเต้นแรง พอเห็นบ้าน
ซึ่งเราต่างมีใจท้อ อัน ตั้ง อยู่ไกล เคี้ยว
ไกลจากหมู่บ้าน เราจึงลงที่ม้ายาว คอย

รับทราบไปละทีนั้น นาทิ้งไปข้างซ้าย
 เลื่อนกระโถกว่าพวกนั้นจะมา
 ในที่สุดเราเห็นรถสล็อชบี มา หลอก
 โกลาหลมึงกับมอร์ วิสลงจากรถอย่างทำโอ้อ่า
 แล้วมีผู้ชาย คน งาน รูป ร่าจ อ้วน ๆ หอบ ดุง
 เครื่องมือลงมาจากที่สารถี มอร์ วิสชำระ
 เงินคนขับรถ มินกระทำการค้าแล้ว ขับรถ
 กลับไป หลอก โกลาหลมึง พา คนงานชน
 บรรโกลไปยังประตูบ้านแล้วชี้ให้ทำ คนงาน
 ถอดเสื้อแขวนไว้ ที่ราว บรรโกล หันไปพูด
 ะไรกับตำรวจซึ่งกำลังเดินผ่านมา ๒ - ๓ คำ
 ซึ่งเขาก็มืดมัวไม่รู้เรื่องเห็นด้วย ครั้น แล้ว
 คุกเข่าลงคันหาอะไรในถุง ย่าม ล้วง เอา
 เครื่องมือออกมา ๒ - ๓ ชิ้น แล้ว ยืน ชน
 มองไปทางช่องกุญแจ เอาปากเข้า หัน
 มาทางผู้จ้าง บอกอะไรบางอย่าง หลอก
 โกลาหลมึงบีบ แล้วเจ้าคนนั้นยกพวกกุญแจ
 เบื่อเรือออกมา สองไขว่ลูกหนึ่งไม่สำเร็จ
 สอง ที่ ๒ แล้วที่ ๓ ในทันที ประตู เผลอ ออก
 เมื่อได้ทั้งออกเป่า ๆ จึงพากัน เข้าไป ข้าง
 ใน เรานั่งคอยอยู่จนคาข้างเหล็ก ออก มา
 หอบดุงเครื่อง มือ ปลอก กุญแจ จาก พวง
 มาส่งให้ โกลาหลมึงซึ่งเขาดึงอะไรในถุง ส่ง
 ให้แก่คอยแทน ตา นั้น แทะ หมวก คำนับ
 ใส่เสื้อหอบดุงเครื่องมือลาไป ไม่มีมึนหมึ

โกลาหลที่ระสังสัยการกระทำของเรานั้น
 เมื่อคานันไปพ้นแล้ว เราสาม คน จึง
 ข้ามถนนไปเคาะประตู ในทันทีประตูก็เผลอ
 ออกโดยควินส์มอร์ วิส มีหลอกโกลาหลมึง
 ขึ้นจุดซิการ์อยู่ข้าง ๆ
 “... ที่นี้ มีกลิ่นชั่วร้าย” โกลาหลมึง เอ่ย
 ขึ้น วิ่งที่เคาะมึนมีกลิ่นชั่วร้ายเช่นเคาะ
 ภัยในโรงสวกเก่าที่คาแฟกซ์ - แลตามที่เรา
 ใคร่ครวญมาแล้วว่าตัวคาวนต์ ใช้ ที่นี้ เป็น ที่
 เป็นสำคัญของแกนั้นถูกต้อง เราได้ลอง
 เกี้ยวคนหาแล้ว แต่ไม่แน่ว่า ตัวคาวนต์
 ะอยู่ที่นั่นหรือไม่ ในห้องกินเข้ามีเทียนอยู่
 ๗ ใบ ยังซากอีกใบหนึ่งตามที่เราสืบค้นมานั้น
 การของเราจึงคง ยังไม่ ลุล่วง ตลอด ที่เคี่ยว
 วนกว่าจะพบหีบใบที่ยังซากอยู่ เราไม่ได้เสีย
 เวลาได้ พิจารณาตรวจดูแล้ว ทุกใบใช้ เครื่อง
 มือเข้คมันออกที่ ละใบ ๆ แลได้ ทำ เช่นเคี้ยว
 ภัยที่เข้ามาแล้วที่โรงสวกเก่า แต่เป็นที่ประ
 จักษ์แจ้งแน่นอนว่า ตัวคาวนต์ ไม่ได้อยู่ใน
 บ้านนี้ เรายังจะต้องติดตามค้นหาแกต่อไป
 เมื่อได้ตรวจดูทุกห้องเหล่านั้นทั้ง แต่ได้
 ค้นจนถึงห้องหลังคา ในที่สุดตกลงกันว่า
 ในห้องกินเข้าก็ยังมิได้ หาน อะไร ของ ตัว
 คาวนต์อยู่ ดังนั้นเราจึงย้อนกลับไปค้นหา
 ุญใหม่ บนโต๊ะกลางห้องเข้าของวางไว้เกาะ

กะ มีโฉนดที่ดินบ้านบึงคากิลลิ่ง ตั้ง อยู่ใน
ห้วงมกใหญ่ แลสัญญาซื้อขายบ้าน ที่ไม่ละเมิด
กับเบอร์มอนด์เซ กระดาษเขียนกฎหมาย
กับของแลหมักปากกา ทุกๆ อย่างเหล่านี้อ
ให้ห้อมด้วยกระดาษบางๆ เพื่อกันล่อน ยัง
มีแปรงสีฟัน แปรงถูฟัน หัว แล คนโท
น้ำก้อยอย่างวางอยู่— ในอ่าวนั้น มีรอย น้ำแดง
คล้ายกับสีไลเทคทั้งอยู่ นอกจาก นั้น มี
พระพุทธรูปใหญ่ ซึ่งมีกัญชามากทั้ง

เล็กแลใหญ่ บางทีคงเป็นกัญชามากมาย
ครั้นเรากันทั่วหมกแล้ว หลอกโลกกาลมึง
กับควินล์มอร์ริส จึง ทก ที่บ้านต่าง ๆ ทางใต้
และควินล์มอร์ริสไปอย่างเลียบกลลอบ พร้อม
ด้วยลูกกัญชามากทั้งนั้น ออกเดินทาง
ไปเพื่อทำลายหีบต่าง ๆ ในที่นั้น ส่วนพวก
เราที่เหลือ ต่างคอยกันอยู่ที่นั่น เพื่อคอย
ให้ข้าควินล์มา

๔๕. ตัวเราจะเปนครูเรา ถ้าหมื่นตรวจดู ถ้าเราไม่ชอบทุกๆ ผู้อื่นจะชอบ
ไม่มี ถ้าเราชอบสุข ผู้อื่นคงชอบด้วย.

ของ น. ส. พิชญาภา

วิวัฒนาการ

ป. สมโชติ

รวบรวม

กาลนั้นจะขึ้นมา

โดยการลงแข่งวิ่ง — เอนา
ประสานทอง ๑ ซ้อนกาแฟผสมกับน้ำ
เคือกครั้งด้วยชา เทใส่ลงไปในอ่าง
แย่งซักผ้าซึ่งได้ จักละลายไว้ไว้บรุษ
แล้ว คนให้เช้านักเสียก่อนจึงนำเอา
ผ้าลินิน ที่ของการลงแข่งนั้น ขำและ
ขยให้เนื้อผ้าอมไปด้วยแป้ง ครั้นเมื่อ
ถึงเวลารักก็ควรวีผ้าขาวที่สะอาดซบ
น้ำลูบให้ชุ่มชื้นดีกว่า ที่จะใช้ พรหมหรือ
พัน รัดด้วยเชือกหรือที่อื่นที่ผ้านั้นจะ
ขึ้นเงา

อันเมื่อวิ่งเสร็จแล้ว ถ้าจะต้อง
การให้น้ำแช่แข็งขึ้นดีกว่าปรกติจึงนำ
ไปแช่ไว้ในที่ร้อนหรือผึ่งไว้กลางแจ้ง

จนแห้ง ผ่าขึ้นนั้นก็จะแข็งยิ่งขึ้นกว่าที่
จะปล่อยให้แห้งไปเอง.

ถ้าจัดหนู

ถ้าในบริเวณบ้านของท่านควรมีหนู
หนูเคยมารบกวนเสมอๆ ซึ่งกระทำ
ความรำคาญ หรือทำลายวัตถุอันมีค่า
จงเอากระป๋องรอย ไว้ ใน บริเวณ นั้น
หรือเมื่อพบเท้าของมันก็เอารอยไว้
ฉะนั้น หนูจะหนีไปหมด.

ถ้าจัดแมลงสาบ

ให้เอาน้ำมัน สุนทรพรมในสถานที่
แมลงสาบเคยมารบกวน หรือในที่อยู่
ของแมลงสาบ แมลงสาบจะหนีไป
หมด หรืออากูวี่ หนึ่งจะใช้ เปลือกแตง
กวาก็ได้.

ซักผ้า

ก่อนที่จะนำผ้าซักหรือผ้าคอกต่าง ๆ ไปซักควรจะหมักไว้ในน้ำเกลือหเค็มซักเสียก่อนสัก ๑ ชั่วโมง ถ้าเมื่อซักสีของผ้านั้นจะไม่ตก และจะทำให้คอกคงสีขึ้นอีกด้วย

ซักผ้าแพร

ผ้าแพรสีขาวหรือดำใช้ซักฟอกด้วยน้ำฝนทบยสีทชงผสมด้วยเกลือสีขาวอย่างที ๑ กำมือ และฟอกด้วยฟองสบู่ย่น ๆ แล้วผ้าแพรชิ้นนั้น ๆ ก็แขวหรือค้ำสระตากเป็นเงาดี.

หนอนในกระดางต้นไม้

อย่ารดน้ำต้นไม้สัก ๒ หรือ ๓ วันกว่ากระดางลงแล้วค่อย ๆ เอาดินออกจะพบตัวหนอนอยู่ที่ก้นกระดาง แต่เมื่อเห็นว่าจะทำให้ต้นไม้เอนก็จงนำเอาน้ำค่างอย่างอ่อนรดแทนน้ำ ในไม้ชำตัวหนอน ก็ จะ หนี ขึ้น มา อยู่ บน กระดางหมด.

เศษสระบุ

เพื่อ เป็นการ กระหมึก กระหม่อมทวย เศษขี้ขี้เล็ก ๆ ซึ่งเหลือจากการซักฟอกไม่ควรทิ้งเสีย หากเก็บ

ไว้ไปนจำนวนมาแล้ว ยังอาจะใช้เป็นประโยชน์ ในการ ซักฟอกหมักผ้าชิ้นใหญ่ ๆ ก็ได้เช่น ผ้ายืด, ผ้ายุ่น, ฝืน, และผ้าหม่นนอน ฯลฯ และการซักฟอกผ้าชนิดเหล่านี้ ก็ ควรเอาเศษ สบู่ เหล่า นั้น คัด ออก เป็น ชิ้นเล็ก ๆ ใส่ขามอ่างคัมกับผ้า หรือถ้าจะประสงค์ทำให้เป็นก้อนใหม่ก็ได้ คือเอาเศษ สบู่ เหล่า นั้น ใส่ภาชนะ คึงบนเตาไฟเคี่ยวให้ละลาย เจือด้วยน้ำมันวัวสดเล็กน้อย แล้วขยกลงทำเป็นก้อนเล็กหรือใหญ่ตามความปรารถนา.

ล้างกลิ้งบูหรื

กลิ้งบูหรื ชนิดยาเส้น ถ้าใช้ ไปนาน ๆ ก็มักจะกิน ซึ่งในองค้วยเท่า และเส้นยาเข้าไประจวบกับกลิ้งงเลียบ การที่จะทำลายสิ่งนี้ไม่ควรใช้ส่วทหรือไม้เคาะ เพื่อยงกันความเสียหายของกลิ้ง ควรเอากลิ้งแช่ลงไว้ในแอลกอฮอล์, มีข้า เท่า และเส้นยาที่เกรอะกรังอยู่ใน ล้างกลิ้ง ก็ จะ ละลายหมด หรือถ้าหาแอลกอฮอล์ไม่ได้แล้วจะใช้สุรค่างประเทศชนิดที่ มีแอลกอฮอล์มากเปอรเซ็นต์แทนก็ได้.

ครัวไทยแบบไทย

ประจำเดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๖๗

โดย

หลานแม่ครัวหัวม้า

คา

หวาน

แกงจืด

“ชาสุกรต้มขมิ้น”

น้ำ

“ขนมปลากริมอโนคาย”

แกงเผ็ด

“ลูกชิ้นปลากวาว”

แห้ง

“ขนมหันตรา”

เครื่องเคียง

“ไข่พะเนาะ”

ของว่าง

ผัก

“หมูแก้ว”

น้ำ

“ขนมกลางแกล้ง”

เครื่องจิ้ม

“น้ำพริกส้มมะขามสด”

แห้ง

“ไข่กรวยขลุ่ยกรักกันทว”

คาร

แกงจิต “**ชาสูตรต้มข่ม**”

เครื่องปรุง ชาสูตร, สัปรด, พริกไทย, หัว
หอม, ปลากระรอก, น้ำตาลหม้อ, น้ำ
เค็ม, ส้มมะขาม,

วิธีปรุง เอาชาสูตรมาชูกชนลงไฟให้ขึ้นหมก
แล้วชุกเสียบอีกหมกหนึ่งลงน้ำให้สอว
สับเป็นท่อน ๆ และ ปลา กระรอกใส่ ครก
ตำไปกับพริกไทยและหัวหอมให้ละเอียด
แล้วละลายเป็นน้ำแกงต้มไปกับชาหม
จนเยียวจึงปอกสัปรดคั่วผ่านไส้หนึ่งเป็น
คำ ๆ แล้วใส่ลงในแกง พร้อม กับน้ำ
เค็ม, น้ำตาลหม้อ, น้ำส้มมะขามแฉ
น้อย เผอะเปรี้ยวสัปรด เมื่อ สุกแล้ว
ชิมกรุคเหมาแล้วปลงลง (แกงชนิด
นี้ต้องให้ จืด เบี้ยว, หวาน, เค็ม อยู่
หลังจึงจะดี)

แกงเผ็ด “**ลูกชิ้นปลากราย**”

เครื่องปรุง ปลากราย, มะพร้าว, หัวหอม,
กระเทียม, ลูกผักชี, ลูกยี่หว้า, พริก
ไทย, ลูกกระวาน, กานพลู, พริกแห้ง,
ข่า, ตะไคร้, น้ำเค็ม, ใบมะกรูด,
ใบกระเพรา, พริกอ่อน,

วิธีปรุง เอาปลากรายมาล้างน้ำให้สะอาด แล้ว
ออกแล้วชุกเนื้ออย่าให้ ก้าง อ่อน ดิบได้
เอาลงครกโขลกให้เหนียว แล้วปั่นเป็น
รูปไข่พอคำ (เอาน้ำมันหมูตามือเล็
ก่อน เวลาปั่นจะได้ ไม่ติดมือ) จึง
ชุกมะพร้าว คันกะทิ และพริกแห้ง
เอาเมล็ดกอกให้หมก ลงน้ำให้ สอว
ลูกผักชี, ลูกยี่หว้า, พริกไทย, ส่วนลูก
กระวาน กับกานพลูนั้นใช้ อย่าง ละ นึก
หน่อย หัวหอม, กระเทียม, ข่า, ตะไคร้,
เหล่านั ปอกและหั่นใส่ลงในครก ตำไป
พร้อมกันกับพริกแห้งจนละเอียด แล้ว
จึงช้อนหัวกะทิใส่ หม้อแกงตั้งไฟไปน
แตกมัน จึงคกพริกซึ่งทำไว้ ผค
ลงไปจนหอม เอาน้ำกะทิที่เหลืออยู่
ผสมลงพอควร ชักผคตั้งไฟให้เดือด
พลุ่ง ๆ จึงค่อยใส่ลูกชิ้น เหยาะ น้ำ
เค็ม แล้วจึงเคี่ยวใบมะกรูดใบกระเพรา
ล้าง น้ำ แล้ว ช้อนขึ้น สับคั่วให้ เสด็จ น้ำ
เมื่อเนื้อปลาสุกก็ชิมกรุคเหมาคั่วแล้ว
ปลงลงจากเตา จึงโรยใบมะกรูดกับ
ใบกระเพราคนให้ทั่วกัน เป็นใช้ได้

เครื่องเคียง “เบ๊ชะเทศ”

เครื่องปรุง ปลาช่อน, น้ำกระเทียมคอง, พอง
ไก่, น้ำขมิ้น, มีสีดา, เกลือป่น, น้ำ

ทาลทราย, ชิงสก, ส้มลิ้, คันหอม,
หิวหอม, กระเทียมคอง, ผักชี, ใบผัก
กาคหอม, ใบชะพลู, พริกสวนนอก,
มะเพ็ญคียบ, ถั่วลิสง,

วิธีปรุง เอาปลาช่อนมาล้างน้ำให้สะอาด แล้ว

เอาเชือกร้อยหัวแขวน อ้าปากเอาผ้า
ขาวบางกรองน้ำกระเทียมคอง เลี้ยวก่อน
แล้วเอาช้อนคัก น้ำกระเทียมคอง กรอก
ลงไป แล้ว ค่อยบีบ หัว ปลาให้น้ำ กระ
เทียม ชิมเข้าในหัว แขนง ทั้งไว้ เอา
กะทะใส่น้ำตั้งไฟให้เดือด จึง เอาใบ
ทองฉีก ๆ ให้ติดกันเป็นแผ่น วาง ลง
ในรังถึงปลอกหัวปลาลงชดในรังถึง ยก
ขึ้นตั้งไฟหนึ่งไปจนสุก เมื่อสุกแล้ว
ปลงลงลวกเกตุออกให้หมด เอาลง
วางในจานทั้งตัว จึงต้มพองไก่ให้สุก
แล้วปอกเอาแต่ไข่แดง ตักด้วยช้อนให้
เลี้ยวๆ เหยาะเกลือและมีสาคมนิด
หน่อยๆ ให้เข้ากัน จึง รับประทานผสม
ลงไปอย่าให้เหลว คนให้ทั่วกัน ชิมดู
ต้องให้จืดไว้ สดหน่อย (เหยาะน้ำ
ทาลทรายนิดหน่อย ถ้าไม่ชอบหวานก็
ไม่จำเป็น) ใส่ ถั่วลิสงไว้ เป็นน้ำจิ้ม
จึงยกขึ้นหอม แขนง รับประทาน แต่ จะ
เห็นงาม ซึ่งก็รัก สดดี ให้ด้วย หัว

หอมปอกผ่านเป็นคำ ๆ ส้มลิ้ผ่านเป็น
ชิ้น ๆ กระเทียมคองปอกเปลือกให้
หมดใช้ ทั้งกลีบ ใบ ผักกาคหอม,
ใบชะพลู, ตักเป็นท่อน ๆ ล้างน้ำแล้ว
สับคั้ให้สีก้น้ำ ประคยตามหัวปลา
ให้งาม ผ่าพริกเหลืองพริกแดงแช่ให้
เย็นน้ำและเมล็ดออกจกให้ ได้ ระวังบีบ
ด้วย มะเพ็ญนั้นผ่านสันออกเลี้ยวก่อน
แล้วจึงผ่านยาง ๆ ขาวงลูกเรียงเกย ๆ
กันให้ร่อนจาน ถั่วลิสงถ้าชอบ ก็รับ
ประทานด้วย ถ้าไม่ชอบ ก็ไม่จำเป็น
รับประทานก็นำจิ้มทเควรมไว้

ผัด “หมูแก้ว”

เครื่องปรุง เนื้อหมู ๓ ชิ้น, น้ำ ทาล ทราย,
น้ำเคยคิ, เมล็ดอาร์มันต์,

วิธีปรุง เอาเนื้อหมู ๓ ชิ้น มาล้างน้ำ ชูด หนึ่ง
ให้สะอาด แล้ว หั่น บาง ๆ ใส่กะทะ
เติมน้ำพอท่วมควว ผสม น้ำเคยคิ น้ำ
ทาลทรายให้สีก้น้ำ ตั้งไฟอ่อน ๆ เคี่ยว
ไปจนเอาเมล็ดอาร์มันต์ มากะทะเอา
เปลือก แฉ่ง ออก แล้ว ลวก น้ำ ร้อนให้
เปลือกในล่อน ปอกเปลือกออกใส่ลง
ไปในกะทะ เคี่ยวไปจน เนื้อหมู และ
หนึ่งเบอย เมล็ดอาร์มันต์ สุกแล้ว ปลง
ลงจกตั้งจาน

เครื่องจุ่ม “น้ำพริกส้มมะขามสด”

เครื่องปรุง มะขามสด, กุ้งแห้ง, พริกขี้หนู
หรือพริกสวนนอก น้ำตาลหม้อ, น้ำ
เค็ม, กระเทียม,

วิธีปรุง เลือกมะขามอย่าให้อ่อนหรือแก่มาก
นัก เอามาซิดแล้วผ่าแคะเมล็ดออก
ล้างน้ำให้สะอาด จึงปั่นกุ้งแห้งให้
ละเอียด แล้วเอามะขามใส่ตำไปคั่ว
กันและกระเทียมเล็กตำลงไปคั่ว แล้ว
เหยาะน้ำตาล, น้ำเค็ม, ตำเคล้าให้
เข้ากัน เก็บพริกขี้หนู หรือ พริกสวน
นอกขยบ ๆ ลงไปพอแตกคนให้ทั่วชิม
ดูตามแต่จะชอบ (น้ำพริก ชนิดนี้
ประทานกับหมูแก้วและใบไม้ทอดเช่น
ใบทองหลวง ใบขจร หรือ ผักทอดผัก
สดก็ได้)

หวาน

น้ำ “ขนมปลากริมโอโดนตา”

เครื่องปรุง แป้งมันสำปะหลัง, แป้งท้า
ยขาว, น้ำปูนใส, มะพร้าว, น้ำตาล
มะพร้าว, น้ำออกไม้สด,

วิธีปรุง เอาแป้งมันสำปะหลัง กับ แป้ง ท้า
ยขาวมอมอย่างละเท่ากัน เติมน้ำเข้า
พอมก้วยน้ำปูนใสให้แป้งละเอียดเข้ากัน

อย่าให้เหลว แล้วนวดก้วย น้ำร้อน
กำลังเดือดจนเหนียวขึ้นได้ เอาลง
วางบนกระดานสำหรับทำขนม คลึงก้วย
ไม่กลม ๆ อย่าให้ยาวหรือหนานักแล้ว
ใช้มีด คัด เป็นตัวเล็ก ๆ ยาว ๆ ประ
มาณหนึ่งของคืบ เอาลงตะแกรงงอวก้วย
ใบทองเกลี่ยให้สวยตัว ขुक มะพร้าว
คั้นกะทิค้วยน้ำออกไม้สด ละลายน้ำ
ตาลเสียทีเดียว แล้วกรองค้วยผ่านขาว
วางลงในกระทะทองคั้งไฟให้เดือดจึงเท
แป้งที่ คัดไว้ลงไป พอแป้งสุกใส
แล้วเป็นไข ได้ (ต้องให้น้ำกะทิมาก
สักหน่อยเพื่อขนมเย็นเร็วขึ้น)

แห้ง “ขนมหันตรา”

เครื่องปรุง ถั่วทอง, มะพร้าว, น้ำตาลทราย
อย่างขาว, น้ำออกไม้สด, คอกมะลิ,
กระดังงา, กะลាយ,

วิธีปรุง เอา ถั่วทอง มาซิดแล้วโขลกับเมล็ด
คอก แล้วจึงผค แขน้ำให้ขึ้นนารี
น้ำออกแล้วขาวไปจนหมดเปลือกเขียว
จึงเอาลงหม้อหุงอย่างหุงเข้า แล้วจึง
ปอกมะพร้าว กระเพาะ เปลือกออก แล้ว
ปอกผิวคำ ออก ให้หมด ขुक ก้วย
กระต่ายเงิน คั้นกะทิ ค้วย น้ำออกไม้

ใส่กระทะทองคังไฟ แล้วเอาตัว ที่ หุงไว้
ใส่ลงกวนไปให้ ตัว เลื่อยๆ จึง เอาน้ำ

ตาลเม็ทอย่าง ขาวใส่ลงพอหวานกวน
ไปให้ เห็นยวพอยนโต จึงปลงลง เมื่อ
เย็นพอยนโต จึงขยเป็นชิ้นสเลียม
พอคำเอาลงโถที่อยแล้วด้วยคว้นเทียน
จกให้ร่อย ๆ โถ เหลือช่อง กลางไว้
สำหรับใส่ดอกไม เมื่อจกแล้วจึงเอา
ดอกมะลิที่แย้มโรยลง พร้อม ทั้ง ดอก
กุหลาบ ส่วนดอกกระดังงานั้นต้อง
ลงคว้นเทียนน้อยเสียก่อนจึงจะหอมแล้ว
อีก เป็น ส่วยโรยลงในโถจนมด้วย อย
ไว้ คนหนึ่ง เมื่อเวลาระทำขนมหินตรา
จึงฉีกก้ามมะพร้าวให้ เป็น ส่วยใส่ถาด
แล้วเอากะกายฟางปูข้างบน จึงต้อย
ไข่ลงใน ซามคนให้เข้ากัน จึงเอา
กะทะใส่น้ำมันหมแต่่น้อยตั้งไฟพอร้อน
จึง เอานิ้ว รุ่มไข่ โรย ขวางไป ขวาง มา
คล้ายร่างแห จึง พยายาม ตัว กวน วาง ลง
กลางแผ่นไข่นั้น ไข่ ไม่แหลมเขี่ยไข่
ทั้งสี่ข้าง รวมกันเข้า ตรง กลางให้เป็น
สมุม กุให้ ฟุ้งามคิ รุ่ม ขน วาง บน
กะกายฟางเพื่อให้อุญน้ำมันออก แล้ว
จึงจกลง โถที่อยดอกไม ไว้แล้ว แต่
ต้องเก็บดอกไม้ออกเสียให้ หอมกังกร

ขนมลง เมื่อเวลาระให้รับประทาน
จึงจกลงจาน

ของว่าง

น้ำ “ขนมกลางแคลง”

เครื่องปรุง แป้งขนมจีบ, แป้งท้าวยายหม่อม
พุทะเล, ไข่, เบียจัน, (กั้งฮือ) พริก
ไท, กะเทียม, น้ำเคยกคิ, ใบตอง, ไข่ไก่,

วิธีปรุง เอาแป้งขนมจีบมาวนกกับน้ำเย็น เอ
แป้งท้าวยายหม่อมเล็กน้อย แล้วขย
เป็นก้อนต้มลงในน้ำกำลังเดือดพอสุก
จึงตักขึ้น มาวนกให้ เข้า กัน จน เห็นยว
จึงหยยแป้งพอเป็นคำเล็ก ๆ ไข่ นัวหวิ
แม่มีอกคคคคค ๆ บนกระดานที่เขาทำ
ไว้สำหรับกกดขนม มีรอยขุค เป็นร่อง ๆ
ลงไว้ จึงต้มพุทะเล และ เอา แต่ เนื้อ
และกำมให้คงรยอยู่ ทำไก่แล้วคัม
ฉีกเนื้อไก่ให้เป็นส่วย ส่วนน้าอกฉีก
ไว้ข้างหาก กระถูกไก่คัมเป็นน้ำเชื้อ
เบียจันนั้นเอามาสดน้าร้อนกำลังเดือด
ให้พองพอขยให้เป็นส่วยได้ จึงเอาน้ำ
มันหมูใส่หม้อแต่่น้อย ทชกะเทียม
เจียวให้ หอม เอา เนื้อไก่ ที่ ฉีกไว้
(เว้นแต่น้าอก) สลัดลงไป พร้อม กับ

เขมร จึ่งเทนาเขมรสมลงไปพอคว
 ด้งไฟไปจนเกิดก จึ่งเอาแข็งทำไว
 ไล่ลง พอแข็งสกลแล้ว จึ่งใส่ ปทะเล
 เทยารน้ำเค็มที่ชิมก เก็กโยคังโอ้ล่าง
 น้ำเตรียมไว้จวนจะปลงลง จึ่งค้อยฟอง
 ไก่ ซ่อนเอาแต่ไข่แดงไล่ลงไปทั้ง ๆ
 ฟอง ส่วนไข่ขาวนั้นไล่ลงทีหลัง พอ
 สุก แล้วจึงเอาใบคังโอ้โรยลง ปลง ลง
 จากเตา เวลาจะให้รับประทาน จึ่งตัก
 ใส่ชาม เอาน้ำออกโรยลง แล้วจึง
 โรยพริกไทย

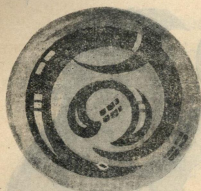
แก๊ง "เข้าเกรียบสุรกันทร"

เครื่องปรุง มันฝรั่ง, หรือ มันเทศ, (แล้ว
 แต่จะชอบ) พริกไทย, เกลือป่น, หัว
 หอม, มะพร้าว, เนื้อหมู, มันแข็ง, ซอส
 มะเขือเทศ, กระเทียม, รากผักชี,

วิธีปรุง เอามันฝรั่ง หรือมันเทศ มาล้าง สุก
 แล้วขูดให้ละเอียด ปอกหัวหอมซอยให้
 ละเอียดอย่างทีสุก ขูดมะพร้าวขยเอา
 แคหัวกะทิ ขยาก็กับมันโรย เกลือ ป่น

และพริกไทยป่น หัวหอมทหั่นไว้นวด
 ไปจนเข้ากันก็ ขย้าให้เหลว จึ่งหั่น
 เนื้อหมูกับมันแข็ง แค่น้อยไม่ไป ค้วย
 กันจนละเอียด หั่นรากผักชีค้ายกระ
 เทียมละเอียดค้แล้ว เกล้ายกับเนื้อหมู
 ที่ไม่ไว้ พร้อมกับซอสมะเขือเทศ พริก
 ไทยป่น เกลือป่น ชิมก เมื่อรคเหมาะ
 แล้ว จึ่งเอาพิมพ์ทองม้วนมาทาน้ำมัน
 ให้ชุ่มแล้วเอาไฟจวนร้อนเช็ดกให้สะอาด
 จึ่งทาน้ำมันอีกทีหนึ่ง แล้ว ตักมันที่
 สมลงไว้ หยอก ลงในพิมพ์ ขยให้แน่น
 ผิงไฟแต่ข้างเก็ยจนเก็ยเหลืองลอก
 ออกไว้ จึ่งพิมพ์อย่างทวามาแล้วนอีก
 แล้วตักเนื้อหมที่ผสมไว้ละเลงบนแผ่น
 มันนั้น จึ่ง หยบแผ่น ที่ พิมพ์ ไว้ครว
 แรกวางทีบลงไปให้ดเป็นแผ่นเค็ยกัน
 ขยให้เหลืองทำอย่างนั้นจนหมด เมื่อ
 จวนจะรับประทาน จึ่ง เอาวาง เรียง ลง
 ภาคสัง กระสี เข้า เตา ขย เสียบไว้ร้น
 ห่อนยึ่งระค้

นายสาว ชวนาคุบุตรชาย “แน่ะอะไรไป อีกเล่า ชัย

“แจ๋ว, เวลา

แดง?”

ที่คุณของข้า

ได้กยตร์ชาย

“ผม ก็ ไม้บ ของ พ่อทำระ

กลัยมาจาก

เกิกระทองระแหงกันเล็ย

เก็ยว กัก ๆ

แล้ว ถ้าเรอยู่ด้วยกันไม้ยัด

เรียกให้ข้า

เล็ยแล้ว”

เยกประคทองนอรับเออ แล้วข้าทำเป็นหลย
เล็ยไม้เยกรับ แกล้งทรมานปล่อยให้นอน
อยู่ข้าง นอก คนเค็ยวงนคลอคร่ง เพื่อให้เช็ก
ข้าเชื่อว่าคงทามเธอแย่นะ นัก ๆ คุณนำ
สงสาร แค่ว่าไมเออจึงไม้เช็กสักที คง
เก็ยวกัก ๆ อยู่่นเอง”

ผู้หนึ่งคุยว่า

“หมาของกันรู้ภาษาของคน

ก็เท่า ก็คนจริง ๆ กันเค็ย

พุก ก็ มินว่า ‘มานมะไ้

บอย หรือมายอีกทีอย่า

มา เลย มิน ก็ มา ที เค็ยว

หละ หรือ มาย อีก ที มิน

ก็ไม้มาเลย”

สาวไซ้ “จะไปเช็กอย่างไรละคะถ้า

คืนไหน เรียกแล้วคุณนาย

ไม้เยก รับ คุณ ผู้ชายก็เข้า

ไปอาศรัยนอนในมุ้งกิลันทุกคราว”

นายทหารผู้... ตั้งสอนลูกแถวใน

เรื่องอื่น นายทหารผู้... ตั้งสอนถึง

วิชชีกตลอด จนกระทั่ง เก็ยวิชา ในที่สุ

จึงแนะนำว่า เราต้องรักเราต้องถนอมบ้นของ

เราให้ก็ เท่ากับ เรารักและ เราถนอม ภรรยา

ของเรา พอคนชนเข้าเราควรหาผ้าขาวๆ

ชุบน้ำมันเช็กๆๆ”

คุณมณีน “ถ้าผม มีภรรยาสรวย เช่นภรรยา
คุณบ้าง ผมคงเป็นผู้ที่มีความสุข
ที่สุดคนหนึ่งในโลก”

คุณมนัส “และคุณจะต้องมีความทุกข ที่สุด
คน . ในโลกเหมือนกัน เพราะ
จะต้องเก็ยวนำ คคิเรองชาย ชู้ ขน
พ้องศาลโดยไม้มีที่สนสด”

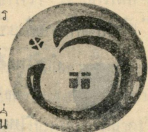
“ควนพริก”

ชวลิตเค็ยรยบุตร

นายแก่น (ชี้ให้

นายแก้วรูปที่แขวน

ไว้ข้างฝาเรือน) “น

รูปของยักกัน ชนช่วงชิงกันเสียดกันเมื่อ
ไปรบพม่า นันรูปลงของกัน ทลวงแสน
สมัคมัน เลียดาเมื่อไปปรายช้อ ถักไป
อกรป่นรพื่อของกันหม่นพ่นคงแวง เลียด
ขาเมื่อปรายเงยว ถักไปอีก ---”

นายแก้ว (พูด) “อ้อ พวกพ้อง
ขอแลกช่างเควระที่ร้ายจริง ๆ นะ เมื่อ
วานนี้ตัวแกเองก็ เลียด
เมียดและเมียดายไม่
ไว้”

แม่ของหนูแก
จะไปเที่ยวเพื่อไม่ให้หนูแกตามไปก๊วย จึง
พูดว่า “หนู, หนู, เมื่อแม่ไม่อยู่หนู
อย่าชนะ แล้วแม่จะซื้อขนมมาฝาก”
หนูแก “ก็เมื่อแม่ไม่อยู่ทำไมแม่จะรู้ว่า
หนูชนะแม่”

มีกระรอนจำเอนต้องขอยืมเงินแก่ลัทธิยาท”

“ได้ เมื่อ

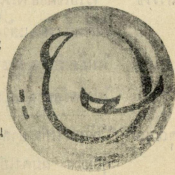
เขา กลับ มาจะ

บอก ให้ เล็ก

กัน”

“นายจัน

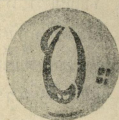
ตะบูน”

“เฮลโหล ! เฮลโหล !

นั่นนายก็พูดใช่ไหม”

“อ้อ”

“ท่านคือนายก --- นายทองคันทขาพเจ้า

กำลังพูดก๊วยใช่ไหม”

“อ้อ กำลังพูด”

“เหมาะจะเชิญเพื่อนยาก กัน

สาวคนที่ ๑ “อ้อ นรทศรนายของคุณ --- เขีย

ขึ้นของหล่อนนะ”

สาวคนที่ ๒ “อ้า --- จะ แหมลายมือ เธองาม

นะจะ วัยเธอกี่ ---”

สาวคนที่ ๓ “วัย ก็อะไร หล่อนก็ คุณิ เธอ

เห็นวออกจะคายไป แม้ยัก

แสดงบัพทวงละสามสทางค์มาถึง
หล่อนคงเกี่ยวเท่านั้นแหละ”

สาวคนที่ ๒ “ใครบอกหล่อน เธออีกมาสอง
ทวงค้างหาก แต่อีกทวงมันไหล
ไป หลกตก เสีย ใน ตู้ไปรษณีย์
เธอเขียน บอก คนมาใน เทศมา
นั่นแน่ะ เฮ้อ !”

แม่ครุคนหนึ่งอธิบายวิชาแม่เรือนอย่าง
ง่าย ๆ แก่ลูกศิษย์เจ้าหล่อนเมื่อได้สอนทบท
ทวนมาจนเห็นแก่ชมนักแล้ว จึงชี้ตรงไปยัง
เค็กหญิงโสภิตพลางถามว่า “โสภิตอธิบาย
อย่างย่อ ๆ มาซิว่าวิธี เก็บเงินมัดสกลไม่ให้ เสีย
นั้นทำกันอย่างไร ?”

เค็กหญิงโสภิตยืนขึ้นตอบอย่างฉะฉาน
ชัดถ้อยชัดคำ ว่า “ก็เมื่อเห็นว่ามีเงินเสีย
ก็ใส่เข้าไปในทองวัวอังกแล้วกันนี่คะ”

“อ้ายหนู มึงนะมึง จะกระนั้นไม่รู้จะไป
ทางไหนแล้ว มื้ออย่างรักเงินมั่งมั่งทั้งลูกจะ
ผ่านให้มองสักชิ้นหนึ่งก็ไม่ไ้”

“พี่ไอ้พ่อ ก็หนูได้มีคหมันแล้วนะ หนู
เงินแค่นี้เท่านั้น ก็เท่ากับว่า เงิน หนึ่งเคียว
มีค่นะเงินหลายหนี่งใหม่พ่อ แทนเออที่ตก
อยู่คนไหนออกก็ได้ แล้วเมื่อเอาไปปลูกโตขึ้นก็
ได้ เงินอีกหลายหนี่ง”

“อันไหน”

นักเรียนเล็ก “คุณครูครับ เขาว่าโลกพระ
องค์การมี พระจันทร์ถึง ๒ ดวง
เขี้ยวหรือขอรบ”
แม่ครุ “ก็สองดวงนะซี”
นักเรียนเล็ก “อ้อ ! ถ้าเช่นนั้นคงไม่มีข้าง
ขึ้นข้างแรมเลยนะครับ”

ครูสอนวิชาลูกเสืออยากจะลองความรื้อรอบ
ตัวของนักเรียนจึงสัพยอกถามขึ้นว่า “เจ๊ก
กับจีนใครรู้ ใหม่ว่าต่างกันหรือเหมือนกัน”

ลูกเสือ (สมองโปร่ง) “ต่างกันคนละมารคา
ขอรบ”

ครู (ถอนสงสัย) “เอ๊ะ ต่างกัน คนละ
มารคาอย่างไร ?”

ลูกเสือ “คือ เจ๊ก นั้น มารคา
'กก' แต่จีนมารคา
'กน’”

“นายหนึ่ก”

ครู “ใครจะบอกฉันได้บ้างว่า แห
ที่ เขาทอดปลา เขา ทำ ขึ้น ด้วย
อะไร ?”

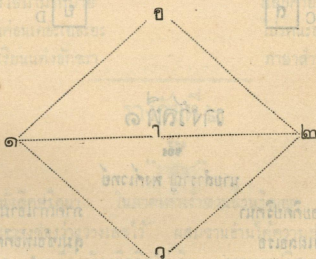
นักเรียนเล็ก “ผมเข้าใจว่า เขาเอาเหล็ก ๆ
มาเย็บติดกันด้วยขี้่านแหครับ”

บุตรสาว “คุณแม่คะ ก็ฉันอยากขึ้นขรรโค
ที่สูง ๆ ที่น่าหวาดเสียวมาก ๆ อย่าง
นางเอกในหนังนะค่ะอยากนำคู่หนู”

ปริศนา วัดเวียง

เทศะแพทย

ภาค ๑๐

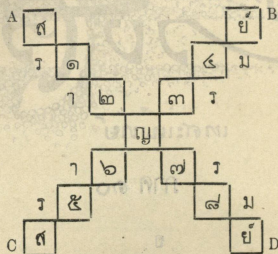
พยัญชนะ ๔๔ ตัว มี ๖ ตอน ให้นำพยัญชนะในตอนที่ ๔ มาใช้ ๓ ตัว บรรจุแทน
เลข ๑ และ ๒

ถ้าจะอ่านจากซ้ายไปขวา หรือผสมอักษรจาก ขวามาซ้าย ต้องได้ความ
เป็นคำเดียวกัน

เช่น ๑, ๑, ๒ หรือ ๒, ๑, ๑ จะได้คำแปลว่า ช้า

ถ้าผสมความคำอธิบายนี้แล้ว อีก ๒ คำ จะได้คำอะไร ?

ไฮปริศนาภาค ๙

รางวัลที่ ๑

๑๐๑

นายสำราญ พงศ์เวทย์

ขอมอบคอบคิยปริศนา

แม้คิยคิยพลั้งเผดอเวอ

กรุณาอย่าลงตะกรว้า

แม้มีเหมือนข้าว่าไซ้

ส.๑. ส.๕. คุน

หรือเสียงักได้ ไซ้กัน

๓.๕. ๗.๘. แผลกู่

ว่ารวมม'หรือ'ม'สมควร

๓.๗. ๗.๘. ๒.๗.

ภาคเก่าเอามาเสนอ

สู้ม'เชื่อเพื่อคิยคิยไป

อย่าช้าเชื่อนคิยคิย

ไว ๆ เร่งวางรางวัล

“สร”ว่าคิย

ไม่ผันคิยแต่แปรปรวน

“รวม”อยู่แน่นอนไม่ผันคิย

ถูกถ่วงใหม่ละกระนาย

นักคิย “รางวัล” วยหมวย

๓,๔, ยี่ ก็แยกคาย

แปลว่ายี่นก็ปริเปรม

สี่,๒,๖, ญ เกยพิน

คันทันแนแปล 'สขาย'

ถูกใหม่พชาอัยารอ

จาก A เทไปถึง D

เป็นนามอุทธยานท่านแจ

คองงานเหม็นคฤ

คิดเก้งเล้งเห็นเป็นที

ชอนนคอวง 'สราญรมย์'

ตรวจไ้ใครไปมามากมาย

ยทกลอนค่อนเคอะเขอะยะ

ฟังเพียรเวียนแต่งอีกขวา

๗,๘, ยี่ ท้ายเหมื่อนกัน

เกษมปรารมณคัมสน

สี่,๖, ๖ นั้นเกิม ญ

"สราญ" มั่นหมายนาย ศ.

อ้ออ้อ ! ถ้าอ่านผ่านทแยง

หรือ B ถึง C แดลง

ตำแหน่งงานทำประจำ

ใคร ๆ ทรายอยู่ถ้วนถ

ไม่มีผิดแนแลน่าย

สมลำจำเพาะเหมาะเหมาะ

แยกคายจึงส่งตรงมา

โปรทนรออย่าตีเคียนข้า

ภาษาสำนวนห้วนไป

รางวัลที่ ๒

ของ

"วาสนา"

ผองหญิงนึ่งคึกปรีศินา ในภาคเก่าเราชวนชวนวิญญา ให้ตรวจตราหาอักษร
มาช้อนลง ณะรวางช่องว่างวางเลขไว้ ผลสมซานอ่านได้ความประสงค์ นามพระราช
อุทธยานสารบรรจง ผมงั่งถำระคึกคึกไม่เคิน ธรรมดาปรีศินาตั้งมานั้น มีเชิงชั้น
บอกย้อนค่อนข้างเงิน สำหรับปรุ่งรุ่งจิตคึกคึกเพลิน จะทำเมินเสียกัไซวิสัยกัวิ สิ่งใด
ยากยากขึ้นมีห้วนไหว คงคราวหนึ่งถึงได้ผลไม่ทัน จึงเริ่มลองพยายามคุดตามที
ฉิพลากพลั้งหวังปราณีอภัยทาน สระอักษรอะไรใช้แทนเลข จึงถูกเปกคาตะวางอย่าง
ไซซาน คึกอยู่พักสักประเคี้ยวความเชื่อว่าชาญ บังเกิดพล่ามคิดเป็นช่องลงเรียง
เลขหนึ่ง,สาม,ห้า,เลขหัต,มาเลขเก้า รวมแปดเสี้ยว,รักษาแทนอย่าเดียง สอง,กับก,หก,
ยกสระอา,ออกมาเคียง สี่,กับแปด,ม,เมียงเรียงแทนกัน หลุดไปเปละเหมาะแนจัก

แปลคือ ให้สมข้อปริศนาอย่าสรวลสันต์ ส, กัยหนึ่ง, ส, ห้า, คู่หน้านั้น อ่าน "สร"
แปลเหมือนกันเสียง หรือ กิ ข้อสามสี่, เจ็ดแปด, แด่นั้น "รม" แปลร่วมว่า รบม,
ยม ถูกที่ สองกับสาม ญ, ตามความตรงนี้ ถ้าจะมีผิดพลาดขาดกระมัง แต่เมื่อคู่
ห้า, หก, ญ, ยกใส่ อ่านเหมือนกัน "ราญ" ใช้หรือไรยัง แปลสี่ รบ, เคยมีอะไรก็
สาม, สี่, ตั้ง ย การันต์ว่าพรณทาย ทั้ง เจ็ด, แปด, ย, การันต์เหมือนกันหน้า อ่านเป็น
"รมย์" แปลว่า ยินดี หลาย ส, สอง, สาม, ญ, "สตกพเพนพิปราย" ก็เคลื่อนคล้ายอีก
ແຫລ່ງຄວັນຍໄປຕີ ส, ห้า, หก, ญ, "สตกพเพนพิปราย" รวมอ่านคงคำ "สราญ" ผลาญทุก
ห็น แปลว่า สขุ สบาย พหัยปริกั เสรีทอนนี้ทั่วไปโรงโล่งอวรา ถ้าสมอักษรมยอันทแยง
มุมเอ, แวงถึงค, ก็มิทำ หรือมุมซ, ถึงย, มิทำว เอ, ถึงญ, ยอนขึ้นหาบ, ทำไร ซ, ถึงญ, ยอน
ลงมาหามุมค, นานยปรการันต์อ่านได้ นามพระราชอุทธานตระการวิไลย ก็คือ สราญ
รมย์" พิปรายใช้ใหม่ เอย ฯ

รางวัลที่ ๓

ของ

ท.พ

ทำ

ขลุปรีศนวงเวียน อุดสำหเพียรคิกเค้า คำรบแก้วทวนย ตารางรายอักษร
มุมซ้ายขวาครุฑทิศ เบื้องหน้าพิศ สล แฉหลัง ย การันต์ ญ ญาติยบรรกลาง
เรียงเลขวางทะแยงผ่าน ผสมอ่านเป็นคัพท มากอนันทยหลายหลาก คิกยังยาก
สมอง ทรงเท่าโคขั้ตระหนก ยังเขยงยักอ่านทะแยง อรรถแสดงข้อความ ปรากฏ
นามอุทธาน ราชเสถานเจ้าหล้า ยิงคิกจิตคัมคิอ อกอื่นคัใด แฉนา

โดย ๔ รูป

แคะใต้ทำซอตั้ง

อุทธาน

ไม่พยไม่พ้องพาน

สักันอัย

ฤวารชอุทธาน

รมย์คอก

กระมังนา

บรรทุกราบเวียบร้อย

อ่านไค้กัถวิล

วจนคนระนักกัน
 ศัพท์คู่อ่านประชัน
 'ส' 'ว' อีก 'ส' หัน
 อ่านว่า "สร" ทั้งนั้น
 ทวิคิย์ 'เจ้' 'แป' พ้อง
 'รม' ว่า แสน 'รม' ยาม
 'สอง' 'สาม' อีกคู่ตาม
 'ญ' เพิ่มเติมอรอดไค้
 คุยศัพท์ขั้วขัม
 'สาม' 'สี่' 'เจ้' 'แป' มี
 รวม 'ย' การันต์
 ทายว่า 'รม' ย' ปราศข้อ
 'ส' 'หนึ่ง' 'สอง' อีก 'ทั้ง'
 'ส' 'ห้า' 'หก' 'ญ' เสริม
 'ส' ขาย 'จิต' คึกก็ประเิกม
 คือ 'ส' ราว 'ญ' แผละข้อ
 มุ่งทำนายอรอดทัว
 อ่อนทักถนิกเวียน
 อ่อนสมองผิวสองเขียร
 อภัยท้อข้อพลาทพลั้ง

ศัพท์สรร เริ่มแซ
 เช่นนี้
 'ห้า' 'เพิ่ม' เติมขอ
 กลาวเกลี้ยง 'เล้ง' 'คิ'
 กับ 'สาม' 'สี่' ขา
 'บ่ม' 'ไซ'
 'ห้า' 'หก' ผลสมขอ
 'รบ' 'รู้' 'ราว' เวงค์
 'บิ่น' คิ'
 ศัพท์
 ขรรดออก แล้วพอ
 ชุ่นแค้นระคางคิง
 ญ เติม
 สอศสร้อย
 ไล้งทลอก เจียวนา
 คิดเค้าคำทาย
 ความเพียร บึงนา
 อีกทั้ง
 ยลประ ภายนอก
 เปลี่ยนแก้ตามกระบวน

เขียนรางวัล

อธิสมันท์

๒๐ ปริศนามกรมิกถวัระผิก
 มลักมิยากก็อยากะคิก

สฤก

- ๑ ช่วยผดุงเสกิมและเสริมทวี
อนึ่งช่วยบำรุงสมองรู้
มีเมามันท์ ๑
- ๑ กึกมีนาก็ออกกระบอกกระบรรณ—
วิชาการและเชิญประชุมประชัน
วินาศัย ๑
- ๑ เชิญพศกสยามลิจิตและไซ
ณปรินามารุงนไทย
เขมมนา ๑
- สถิตลวิกภทิละฉันท
๑ หนึ่ง “ร” สอง “สระอา” และ “ร”
ทวิจวา—
“ม” เณฐะ “ร” ฉา!
เหมาะหอน ๑
- ๑ เลขหกคือ “สระอา” และเจ้าครณี “ร”
เลขชี่รู้คือ “ม”
มีลิก ๑
- ๑ ลองลำกับและประสมกับโกวิทสนธิ
“สร” เสียงและคัสติ
จำนง ๑
- ๑ คู่สองนั้น “รม” แปรรวมมฤนยะของ
แปดบ่มักยังคง
ชยาย ๑
- วสันตลิลฉันท
๑ คู่สามก็ “ราญ” บลประสพ
รณวลิตัพทกาย
คู่สี่และ “รมยะ” บัคคิหมาย
พจนานุกรมเผง ๑
- ๑ คู่ห้า “สรวญ” สุษะสยาย
ชิชนะนายยะถูกเพลง
ทั้งนั้นก็อันค ลิจิตะเกรง
ก็จะมากจะมายไป ๑
- ๑ เขียนมากก็เมื่อยกรตลอก
ผิจะรอกณณิลไกล
คงปรักฎักขิตทิทขัย
ก็เขม้นฉวางวิล ๑
- ๑ ชั้เก็ยชะลิมลิจิตะคอบ
ยมิชอยเพราลิต์ณ
อ่านแทยงตะแคงระทวิพรค
ก็จะไค้กะนามเค็ยว ๑

ภูษณปาชาครดินท์

๑๑ สมนัญญาพระอุทธยาน
 “สราญรมย์” รุกเสี้ยว

๑๒ ถึงงานสรวนประมวธสาว
 ประทวนชวคณแต่งกาย

๑๓ สตรีเค้นเพราะเค้นก้วย
 กระชั้นเสือกะโปรงพรวค

๑๔ ชีพคเพลิงสเเกินไป
 ประสาทเส้นพิการชา

๑๕ เทียวงงานสราญรมย์
 สวยตามประทีปรวน

๑๖ แลลอคคตลอคแถว
 สยบ้ายระบายทา

๑๗ ออกแล้วละขยับนพ
 ปกทรสลับสี

๑๘ แลพลาถกระหม่อมจิตต์
 ครอบงมิจ้านาน

๑๙ อำนจนคตลอคเล่ม
 พิศเพลิงเรวญจิง

๒๐ เห็นพอจะตอบได้
 ถือคนกนุเคย

๒๑ ประชุมงานสนุกเกรี้ยว
 ททียอ้อมีรวิวาย ๑

๒๒ ประชาชาวสยามกรวย
 มล็กเปรมเกษมทรวรย์ ๑

๒๓ สรีรสวยประกอบกัน
 วิเศษสังกระตำมา ๑

๒๔ ประเด็ยวใครจะว่าหา
 ฉะนั้นอันตะเลี้ยก ๑
 “วังเหนือ”

อินทราถลาถดินท์

๒๕ เริงชมคณาคาว
 ระบายยับประคัยกา

๒๖ สพรังแปร้วกระว่างตา
 อุกุโษยไทยเชมศรี

๒๗ พิเศษสยวิจิ
 สง่ารวนรายนชาญ

๒๘ คณังคิกะชอชสาร
 ก็เสร์สมนิยมนทวัง

๒๙ มนัสเปรมเกษมคัง
 รกปริศนาเผย

๓๐ มียากใจโดนเลย
 หลองคอบระมอยดาม

ภาษากวีหรือฉันท

๑๖ พระชอตอบระบิลไป
ประสงค์ชอชยประกอบตาม
ประสาโงและงุนม
ฤทธิเรงกระเจิงาย
ฉวีมีฉกติกิติมทอ
ปวิญญาตลอคทา

อุเปนทวิเชอรฉันท

๑๗ คนจะเริ่มเผย
ชดามสสถานปอง
กระไร "สราญรมย์"
ลลิตะเวียงหิน
ผสมผส้านคัพ
ฉนกันง

รุมบระคฉันท

๑๘ "ส.ค." นะ "ส.ว."
"ร.ม." "ร.ม." เพียง
"ราญ" รอนนิวรณพย
"รมย์" ทากพิณปอง

เกาะไค้และหาความ
กฎไทรเญยหาย
ฉวีชมกปลมทวย
สตีรังมีท้วงทน
คนชอชกัยคน
สทรทานประสพผอง

พจเอ่ยเลดลลอง
อุทยานพระทรวงจรรม
เสนาสสมนุกรมครน
ก็เหมาะเจตนาวิ่ง
ทระวัยประกยตั้ง
มนะชกิลลิตะเวียง

พอประทะ "กิลเลียง"
เญยชอ "บม" ทนอง
"รบ" ระเบียบทอนอง
ทอชยล "ยินก"

๒. ฝ่ายมฉ

อนาธิปไตย

มีสมาชิกหลายท่าน ถามว่า ทำไม ไทยเซมจึงเปลี่ยนปกใช้ พิมพ์สี เขียว ขาว ชัด
แรงว่า ไทยเซมไม่ไคร้มปกไว้อำรอง
๑๒ เดือนพอดี พอหนังสือได้ อุบัติขึ้นก็ มี
ความเจริญวิวัฒนาการอย่างฉับพลัน ใน เดือน
หลัง ๆ ต่อมา จึงจำเป็นต้อง พิมพ์ จำนวน
เพิ่มขึ้นเสมอ พอครบ ๖ เดือนนำปกที่อำรอง
ไว้ ก็หมดทุกอัน คณะจึงเห็นพร้อมกันว่าการ
ใช้ปกประจำเล่มนั้นเป็นการดีกว่า มาก จึง
ตกลงให้ใช้พิมพ์ปกชนิดสีเขียว เมื่อต้อง
การจะยกย้ายใช้สีใด แล้ว จะ เป็น การ สดวก
กันความฉีกขาดได้

เมื่อการประเดิมชัย เป็นผลเกินความ
คาดหมาย ถึง กล่าว แล้ว คณะไทยเซม
จะได้ ใช้หน้าปกชนิดนี้เป็นหลักคง ที่ ตลอดไป
ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่น นอก จาก
ในโอกาสพิเศษ เช่นในเดือนเฉลิมพระ
ชนมพรรษา และวิสาขมาส เป็นต้น

ไทยเซมเล่มที่ออกมาแล้วในเดือนก่อน
ก่อน มีเหลืออยู่น้อยเต็มที และยิ่งเล่ม
ประจำเดือนมิถุนายนไม่มีเหลืออยู่เลย ผู้ที่

ประสงค์จะ รัว ตั้งแต่ เล่มแรก ต้อง เสียเวลา
ได้ ต่อมา เป็น เวลาหลาย วัน คณะเห็น
ว่าเป็นการเปลืองเวลาโดยใช้เหตุ จึงถือ
โอกาสประกาศให้ทราบเสียในที่นี้ด้วย

คณะตั้งใจว่า ถ้ามีผู้จ้างจะรัวตั้งแต่
เล่มแรก มีจำนวนพอแก่การใช้ขายบ้างแล้ว
คณะไทยเซมจะได้ รัวการพิมพ์เพิ่ม เติมขึ้น
อีกในโอกาสอันควร

ภาพยนตร์ “เรื่องโรเมืองแขกคัก”
เป็น นิยาย อาหรับ ซึ่ง นายคักกลาสแฟร์
แยงค์ส (การภาพยนตร์ตัวลือ) เป็น
นายโรงเอก ได้นำไปฉายในนา ๆ ประเทศ
ปรากฏว่าเป็นที่พอใจ แก่ มหาชน ที่ได้ ทัศนา
เป็นอันมาก คณะจึงถือโอกาสอันนี้ มา ลง
เพื่อให้สมาชิกลองลิ้มรสชาติบ้าง ก่อน ที่จะ
ได้ชมภาพยนตร์อันแท้จริง หวังว่า สมาชิก
ภาพยนตร์จะพยายามมิให้ โอกาสนี้ผ่านพ้น
ไปโดยไม่เป็นอัน

“ก๊วนต์แตรักกล่า” ตอนนี้เป็นตอน
ที่แปลกใหม่ต่อจากหนังสือนิยายรายเดือน ซึ่ง
คณะได้ขออนุญาตมาลงในหนังสือนี้ หวัง

ว่า คงเป็นที่พอใจ แก่ท่าน ที่ กระจาย มา ช้า
นาน แล้ว

“ ตามศักดิ์ เหล็กน้ำพิ ” ตอนนั้นแต่

การรบย้อย ๆ ในคอนต้อ ๆ ไปนายหมู่ขวัญ
จะกล่าวขวัญท่านอย่าง นำ หวาท เสีย และ
ออกกรศอกชาติยิ่งขึ้นเป็นลัทธิ

มนุษย์ ที่ ค้าง ชีวิต อยู่ ใ้ ภัย การ รบ
ประทานอาหารฉันใดไทยเซหมจะถาวรมั่นคง
รุ่งเรืองอยู่ได้ ก็ด้วยคำ ขำร่ง ฉนั้น โดย
เหตุนี้จึงขอรบกวนท่านสมาชิกที่ไ้รับหนังสือ
ตามระเบียบแล้ว ยังไม่ไ้เสียเงินค่าขำร่ง
ขอไ้ โปรดจัดการทำการติดต่อกับไทยเซหม
ตามระเบียบ

เรื่อง “ แก่เขี้ยว ” ของแม่สาธ
ตามที่แจ้งไว้ว่าเรานำลงในเล่มนั้น บัด
นี้ท่านเจ้าของเรื่องไ้มาแจ้งว่า เวลานั้น มี
กิจธุระซึ่งต้องกังวล อยู่ มาก จึง ของกไว้ชั่ว
คราวก่อน แต่รับรองอย่างมั่นคงว่า จะมี
เป็นการเหลวไหลซำยยันเสียอีกว่า ยิ่ง
นานวันยิ่งจะทำให้รสชาติก็ยิ่งขึ้น เห็นจะ
เป็นด้วยมีเวลาครึกครอง ส่งเสริมให้เรื่อง มี
กลเม็ดเล่ห์เหลี่ยมแบบคาย ลัก ซึ่ง สุขุม ยิ่ง
ขึ้นก็เป็นไ้

ในโอกาสที่สุดนี้ คณะไทยเซหม ขอ
แสดงความยินดี ที่ ท่าน ศ. เทชะแพทย์
ผู้ซึ่งมีอุปการคุณแก่คณะไทยเซหมในโอกาส
ที่ทรง พระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระ ราช ทาน
บรรดาศักดิ์เป็นนายนาภิบาล หุ้มแพรผู้ช่วย
พร้อมด้วยครอบครัวทวยเทอดม

โปรดเกล้า คำนิพนธ์

ด้วยหนังสือไทยเซหม ฉบับ พิเศษประจำ
เดือนมกราคม ๒๔๖๗ ในแผนกวิชชาความรู้ มีลึ
กอยู่ ๒ แห่ง คือ หน้า ๑๕๗๐ คอลัมน์ ๑ บรรทัด
สุดท้ายคำว่า Beauty Contest โปรด แก่ เป็น
Beauty Contest และ หน้า ๑๕๗๑ คอลัมน์ ๑
บรรทัดสุดท้ายคำว่า Peroxide of Hydrogen
โปรด แก่ เป็น Peroxide of Hydrogen

ขอพบใจ

ด้วยนายเวทย์ ภวภูตานนท์ ไ้ ส่ง
หนังสือนำใจหญิงสาวหรือ สท่อน รักไป ขำร่ง
ห้องสมุดหนังสือไทยเซหม ๑ เล่มนั้น บรรดา
อิการไ้รับแล้วด้วยความขอยใจ หนังสือ
เรื่องนาราคาเล่มละ ๒๐ สตางค์ มีจำนวน
ตามร้านขายหนังสือทั่วไป